

Moord neigingen!

Een boek door B.J Starink..

Vertrouw Niemand!
Vooral jezelf niet!

MOORD NEIGINGEN.

Door B. J. Starink.

17 JULI 2020
BEGIN SCHRIJFPROCES.
Moord Neigingen!

Disclaimer...

*Titel: Moord Neigingen.
Copyright © 2020 - B.J Starink*

Alle rechten voorbehouden.

Dit is een werk van fictie. Namen, personages, bedrijven, plaatsen, evenementen, landinstellingen en incidenten zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur of worden op een fictieve manier gebruikt. Elke gelijkenis met werkelijke personen, levend of dood, of werkelijke gebeurtenissen is puur toeval. Geen enkel deel van dit boek mag worden gereproduceerd of opgeslagen in een ophaalsysteem, of verzonden in welke vorm of op welke manier dan ook, elektronisch, mechanisch, fotokopieerapparaat, opname of anderszins, zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN: 9798695325287

Website: <https://bjstarink.allauthor.com>

Cover design by: B.J Starink

Namtillaku heeft zijn oordeel geveld.

Het was een hel maar, zelfs daar is ze aan gewend.

Ze blijft leven tot in het einde der tijden.

Voor altijd lijden zo staat het beschreven.

En zo heeft Namtillaku het verteld:

Alleen de sterken overleven, en alleen de sterkste zal daar zijn leven voor willen geven.

Gij bent de sterkste maar ook gij hebt opgegeven, dus wilt gij naar het rijk der Schaduwen om verder te kunnen leven?

Of geeft Gij uwe Gezondheid op om te kunnen vergeven?

Aan alle kanten zit een nadeel, maar die gaat gij snel zat beleven.

Want ik zie in uwe ogen dat gij veel liever dood wil dan dat gij wilt vergeven.

Dus bij deze is mijn Oordeel snel geveld:

***Gij zult voor tijd een uitzondering
wezen. Gij zult voor eeuwig leven.***

***Gij zult moorden voor mij
Namtillaku, pas dan zal ik
Namtillaku uwe
ongehoorzaamheid vergeben.***

***Ten altijd uitkijken voor het
schaduwrijk.***

***Wanneer gij sterft raakt de aarde
een stuk leven kwijt!***

***Gij Maria Elizabeth Maro
bent bij deze veroordeeld tot
een oneindig leven!***

Voorwoord

Om te beginnen wil ik zeggen dat ik heb genoten om Onbekende Neigingen te schrijven. En met veel vallen en opstaan, staat hij wel op papier. Ik heb me in Onbekende Neigingen puur met de menselijke gedachtegang beziggehouden en het voor iedereen begrijpbaar maken. Deze gaat om een andere boeg... Eentje in een moeilijker context maar nog steeds een begrijpbare. Het idee van deze is gekomen (niet in de bajes) maar tijdens een opname. Op twee verschillende HIC's. Wat je denk ik ook wel teruglezen kan in het verhaal. Ik zou graag mijn oude legende verteller Bennie weer aan het woord laten. Ik vond dat hij de eerste keer ook wel geslaagd was. Dus Bennie ga je gang!

Dank je B.J. nou laten we maar weer beginnen of niet? Welkom welkom iedereen. Ik zei dat ik terug zou komen met nog een legende en ja lieve mensen ik ken er weer één. Eén die je niet aan ziet komen. Kom er lekker bij zitten en zet uw gehoor en ogen open, op deze bloedhete zomeravond. Ik hoorde deze legende eigenlijk kortgeleden pas. Maar als alles gezegd en gedaan is, de grootste kannibalistische ratten infestatie nog altijd de mens is. En mensen er nog steeds alles aan doen om er zelf beter van te worden, hun eigen hachje te redden en een ander te laten lijden.

Dus daarom kom ik opnieuw met een legende genaamd: ~~Moord~~ **Neigingen**.

Welkom bij: ~~Onbekende~~ **Neigingen II**. Dit is een wat moeilijker te lezen boek maar zeer zeker niet al te moeilijk. We weten allemaal hoe het met La Familia Maro afliep. Maar daar stopt het verhaal niet. Of nou ja nog niet! We denken alles te kunnen weten en meemaken. Maar het feit blijft dat jijzelf je allergrootste demon of duivel bent.

Dat gezegd te hebben, wil ik u weer een legende vertellen... Alleen deze wordt niet zo rooskleurig als de eerste: Onbekende Neigingen... Deze wordt erg, heel erg. Deze wordt hard en ijskoud. Dit wordt er één waar bijna geen leeftijd restricties voor kunnen zijn. Maar in deze zit alles. Misschien zelfs wel een happy end! Maar daar denk ik nog even over na...

Nou laten we maar beginnen niet? Aan de legende genaamd:

Moord Neigingen.

Een legende zoals weinige.

*Iedereen heeft ze, waaronder jij! Begin nu maar
niet aan jezelf te twifelen. Niemand valt iets te
verwijten.*

Hoofdstuk I.

Dag X.

Wanneer Maria om zich heen kijkt en zich de afschuwelijke dingen herinnerd, wordt ze misselijk. Maar dat kan ook een andere oorzaak hebben. Want Donald is misschien wel haar specialist, maar wie is dan haar arts? Of zelfs wel verpleegkundige? Iemand moet haar toch medicijnen toedienen? Ze kan geen kant op vastgebonden aan haar bed. Ze blijft maar denken en denken aan waarom Maikel nou met dat meisje, juist dat meisje het werk van God overnam. Niemand heeft het recht om een leven te nemen niemand.

Zelfs ik niet...

Zucht ze zacht. Wat zag hij toch in haar zo mooi was ze niet hoor. Zo mooi was ze toch niet? Ze lacht

ja als je van een hoer houden kan, dan wel.

Hoeveel mannen zou ze al versleten hebben voordat zij haar oog op haar Maikel liet vallen? Hield ze wel van Mikey of was dat gewoon schijn?

Elke vraag maakt Maria bozer en bozer totdat ze hardop luid schreeuwt:

Maikel is en blijft van mij! En een hoer komt daar niet tussen!

Maria lacht hysterisch ze begint haar armen en handen te bevrijden uit het bed. Ze lacht en blijft lachen. Met elke seconde lijkt het of ze hysterischer wordt. En ze beweegt meer en meer. Ze hoort iets kraken maar het is niet het geklingel van de boeien om haar armen. Dan knapt er wat, en stopt ze onmiddellijk met lachen. Er wordt op de deur geklopt ze hoort gegiechel. Het lijken wel spelende kleine kinderen. Het doet haar denken aan haar buurt kinderen samen met haar Maikel. Er verschijnt een glimlach op haar gezicht. Verzonken in gedachten slaapt ze in. Denkend aan haar Maikel weet ze dat ze droomt. Wanneer ze haar man weer ziet. Wat een klootzak is dat toch! Maarja het blijft de vader van haar kind. Ze laat haar keer op keer slaan en vernederen door die eikel. Ze probeert hem keer op keer van Maikel af te trekken. Maar Mark is te sterk. Elke keer als hij die rotzooi op heeft is hij te sterk.

En dan ook alleen wanneer hij die rotzooi op heeft. De sealtjes liggen open op tafel. Maikel vraagt op een zachte toon: Pappa mag ik proberen?

Meteen als Maikel het gevraagd heeft pakt die flikker een mes uit de keuken en zet die op het keeltje van haar jonge zoon. Hij vraagt: Wil jij dit proberen jongen? Probeer maar!

Maikel trillend en in tranen smeekt: *Pappa je doet me pijn wil je hiermee ophouden alsjeblieft?*

Mark lacht: Heb ik zo een mietje opgevoed?

Dan haalt hij het mes van Maikel's keeltje en zegt: Je bent het niet waard jongen. Mietjes zullen mietjes blijven. Geen domme dingen doen jongen... Er druipt een druppeltje bloed naar beneden. En Maikel's shirt verkleurd.

Dan wordt Maria wakker. Ze wordt wakker op een schuimrubber matras op de koude grond, in de separeer. Ze kijkt en scanned opzoek naar een uitgang. Dit is niet de eerste keer dat ze daar is beland. Er hangt een camera boven haar matras, en een in de badkamer.

Ze kunnen alweer zo op mijn doos kijken denkt ze, en trekt haar broek uit. Ze zegt: *Oké jongens dus jullie willen een showtje dan krijgen jullie dat!*

Ze gaat onder de douche staan en begint haar poes te aaien. Maar het mag blijkbaar niet. Het enige wat haar nat maakt is de douche. Ze schreeuwt:

GOD VERDOEMD JULLIE, GOD VERDOEMD JULLIE ALLEMAAL

KETTERS! VUILE ONGELOVIGE HEIDENEN...

Dan komen er mensen binnen, en slepen haar met zijn drieën onder de douche vandaan. Twee sterke mannen hebben haar armen vast en er komt een vrouw achteraan gehuppeld. Het enige wat ze kan doen is lachen. Ze wordt op haar matras gelegd en voelt een prik bovenin in haar kont. Ze blijft lachen terwijl de spuit langzaam leeg raakt. Wanneer de spuit leeg is voelt ze een druppel naar beneden lopen. En de mensen lopen weg, de vrouw voorop en de twee mannen achter haar aan. Ze voelt zich slaperig worden. Maar ze heeft zichzelf voorgenomen niet in slaap te vallen. Ze mag niet slapen. Niet nu!

Wakker blijven Maria! Wat je ook doet wakker blijven! Is wat ze denkt wanneer ze de volgende hoort schreeuwen... Ze kan hem wel gebruiken, hij klinkt woedend en ze hoort hem vloeken. Dat gaat even door en dan hoort ze niks meer. Totale stilte overvalt haar.

Ze denkt: Dus als je schreeuwt val je om... Mooi dat weet ik dan alvast. Hoe drukker je je maakt hoe eerder die verrotte spuit werkt. Das goed om te weten. Maar wat voor een spul is het dan?

Haar oogleden worden zwaarder en zwaarder, maar ze moet wakker blijven. En haar beste beentje voortzetten. Ze moet een brave borst zijn om hieruit te komen. Dus ze besluit de radio aan te zetten via het beveiligde touchscreen scherm. Ze wil het volume harder zetten wanneer het nummer blood on my knife weer eens voorbijkomt. Maar besluit maar te gaan liggen en ze doet haar ogen dicht. Ze hoort nog een klein stukje van het nummer.

You know him or you don't. You know him only trough stories or you know him well. But everyone knows the lore. Everyone has their own stories to tell and soul to sell.

Ze springt meteen op en sprint naar de radio, ze drukt en drukt maar de touchscreen reageert niet. Dan hoort ze:

And everyone goes to the kingdom of hell.

Where he rules for Evermore.

NEE NEE NEE IK GA NIET NAAR DE HEL... GOD ZAL MIJ VERGEVEN.

GOD VERGEEFT IEDEEREEN, DUS MIJ OOK.

Dan komen dezelfde mensen weer binnen, en weer grijpen ze haar vast.

Weer gooien ze haar op haar matras en weer voelt ze een prik. Het enige wat ze op dit moment kan is smeken:

*Nee ik smeeek jullie niet doen, God zal mij vergeven. God vergeeft iedereen
dus mij ook.*

Ze hoort de mensen weglopen en de voetstappen ze verdwijnen. Dan wordt alles gitzwart een seconde later valt ze in een diepe slaap. Vanaf het moment dat ze haar ogen opent weet ze dat ze nog slaapt. Maar wakker worden lukt niet. Ze staat in een kamer en ziet een schaduw van een lange man voor haar staan. Maar de schaduw wordt niet groter of kleiner. Hij blijft daar maar staan. Dan wordt de kamer zo zwart als de schaduw zelf. Ze wordt bang ze weet dat ze daar weg moet komen.

Maar hoe? Ze voelt en voelt maar de kamer wordt langer en langer, de kamer wordt alsmaar langer terwijl ze wanhopig naar een uitweg zoekt. Bij elke stap rekt de kamer uit.

Totdat ze een klein glimmend dingetje ziet ergens helemaal achterin de kamer. Ze probeert het glimmende dingetje te bereiken. Maar wederom wordt de kamer langer bij elke stap.

Ze weet dat het glimmende ding binnen handbereik is maar hoe komt ze daar toch? De kamer werkt totaal niet mee. Dan hoort ze voetstappen en geklop. Verward doet ze haar ogen open. Ze ziet twee mensen achter een glazen deur staan. Ze hebben een bord vast.

Maria eten, wil je eten?

Ja graag dank je.

De deur gaat open eigenlijk uit instinct gaat ze achterin de hoek van de extra beveiligde kamer zitten. Het bord wordt voorzichtig neergezet de man zegt vriendelijk: Eet smakelijk, tot zo! Ze loopt verward naar het bord en pakt het op. Ze gaat op het schuimrubberen matras zitten, er vormt meteen een kuil in het schuim. Ze pakt het plastieken vorkje op, en brengt een hap eten naar haar mond. Meteen als ze het eten in haar mond stopt ziet ze het glimmende ding recht voor haar verschijnen. Het is een oog denkt ze.

Het glimmend dingetje verplaatst zich in de kamer. Ze volgt het met haar ogen.

Dan staat er een schaduw recht voor haar, dezelfde als in haar droom. Hij staat daar maar stil te staan.

Ze probeert haar blik ergens anders op te focussen maar de schaduw heeft haar volledige aandacht. Het glimmende ding is ze kwijt. Ze kijkt naar de glazen deur. De mensen staan ook stil. De vriendelijke man staat daar met een lach op zijn gezicht, terwijl de andere boos van zich afkijkt. Ze vindt de vriendelijke man interessanter, en geeft een lach terug aan de man. Meteen als ze dat doet staat de boze man op de deur te bonzen en trappen. Hij kijkt nu zelfs nog bozer dan eerst. Ze wordt er bang van en kijkt weg. Dan ziet ze de schaduw in zijn ware gedaante. Een zwart mannetje met een aluminium oog. Het doet haar denken aan de oude verhaaltjes van haar ouders vroeger. Deze schaduw doet haar denken aan vaders tijd, zoals haar vader hem altijd beschreef... Een oude schaduw waarvan de contouren en rimpels zichtbaar zijn, met een glimmend metaal oog. Ze herinnert zich het verhaaltje nog. Ze zal nu wel moeten meespelen. Zoals in het verhaaltje kan vaders tijd je diepste verlangen uit laten komen. Maar dan mogen er geen losse eindjes in het contract staan.

Dus moet ze nu haar diepste verlangen uitleggen aan vaders tijd zonder een los einde te achter te laten.

De schaduw lacht naar de boze bonkende man, de deur knapt kapot. De boze man loopt naar binnen, en gaat achter in de hoek van de kamer zitten.

De vriendelijke man staat daar nog. Nog met een glimlach op zijn gezicht.

Maria kan alleen maar denken maar ik heb het contract nog niet voorgelegd. De schaduw lacht en hij verdwijnt sneller als dat hij kwam. De vriendelijke man blijft nog steeds lachend staan. Terwijl de boze naar de glazen deur wijst. Maria zegt:

Dank je wel, mag ik jouw naam weten? De boze man kijkt vertwijfeld en zegt grommend:

NAATILLAKU.

Maria geeft de man een knipoog en loopt de deur uit.

Hoofdstuk II.

Het Ongeloof.

Wanneer ze de deur uitloopt ruikt ze meteen een geur. Een bekende geur, maar ze komt niet op de naam van dat spul. Hoe dichterbij ze bij de lachende man komt hoe bozer hij kijkt. Ze wordt bij elke stap banger voor de man. Als ze voor hem staat en zegt:

Sorry dit wist ik ook niet, maar ik ben blij dat ik eruit ben dank je.

Loopt de man naar de deur van de tuin en haalt zijn sleutelkaart langs het mechanisme. Ze hoort een piep de deur gaat open. Ze loopt er zo snel mogelijk doorheen, en hoort de man zeggen:

*Gij Maria Elizabeth Alaro bent bij deze
veroordeeld tot een oneindig leven!*

Dan valt de deur in het slot, en bevindt ze zich in een kerk. Waar de mensen hun kinderen met de priester naar de kelder laten meelopen.

De kinderen worden stuk voor stuk vastgeketend met metalen kettingen aan de muur. Wanneer de priester weer naar boven loopt, staan de ouders met hun armen vooruit in een moeilijke onverstaanbare taal te bidden. Er komt een schaduw naar beneden gezet, een schaduw die verdacht veel van haar vaders tijd wegheeft. Ze hoort ze zingen:

Namtillaku Namtillaku marbh marbh

MARBH NAMTILLAKU.

De mooie glas in lood ruit knapt en de schaduw veranderd in een gele rook. De glasscherven blijven in de lucht hangen. Dan vliegt hij naar de kelder en vermenigvuldigt zich in tientallen kleine gele schaduwjes. De kinderen doen hun mondjes open. Hij vliegt bij de kinderen in hun keeltjes naar binnen. Dan vervormen de kinderen en breken alle botjes in hun lichaam, maar geven geen kik. De schaduwen vliegen naar buiten. En er vormt zich weer een zwart geheel. De schaduw vliegt naar boven. De ouders staan daar nog met hun armen vooruit gestoken te bidden. Dan stopt de schaduw voor het altaar.

En ziet ze het glimmende ding weer. Het is echt een oog. Dus vadertje tijd is Namtillaku. Bij die gedachte vallen de gekleurde glasscherven naar beneden.

En doorboren de ouders. De armen en vingers schieten door de kerk. Het bloed wat rood hoort te zijn wordt zwart en het gaat borrelen alsof het kookt. De gehele vloer van de kerk wordt een zwarte kokende massa. Namtillaku's kaken ontwrichten en hij zuigt de kokende massa op. De ouders liggen in honderden kleine stukjes op de grond, ze beginnen te trillen en twitchen. Pas als Namtillaku de gehele borrelende zwarte massa het opgezogen verdwijnen de mensen ook. Dan wijst Namtillaku naar haar, kijkt haar recht aan en zegt:

Gij zult voor tijd een uitzondering wezen. Gij zult voor eeuwig leven. Gij zult moorden voor mij Namtillaku, pas dan zal ik Namtillaku uwe ongehoorzaamheid vergeven.

Ten altijd uitkijken voor het schaduwrijk.

Wanneer gij sterft raakt de aarde een stuk leven kwijt!

***Gij Maria Elizabeth Alaro bent bij
deze veroordeeld tot een oneindig
leven!***

Ze vraagt: Waarom ik? Meteen met die vraag vervliegt de schaduw. En is het enige wat er nog in de kerk ligt, de vingers en stukjes armen van de mensen.

Zelfs het kokende borrelende zwarte spul op de grond is weg. Ze knippert met haar ogen en bevindt zich weer op een andere plek. Dit keer is ze thuis bij haar Maikel en die klootzak. Ze hoort een duivelse lach op de achtergrond en gaat meteen opzoek naar waar die lach vandaan komt. Ze volgt de lach de trap op en de overloop door, totdat ze bij Maikel's kamertje komt. Daar hoort ze Maikel zachtjes praten.

Ja maar hij is zo sterk, mamma en ik kunnen niet tegen hem op. Jij wel? Hoe dan, welke manier heb jij dan? Wil je alsjeblieft het vertellen? Die manier kan ons redden. Die manier moet ons redden...

Ja, ja, ja, en dan? Oh oké dan proberen we dat dank je. Wat was je naam ook alweer? Hallo waar ben je nou?

Dan komt Maria binnen en vraagt: Alles goed Mikey? Ja mam alles gaat goed. Weet jij waar we die jerrycan benzine hebben gelaten? Nee jongen, maar ja voor sommige dingen ben je ook nog iets te jong. En benzine is daar één van.

Maikel lacht en begint op zijn Xbox te spelen. Het is een levensecht gruwelijk spel wat hij speelt. Met veel bloed en afgehakte ledematen. Maria schreeuwt:

DOE DAT SPEL UIT NU! JE MAG NIET VOOR GOD SPELEN ZELFS NIET
OP DE TV. MENSEN DIE VOOR GOD SPELEN GAAN NAAR DE HEL
MIKEY WIL JIJ NAAR DE HEL? WIL JIJ VOOR EEUWIG EN EEUWIG
BRANDEN IN HET VUUR DAT ZIELEN VERKRACHT? TIBI PERDIDIT
FIDES VESTRA?

Maikel snikt: *Ja mam ik geloof niet in een God die toelaat wat pappa ons aandoet. Dat wil ik niet en dat kan ik niet. Ik dacht altijd dat naar God bidden je helpen zou, maar ondertussen helpt alleen Satan je tegen dit soort kwaad.*

Maikel laat één traantje vallen en speelt verder op zijn Xbox. Maria kan niet anders dan hem gelijk geven ze knikt en loopt de deur uit. Meteen hoort ze dat verdomde nummer weer: blood on my knife van de artiest genaamd: The Alfa.

Ze probeert wanhopig het nummer te stoppen. Maar helaas wil het niet lukken. Hij zit in haar kop, het gehele nummer zit in haar kop vast. Ze zingt hem mee uit volle borst.

We all have to face the rules of life. We all have to face the fools in life. Some people beg some people pray. Prayers are for the broken down. You can beg to your God there's always gonna be blood, blood on my knife.

Welcome to the crowded place we call home, welcome to the kingdom of hell. Another poor human with a dead soul to sell. With fortune fame, comes torture and pain.

You have the evangelist religious and other scum. You have the street walker and the night crawler. You have the beggar and the priest. You might have God on your side but i know the beast.

Welcome to the crowded place we call home, welcome to the kingdom of hell. Another poor human with a dead soul to sell. With fortune fame, comes torture and pain.

You know him or you don't. You know him only through stories or you know him well. But everyone knows the lore.

*Everyone has their own stories to tell and soul to sell. **And everyone goes to the kingdom of hell, where he rules for evermore.***

*There is always gonna be blood on my knife. I'm the taker of life, everyone has their price. **But I choose who lives and dies.** No more light when even your deepest fantasy dies. We all have our price; everyone lies and everyone dies. Everyone knows the lore. Everyone has their own stories to tell and soul to sell.*

Welcome to the crowded place we call home, welcome to the kingdom of hell. Another poor human with a dead soul to sell. With fortune fame, comes torture and pain. And everyone goes to the kingdom of hell, where he rules FOR EVERMORE! Everyone goes to the kingdom of hell. You can't return to the life of the living. Everything you ever want is to return this hell that's been given. But our savoir will accept this return nevermore. And everyone goes to the kingdom of hell WHERE HE RULES FOR EVERMORE.

Welcome to the crowded place we call home, welcome to the kingdom of hell. Another poor human with a dead soul to sell. With fortune and fame, comes torture and pain. Even if you want to escape just remember you've been warned your entire life. So, if you want to place the blame; look in the reflection of a mirror and say the same. Everyone joins our kingdom sooner or later: everyone places the blame on our savior. When you're here and you can return nevermore. Your stuck with him for evermore.

Ze kan niet anders dan het nummer mooi vinden. Dat had ze nooit durven dromen. Dus loopt ze de kamer van Maikel weer in en zegt: Jongen deze hel stopt binnenkort maar ik heb jouw hulp nodig. Hij lacht: Is goed mam. We gaan dit stoppen, hoe dan ook.

Wanneer ze terugdenkt aan die verdrongen tijd. Ziet ze weer het metalen oog vliegen. En hij komt dichterbij totdat hij recht voor haar neus stopt. Ze ziet een flits en is weer terug in de extra beveiligde kamer. Ze gaat instinctief achter in de hoek zitten als ze de voetstappen weer hoort.

Ze denkt bij zichzelf hoe kom ik hier nu weer? Er wordt geklopt op de glazen deur.

Ze probeert te praten maar het gaat haar moeilijk af pas na drie pogingen zegt ze eindelijk: Ja kom maar binnen.

De deur gaat open en er wordt een bord met een door vieren gesneden broodje neergelegd. De man vraagt: hallo Maria alles goed hoe voel je je vandaag? Ze steekt haar duim op praten gaat niet meer, ze is pasgeleden platgespoten haar kont doet er nog pijn van. De man vraagt: Weet je het zeker? Ze knikt, dan gaat de man weer weg. Ze hoort de voetstappen in de verte verdwijnen. Ze loopt naar het beveiligde touchscreen en ziet dat het 06:30 is.

Dag XI.

Ze denkt bij zichzelf daar waren ze snel bij. Ze wil even douchen. Ze stinkt van die medicijnen rotzooi.

Maar wanneer ze verwacht naar de douche loopt, bedenkt ze zich bij aanzien van de grote camera op het plafond. Dus ze denkt bij zichzelf dat gaan we niet doen jongens en gaat weer op het matras liggen. Ze hoort de pillendokters lachen, en één zegt zie je nou wel. Ze hoort het goed, wel vanaf een afstand, maar ze hoort het goed. Ze wil maar één ding en dat is simpelweg wraak.

Wanneer ze moe wordt en bijna in slaap dreigt te vallen hoort ze Namtillaku weer:

***Bij Maria Elizabeth Alaro bent bij
deze veroordeeld tot een oneindig
leven!***

Ze denkt fuck it, wat kan mij het allemaal schelen. Ik pak ze terug. Als God een leven mag nemen mag ik het ook. Pope heeft het me wel duidelijk gemaakt hoor.

Ik ben God! Dus als ik God ben, heb ook ik die kracht. Maar wil ik die keuze weer maken?

Ze valt met een lach op haar gezicht in slaap. Het laatste wat ze denkt is: *kom maar op!*

Zelfs in haar slaap hoort ze Namtillaku lachen, die duivelse lach die menig mens een nachtmerrie geven kan. Haar droom vormt een man met schubben gele bokkenogen en een gespleten lange tong. Hij kijkt haar indringend aan met die enge bokkenogen. Hij loopt naar haar toe op tikkende bokkenpoten met lange uitstekende nagels. En likt haar wang met zijn gespleten tong, voordat hij lacht en verdwenen is.

Als een schaduw onder de volle hete zon zo snel is hij weg. Voordat ze er erg in heeft staat ze voor de kleine Maikel, die zijn vader met zijn eigen dolk probeert te steken. Maikel schreeuwt: **NEE PA JE KRIJGT JE ZIN NIET! JE PAKT MAMMA NIET AF VAN MIJ!** Ze probeert het tegen te gaan door voor Maikel te staan maar de elfjarige Maikel duwt haar opzij. En steekt de dolk in Marks been. Mark spreekt een woord uit: **Alithea**. Dan stopt Maikel pas, het besef komt helaas te laat. *Of te vroeg* zucht Maria. Mark trekt het mes uit zijn been, en neemt Maikel mee naar de zolder. Maria blijft uit angst beneden staan. Ze hoort Maikel schreeuwen en gillen.

Maar ze is te laat om te helpen of het te stoppen. Hij brengt Maikel altijd naar zolder om hem te straffen. Alleen ze staat niet achter zijn manier van straffen.

Mark begint op zolder met zijn slipper te slaan, ze hoort de petsen maar al te goed.

Ze hoort Maikel smeken en denkt jongen doe dat nou niet! Maar ja wat had ik gedaan in zo een situatie? Dit heb ik nooit meegemaakt. Haar vermoeden wordt realiteit, zoals gewoonlijk komt daar de riem. Maikel smeekt nog een paar keer en dan houdt hij op, dan is het stil. Ze zegt zachtjes goed zo jongen. Ze hoort Mark schreeuwen:

**VIND JE HET LEKKER JONGEN? VIND JE HET
FIJN OKÉ, DAN DOEN WE TOCH WAT
ANDERS!**

Maikel geeft gelukkig geen antwoord, het is tien minuten stil, voordat ze naar beneden komen. Die tien minuten duren voor Maria een eeuwigheid. Mark komt eerst naar beneden, en dan komt Maikel naar beneden gestrompeld. Zijn zwarte T-shirt is kletsnat. En er druipt wat op elke traprede, Mark zegt ijskoud: Ga maar even douchen jongen. Maikel geeft geen antwoord kijkt zijn vader niet eens aan, en loopt meteen naar de douche. Mark loopt naar zijn Maria en zegt schuldbewust:

Sorry ik kon het niet stoppen, ik kon mezelf niet stoppen.

Mark gaat zitten en kijkt om schuldbewust zich heen als Maria op de traptreden gaat kijken, er liggen druppels bloed op elke traprede.

Maria verlamd van angst volgt de bloeddruppels tot aan onder het zolderraam, er ligt een zeil en wanneer ze die aan de kant trekt ziet ze een plas waarmee je een emmer vullen kan. Wanneer ze naar beneden wil lopen komt ze Maikel halverwege tegen.

Mam dit houdt binnenkort op.

Zijn ogen zijn levenloos, het lijkt net of hij geen ziel meer heeft, wanneer hij haar aankijkt. Ze weet niet wat er gebeurd is en vraagt: Mikey ik hoorde niks ik dacht dat alles goed was! Maikel lacht alleen maar: Mam alles is goed nu wel. Hij draait zich om en trekt zijn zwarte T-shirt naar boven. Maria schrikt zich bijna en hartverlamming als ze de sneden op zijn rug ziet. Hij lacht: *Niet bang zijn mamma, ik heb het overleefd!* Ze kan maar één ding zeggen:

***Diaboli Semen, Diaboli Semen, Diaboli
Semen.***

Maikel lacht en hij loopt weg. Op dat moment hoort ze de klok van haar vader zes keer slaan. En weet ze dat ze dit tijdstip nooit meer vergeten zal.

Dan hoort ze die duivelse lach weer en ziet ze vanuit het einde van de overloop de gele bokkenogen naderen, met een tikkend geluid.

Het getik wordt sneller en sneller totdat ze de duivelse gedaante weer voor zich ziet staan. Wederom likt hij haar, en gaat hij door met lachen. Dan hoort ze gepiep als ze om zich heen kijkt, bevindt ze zich weer in die hel van een beveiligde kamer. Ze hoort voetstappen naderen en geklop op de glazen deur. Uit instinct gaat ze in de hoek van de kamer zitten.

Ze voelt in haar broekzak en vindt daar een scherp stuk metaal; het is klein maar ze heeft het wel. Het bord wordt voorzichtig neergezet, en er lopen twee mannen naar haar toe. Ze weet hoe laat het is, het is weer spuitjes tijd!

Wanneer één van de mannen dichterbij komt en haar linkerarm vastpakt, en de tweede haar rechterarm vastpakt, weet ze dat ze op het matras gegooit wordt. En ja weer hetzelfde verhaal. De mannen proberen haar te kalmeren met de woorden:

Rustig maar dit is zo voorbij. Zegt ze: Ja dat klopt het is zo voorbij.

Ze licht en pakt haar scherpe metalen ding uit haar broekzak. Dan pas komt de vrouw naar binnen die huppelkut, die spuit prikker, die vuile pillendokter.

Haar broek wordt omlaag getrokken maar voordat ze een prik voelt heeft ze de eerste man al verwond. En de tweede in zijn nek gestoken.

Voordat ze oog in oog met die huppelkut staat. Ze zet het bloedrode metalen mesje op de strot van de vrouw, en pakt de spuit af, de eerste man komt naar haar toegelopen terwijl de tweede bloedend op de grond ligt, net buiten bereik van de camera. Ze zegt: Ik zou het niet doen als ik jou was!

De man komt weer dichterbij, Maria drukt de spuit bij de vrouw in haar nek. De vrouw gilt: **BLIJF WEG LUL!**

Maria zegt dreigend nog één stap en ik doe het. De man neemt moedig nog twee stappen en Maria leegt de spuit in een milliseconde. De man schrikt, dan trekt ze de spuit uit de nek, voordat de vrouw weer gillen kan. En steekt de de spuit in het oog van de man waarmee ze met een lepelende beweging zijn linkeroog eruit trekt. De man houdt panisch zijn hoofd vast en kan alleen maar zeggen: *Nee nee nee nee nee nee*. Maria kijkt naar het oog op de naald en het spiertje dat nog half uit de oogkas van de man komt en schreeuwt:

JAHA JAHA JAHA JAHA JAHA JAHA JAHA

Ik heb je toch gewaarschuwd of niet?

De vrouw gilt en gilt maar verstaan doet ze het niet.
Het lijkt net of ze de stembanden van de vrouw
geraakt heeft. Ze begint te lachen en denkt die kan
de opera niet meer in.

Daar had nu echt een carrière voor die teef gelegen.
Ze pakt de sleutelkaart van de inmiddels
doodgebloede man buiten de camera. En loopt
doodsimpel de tuin in, om vervolgens over de
schutting te ontsnappen.

Als ze omkijkt ziet ze de engerd met de bokkenogen
weer naar haar kijken en denkt ze dank je!

Wanneer ze door de straten van de achterliggende
woonwijk loopt denkt ze nog even na bij wat haar
nu weer is overkomen. Ze hoort een zware stem in
haar hoofd maar ja dat is niet de eerste keer. De
zware stem schreeuwt en schreeuwt, dan zegt hij:

Maria, Maria je lijkt wel wat op Aïmsss weet je dat?

Ze schreeuwt met haar handen voor haar oren:

**NEE, NEE IK BEN GEEN HOER, IK BEN NIET
ZOALS HAAR. WAAROM KOOS ZE MIJN
MIKEY UIT?**

WAAROM, WAAROM KOOS HIJ DIE BABYLONISCHE HOER?

De stem lacht en het is stil in haar hoofd. Gewoon stil. Ze loopt een park binnen en wanneer ze onder een grote imposante boom loopt hoort ze de kraaien vijandelijk krijsen. Het zijn er tientallen, de gehele boom waar ze onder staat is zwart.

Er komt een raaf naar beneden gevlogen, en hij observeert haar bij alles wat ze doet. Ze wordt verward van hoe dat beest haar aankijkt. Ze probeert hem weg te jagen maar hij blijft gewoon staan.

De kraaien blijven krijsen en krijsen, ze wordt doodsbang van die zwarte schreeuwende beesten. En ze loopt weg, maar de kraaien en vooral de raaf achtervolgt haar bij elke stap.

Haar pas versneld totdat ze begint te rennen. De kraaien vliegen over haar heen, en pikken haar in haar haar en nek. Ze slaat gillend wild om haar heen. Als ze de raaf raakt gaan de kraaien weg. Ze kijkt opgelucht naar de raaf die daar nog spartelend op de grond ligt. Ze hoort de stem weer in haar hoofd:

**Maak hem af, maak hem af Maria. Draai zijn nek
gewoon om dit kan natuurlijk ook niet, dit
onnatuurlijk lijden.**

Verlosssss hem uit zijn lijden Maria.

*Ze pakt de raaf op en zegt: Nee, niemand heeft het
recht een leven te nemen zelfs ik niet.*

**De stem lacht: Dat had je wel eerder kunnen
bedenken. Voordat je je eigen zoon en zijn wijffie
van het leven beroofde.**

Met haar handen voor haar oren loopt ze door het
park, en spreekt alle mensen aan horen jullie hem
ook? Hoor jij hem? En jij dan? Ze ziet iemand een
telefoon pakken, hij begint te bellen. Ze ziet het
gebeuren in haar ooghoek.

Het enige waar ze aan kan denken ik wil niet meer
terug ik ga niet meer terug. Ze loopt naar de man en
vraagt meneer wilt u zo vriendelijk zijn om op te
hangen. De man zegt: Ja ze staat tegenover me.

Ze hoort de andere lijn zeggen houdt haar daar, we
komen er zo snel mogelijk aan. Maria voelt in haar
zak en ja het scherpe metalen dingetje zit er nog in.
Wanneer ze het vastpakt in haar broekzak is het nog
nat van het dikke bloed. Ze slaat een arm om de
man heen en zegt sorry voor mijn gedrag meneer
wilt u mij de weg naar de winkel wijzen?

De man geeft instructies die ze totaal niet volgen kan en vraagt: Als ik hier dat bruggetje overloop kom ik er dan ook? De man denkt na en zegt: Ja...

Hij ziet Maria lachen als ze haar arm weghaalt valt hij neer en het bloed begint te vloeien op het paadje.

Ze zegt dank u meneer en loopt weg. Iedereen kijkt haar aan wanneer ze langsloopt. Ouderen kinderen en zelfs dieren kijken haar aan als ze hun passeert. Ze hoort een kind gillen:

MOORDENAAR...

Ze schreeuwt: **IK GA NIET MEER TERUG!
NOOIT MEER!**

Er komt een man aan gelopen hij geeft haar een hand kijkt haar indringend aan en zegt:

Wees stil mijn kind, IK ben de HEER! En niemand meer. Buiten MIJ is er geen god! IK zal U gorden hoewel U MIJ niet kent. Opdat men weten van den opgang den zon en den ondergang, dat er buiten MIJ niets is. IK ben de HEERE EN NIEMAND MEER. IK formeer het licht en schep het kwaad IK! IK de HEERE doe al deze dingen. IK heb hem verwekt in gerechtigheid en al zijn wegen zal IK recht maken... HIJ zal mijn stad bouwen, HIJ zal mijn gevangenen loslaten! Niet voor prijs noch geschenk.

Ze hoort de zware stem zeggen

**Had nu dat beest maar vermoord he
GODDELOZE HOER!**

Ze rent weg en hoort de man achter haar nog zeggen: **IK ben de HEERE, ALLEEN IK EN DIT IS MIJN OORDEEL! HET EINDEN IS GEKOMEN, de bruggen die het rijk verbinden zullen vallen. En alleen der rechtvaardigen van rechtvaardigheid zullen overleven. ALLEEN MEN DIE HET OORDEEL DER HEERE IN HUN HART SLUITEN. ZULT IN DEN EINDEN DEN BEGIN VINDEN.**

IK ben de HEERE die gerechtigheid spreekt. Die rechtmatige dingen verkondigt! Ik ben de HEERE en dit is mijn oordeel.

Meteen als de man uitgesproken is wordt het donker. Dooft de zon en worden de mensen gestoord. De mensen keren zich tegen elkaar en hun beesten. De mensen schreeuwen gillen en schelden. Ze nemen allemaal stuk voor de stuk zijn naam voor lief. Er komen drie mensen op haar af gerent. Maar stoppen halverwege om elkaar af te slachten. Het enige wat ze voelt is pure angst, ze hoort sirenes en pistoolschoten. Ze hoort iedereen gillen en schreeuwen. Ze hoort beesten janken. En denkt:

Wat heb ik gedaan.

Hoofdstuk III.

Begin den Einden.

Vol ongeloof kijkt ze om zich heen hoe de mensen elkaar uitmoorden. Hoe de honden van het vlees en bloed van hun agressieve baas vreten, en zich tegen de andere mensen keren in een fractie van een seconde. Overall waar ze kijkt ziet ze mensen andere mensen en dieren onrecht aandoen. Het is druk op straat het lijkt wel een mierenhoop op dat kleine stukje waar ze staat. Maar iedereen kijkt haar aan en lacht vriendelijk. Iedereen loopt om haar heen. Ze snapt het niet maar het geeft haar wel een veilig gevoel. Iedereen maar dan ook echt iedereen scheld schreeuwt mishandeld en moord. Er worden ledematen afgerukt en strottenhoofden doorgebeten. De laatste mensen worden afgeslacht dan gaan zelfs de lantaarns uit. Geen licht geen sprankje licht is er meer over. Het enige wat verlicht zijn de gifgroene en neon gele puntjes verderop. Zelfs die puntjes hebben ruzie ze denkt ben ik de enige normale mens over nu?

Ze hoort een hond grommen, en ze voelt wat langs haar been wrijven. Op het moment dat ze omlaag kijkt ziet ze de reflectie in de ogen van de hond terugkijken. Hij had vroeger precies dezelfde! Ze kan het zien aan de manier hoe de hond haar aankijkt. Het is dezelfde affectie die Rocco haar gaf. Ze voelt zich weer dat jonge bange meisje van toen. Alleen Rocco kon haar troosten, en nu doet hij het weer. De scheldende tierende moordende mensen laten haar op dit moment koud. Ze is met Rocco haar Rocco. Ze zegt zachtjes: *Dank je jongen*. En knuffelt hem. Ze laat hem pas los als ze van hem afgetrokken wordt door zo een scheldende klootzak. Ze schreeuwt bang:

**NEE ROCKS KOM HIER WAAR BEN JE, WAAR
BEN JE JONGEN?**

Hetzelfde gevoel als vroeger met haar vader. Altijd als Rocco haar troostte dan trok hij haar van Rocks af. Elke keer weer, maar dit keer niet. Ik ben nu groot pa! Ze slaat wild om zich heen en ze raakt wat. Ah daar ben je klootzak kom maar hier dan. **MAAR VAN ROCKS BLIJF JE AF. VAN ROCKS BLIJF JE AF PA.** Ze hoort de zware stem lachen: **Och mevrouw heeft het moeilijk hoor en we zijn nog niet eens begonnen.**

Ze lacht en zegt: **Kom maar op lul. Heey pa kijk eens wat ik hier heb!** Ze slaat om zich heen met een pijp totdat ze wat raakt. En ze begint te lachen telkens hysterischer totdat het een klinisch gestoorde lach wordt. Ze is niet voor niets een vrouw met: Onbekende neigingen. En iedereen gaat daarachter komen iedereen. Ze slaat vaker en vaker raak. Dan ziet ze neon gele ogen haar aankijken en hoort ze uitdagend zeggen: *Harder harder harder HARDER HARDER HARDER GODDELOZE HOER.* Ze slaat en slaat maar het enige wat ze voelt is lucht. Ze slaat wild om zich heen maar er gebeurt niks. De ogen kijken haar uitdagend aan. Ze slaat toch? Ze slaat toch? Die ogen gaan niet weg, ze gaan niet weg. Ze gaan niet weg.

DIE OGEN GAAN NIET WEG! *God waarom heeft u mij dit aangedaan?*

Ze hoort haar Mikey vragen:

Tibi perdidit fides bestra?

**Nee nooit jongen, nooit raak ik mijn geloof kwijt.
Ik ben mij geloof ook niet verloren maar deze
wereld is al goddeloos van zichzelf. DEZE
WERELD IS VAN GOD LOS.**

De gele ogen verdwijnen in de straat nog zwarter dan de nacht. En ze hoort Maikel vragen:

Mam waarom? Waarom Amy en ik? Waarom Aims? Jij hebt ons vermoord omdat wij moorden maar wat heb jij gedaan dan?

Ze was een hoer Mike een Babylonische **HOER**.
Waarom koos ze jou uit heb je daarbij nagedacht Mike? Waarom uitgerekend jou? En zo mooi was ze niet Mike. Waarom haar, waarom een **HOER**?

Mam ik weet niet wat jij denkt te weten, maar ik was haar tweede vriendje in heel haar 17 jaar. En je weet wat voor een klootzak haar eerste was. Die verkrachter, dus als je verkracht bent dan ben je een hoer mam? We hadden zelfs samen een kind hé, en de tweede zat in haar buik mam. We hebben Justin toen alleen gelaten die middag en Francis moest geboren worden. Waarom Aims, waarom Justin, waarom Francis?

Mike nee, nee sorry het spijt me Mike. Ik wist het niet. Het spijt me.

Jij bent giftiger dan mijn vader. Jij hebt mijn gehele gezin afgepakt. Mijn leven waar ik zo voor gevochten heb is weg, weg in een ogenblik.

Mike nee, het spijt me, *het spijt me Mike...* Mike, Mike, Mike waar ben je nou? *Mikey, Mikey, Mikeeey waar ben je nou?*

**NEE, HET SPIJT ME, HET SPIJT ME MIKE, JE
MOET EENS WETEN HOEVEEL HET ME SPIJT.**

*Je spijt is te laat MA. Had je eerder moeten
bedenken in plaats van haar te veroordelen. Wat zei
jij altijd MA? Kijk naar je vader en oordeel voor
jezelf... Ik had een voorbeeld aan jou moeten nemen!
Dan had mijn gezin nog geleefd.*

Mikeey nee niet doen. Niet doen alsjeblieft Mike.
Alsjeblieft Mike niet doen. Ze stort uit in tranen op de
stoeptegels. En smeekt: *Mike vergeef mij... Alsjeblieft
vergeef mij.* Ze hoort de zware stem weer lachen. Hij
vraagt: **Heey weet jij hoe laat het is Mar? GA UIT
ME KOP, GA WEG ROT OP! Laat me toch gewoon
met rust... Nee Mar ik laat je niet met rust. Je zit
aan mij vast. Ik ben jou, ik ben en stuk van jou. Je
zit tot in de eeuwigheid aan me vast. Je komt nooit
van me los. NEE NEE GA ERUIT, GA ER
GEWOON UIT...** De stem lacht en het is stil. Ze
hoort op de achtergrond nog wat mensen
ruziemaken en gillen. Dan is het overal stil in de
gitzwarte stad. Ze loopt verder, ze weet niet wat ze
anders moet. Al gauw struikelt ze over de lijken en
het gladde bloed wat op de straattegels liggen
verspreid. Zo wil ik niet leven, niet zo, niet nu. Niet
in deze wereld niet met die duivelse stem in mijn
kop. Nee dit doe ik niet...

Niet nu, nee maar wie eruit stapt en zelfmoord pleegt komt in de hel. Het kan altijd erger dat zie je wel. Dan maar naar de hel sorry, Mike sorry voor alles. Wat zou de beste manier zijn? Ik wil met zo min mogelijk pijn en zo snel mogelijk gaan. Maar hoe dan? Ik zie niks voor ogen zo donker is het geworden. Ik ben de enige normale hier. Ik kan het misschien wel vragen aan die idioten. Ze hoort de zware stem lachen en ze lacht maar mee met de woorden: ja je lachen zal binnenkort ophouden jochie. *Wel nee joh daar heb je de ballen toch niet voor. Je gaat niet. Je stapt er niet uit. Je bent veel te slap. Waar is je god nu dan? Denk je dat hij er nog is?*

Nee ik weet zeker dat hij er nog is!

Na dit alles, na alles wat er gebeurd is nu denk je dat hij er nog is? De stem begint weer duivels te lachen. Maria kan alleen zeggen:

*Ja als er zoveel kwaad is moet er ook goed zijn toch?
Dichterbij de hel ga ik niet komen, dus ga ik naar de
hemel als ik doodga.*

*Daar heb je een punt... Nou probeer het maar dan.
Maar vergeet niet dat als jij gaat er een stukje van
de wereld doodgaat. Weet je nog wat Namtillaku
zei toen hij jou veroordeelde?*

Gij zult voor tijd een uitzondering wezen. Gij zult voor eeuwig leven. Gij zult moorden voor mij Namtillaku, pas dan zal ik Namtillaku uwe ongehoorzaamheid vergeven. Ten altijd uitkijken voor het schaduwrijk. Wanneer gij sterft raakt de aarde een stuk leven kwijt! Gij Maria Elizabeth Maro bent bij deze veroordeeld tot een oneindig leven!

Ben jij echt zo egoïstisch? Dat met jou een stukje aarde dood moet gaan? Nou doe maar dan!

Nee dat ben ik niet. God heeft een plan met iedereen dus ook met mij! Ik zit het uit.

Weer begint de stem te lachen. *Zie je nou wel je bent te slap.* Maria ziet de gele ogen weer voor haar verschijnen. Als ze om zich heen kijkt komen er telkens meer bij, ze omsingelen haar totdat ze niks dan gele puntjes ziet in de donkere straat. De gele puntjes blijven haar aanstaren. Totdat er eentje door zijn knieën gaat en naar haar lijkt te bidden. De rest volgt al snel. En het lijkt alleen maar donkerder te worden. Dan staat er een grote man op en laat zijn telefoon zien. Ze ziet dat het 18:30 is, ze zegt dank je. Dan zeggen de mensen in koor:

**ALITHEA ALITHEA ALITHEA ALITHEA
ALITHEA.**

Er wordt een groot mes in haar handen gedrukt. In het mes ziet ze een beetje licht. Alleen in het mes, de rest van de straat is gitzwart. Ze ziet beelden vormen in de grote dolk. Beelden die ze allang vergeten was. Beelden van Mikey en Mark die slaggrage eikel. Ze ziet Mark Maikel met het mes snijden. En nog een keer en nog een keer. Ze ziet Maikel kalm op de zolder de marteling ondergaan. Elke keer dat Mark snijdt ziet ze Maikel niet eens in elkaar krimpen, hij blijft stokstijf staan.

Nee dit wil ik niet zien, nee nee niet dit.

Ze probeert de dolk terug te geven. Maar de mensen blijven staan. Hier pak aan dit wil ik niet zien. Niet weer, **PAK DAT MES AAN!** Ze gooit de dolk weg, maar de mensen pakken hem niet op. Ze ziet hem glimmen tussen de zwarte afgebrande auto's. Ze hoort hem roepen: **MARI MARI MARI PAK MIJ OP, PAK MIJ ALSJEBLIJFT OP.** Ze loopt naar het mes, alle mensen gaan aan de kant voor haar terwijl ze hem oppakt. Er komt een helder licht uit en de mensen schreeuwen:

Alithea Alithea Alithea Alithea Alithea
Alithea...

Ze heeft ons gered mannen. Heil Maria
Maro...

Er komt een fel licht uit ze wordt ervan verblind. De mensen verlichten allemaal. Ze stijgen tevreden op naar boven. Dan gaat de grond los, en er komen vlammen uit. Niet veel later hoort ze het geluid van ijzeren pinnen die naar boven schieten en de mensen doorboren en vastgrijpen net voordat ze helemaal boven zijn. En in de vlammenzee onder haar in de grond trekken. Ze ziet en helderblauw en paars oog naar haar kijken vanuit de achtergrond. En ze hoort wolven huilen. Dan komt er wat uit de grond, iets met gele geitenogen en schubben. Hij komt langzaam uit de grond geklommen. Het is een grote verschijning als hij uit de grond is geklommen en hij naar haar toe loopt ziet ze dat zijn voetsporen vlamvatten. Het zijn hoeven, zoals een geit of bok heeft. Maria schreeuwt meteen **LUCIFER IN DE NAAM VAN JEZUS CHRISTUS ONZE LEIDER EN KONING GA WEG!** De verschijning kijkt omhoog en ze ziet een lach verschijnen, van oor tot oor. Hij doet zijn mond los en er komt een gespleten tong uit, waarmee hij haar wangen likt:

**Geen Luccifer maar Samtillaku en
Jezusssss heeft geen machht ober mij.**

**Je hebt mij bebrjld, de wereld issss nu op
zzijn einde gekomen.**

Mlenssssen liegen te veel en dit issss hun ssstraf...

Ze herkent de stem vanuit haar hoofd en zegt oh nee daar trappen we niet in. Ze probeert de grond in te springen maar meteen als ze spring sluit de grond weer. Ze valt neer op een kuil zand waar eerst tegels lagen... De lucht wordt weer verlicht en wanneer ze omkijkt ziet ze tientallen dode mensen om haar heen liggen en is Namtillaku weg. Ze hoort dezelfde stem weer die zegt:

Goed geprobeerd Mari maar ik ben ssssneller. De mensssheid heeft dezze ssstraf verdiend. De mensss is het grootssste kwaad Mari..

Het blauwe en paarse oog komen dichterbij, al gauw ziet ze dat het een over een grijze wolf gaat. Een mooie donkergrijze wolf tegen het blauw aan. De wolf komt dichterbij en Maria deinst terug bij elke stap die de wolf vooruitzet. Ze ziet vlokken naar beneden vallen. En denkt meteen aan sneeuw, maar ziet al snel dat er een auto staat af te branden in de verte. Ze blijft stilstaan en kijkt wat om haar heen, ze merkt de wolf helemaal niet meer op. Ze denkt aan hoe de mensen in één keer omsloegen. Wanneer ze weer aan de wolf denkt en kijkt waar dat beest nu is zie ze alleen nog maar een blauw en paars lichtje, ze hoort een huil en weg is de wolf.

Terwijl de vlokken telkens donkerder worden en op haar handen verpoederen. Om later in een zwarte veeg weggeveegd te worden en in haar huid en bloedbaan verder te vloeien. Ze voelt het gebeuren, dit is geen sneeuw dit is zelfs geen as. Ze weet niet wat het is maar goed is het niet. Allesbehalve goed zelfs. Maria hoort de stem weer

*Mari als je moord voor mij dan 333ul je lang heel lang leven.. Elke moord geeft jou macchht en een fijn leven..
Elke moord wordt beter voor diegene en voor jou...*

*Moord voor mij Maria, moord voor Namtillaku!
Moord nu Mari..*

Maria schreeuwt: *NEE NEE GA UIT ME KOP NEE, IK DOE HET NIET NOOIT.*

Zelf weten Mari..

In de verte hoort ze weer wolven huilen. Kort daarna wordt haar zicht afgenomen, en is het weer zo donker als eerst. Het enige wat ze ziet zijn twee dansende lichtjes, een blauw en een paars dansende lichtjes. Ze kijkt gefascineerd naar de lichtjes. Ze bewegen zo mooi en verlichten de gehele straat in het proces. Ze ziet een schaduw op de straat, een schaduw van een grote hond. De hond loop naar haar toe en legt zijn kop op haar schoot.

Ze moet meteen denken aan haar Rocks en kroelt wat met hem. Ze lacht en zegt: Rocks je bent wel groter geworden hoor. Dan kijken de lichtjes haar strak aan, en vermenigvuldigen zich over de gehele straat, waardoor de straat zodanig verlicht wordt dat hij zijn oude aanzicht weer krijgt. Namtillaku lacht en zegt goed gespeeld Kerber, heel goed gespeeld! Ze ziet het metalen oog weer en denkt dat is vadertje tijd daar ging het fout daar ging alles fout... Hoe ging dat gedicht dat pap voor hem had,

Vadertje tijd...

Wanneer je tijd net begint, en het leven voorbij, zoveel je doet, is je leven met anderen spenderen. En komt vadertje tijd telkens dichterbij...

Geen genade met zijn zeis, oogst hij wat hij zaait. Geen genade hij is de meester van de tijd. Hij bepaalt of jij leeft of dat jij gaat. Tijd is tijd! Daar valt niet over te twisten... Tijd gaat ten alle tijden door daar kan je je niet in vergissen...

Wanneer je tijd er net op zit. Met zijn metalen oog kijkt hij je aan. Hij oogst wat hij zaait, en denk jij wanneer is mijn tijd? Alleen de tijd zal het leren. Iedereen zal als de zandloper om is alleen staan... Iedereen zal als de zandloper om is alleen gaan..

Dank je pa! Nu heb ik hem in me kop... Hij gaat er ook niet meer uit heb ik het idee.

Vadertje tijd, vadertje tijd, wat gebeurt er met mij?

Dan hoort ze Namtillaku weer: **JIJ BENT
UITGEKOZEN MARI...**

*Waarom ik? Waarom ik? Waarom ik? **WAAROM
UITGEREKEND IK KLOOTZAK?***

Ze smeekt met haar handen voor haar oren...

*Waarom waarom, waarom, waarom, waarom,
uitgerkend mij, waarom ik?*

Ze hoort een huil in de verte en ze ziet het blauwe en het paarse puntje weer terwijl de zware telkens donkerder en demonischer wordende stem zegt:
***Mari we zzzijn nog maar net begonnen welkom bij
de ssshow!***

Het licht gaat weer aan, en de mensen zijn weer terug. Ze staan gewoon op uit de dood. De gebroken botten voelen ze niet meer. En ze laten de afgerukte ledematen gewoon liggen, ze spenderen er totaal geen aandacht aan.

Ze lopen gewoon en praten in een onverstaanbare taal. Dan hoort Maria iets bekends iemand zegt:

Faciam te: Diaboli Semen! Diaboli Semen: Faciam te!

Het is een man, een beer van een kerel die haar strak aankijkt en wijst. De rest van de mensen komen in een rij naar haar toe gelopen. En zeggen zachtjes in koor: *Diaboli semen, Diaboli semen, Diaboli semen, Diaboli semen, Diaboli semen, Diaboli semen..* Ze weet niet wat haar overkomt en schreeuwt:

NEE IK BEN GEEN DUIVELS ZAAD GOD HEEFT EEN PLAN MET
IEDEREEN, DUS OOK MET JULLIE. *En met mij ook, daar ben ik van
overtuigd.*

De mensen komen dichterbij, in een sloom doods tempo het lijkt een beetje op een dode begrafenisstoet. Eén die praten kan en haar bang maakt. Dan versneld de pas tekens ietsje sneller. Totdat de mensen gillend, rennend en wijzend achter haar aankomen. Ze probeert een donker park in te rennen meteen als ze het paadje in rent vliegt er een grote raaf op haar af, ze duikt nog net op tijd weg. Maar wanneer ze omhoogkijkt ziet er weer één aan en duikvlucht beginnen. En weer één, kort daarna volgt de gehele boom.

En kleuren er meer helemaal zwart.

Achter haar rennen de mensen nog steeds op haar af, en in de bomen en lucht willen de kraaien roeken en raven haar niet in de buurt hebben. De beesten krijsen en de mensen schreeuwen. Dan valt Maria door de knieën en schreeuwt:

OKE, OKE VUILE SERPENT IK MOORD VOOR JE, IK ZAL HET DOEN. IK VERMOORD IEDEREEN WIE JE WIL. MAAR MAAK DE WERELD WEER NORMAAL. MAAK ALSJEBLIEFT DE WERELD WEER NORMAAL. MAAK DE WERELD WEER ZOALS HET WAS!

De stem lacht, en de kraaien vliegen hun boom weer in, de mensen keren rustig om maar Maria denkt fuck wat heb ik nu weer gedaan? Ik heb de wereld verbeterd nu toch? Fuck ik ben voor de verleiding getrapt. Ik heb mijn ziel verkocht... de stem lacht duivelser en duivelser, dan voelt ze iets langs en nats op haar wang. Ze schrikt en draait meteen haar hoofd om. Wat haar aan staat te kijken is zelfs haar grootse nachtmerrie nog onschuldig bij. Een kale man in een net pak vol schubben en gele bokkenogen kijken haar aan. Zijn voeten zijn hoeven en hij stelt zich netjes voor.

Hallo Maria eindelijk ben je akkoord met mijn voorwaarden. Ik ben Namtillaku, DE Namtillaku.

Dan likt hij haar wang weer: *Zo maak ik kenniss
met het leugenachtige mensssen volk. Je kan
niemand vertrouwen Alari. Helemaal niemand,
denk daaraan. Bij je eersste, de eerssste in
opdrachht is altijd moeilijk.*

*Moeilijker dan een normale in een opwelling.
Denk daaraan Alari!*

Maria buigt haar hoofd en zegt: Ja daar denk ik aan, ik zal wel moeten. Als ze opkijkt is hij weg. Ze voelt meteen een vlaag van opluchting over haar heen komen. En ze ziet de mooie blauwe wolf weer. Ze ziet nu dat het een vrouwtje is. De wolf heeft iets rustigs over zich heen. Alsof ze alles tegen de wolf kwijt kan, dan hoort ze een zachte lieve stem in haar hoofd die zegt:

Mi llamo es Nilai, Iré si me necesitas!

De wolf buigt en knippert met haar ogen. Dan is ze weg in een oogwenk. Het enige wat Maria kan denken is dank je Nilai, dank je! Ze voelt zich warm vanbinnen en lacht weer. Ze moet denken aan iets wat een oude vriend van haar zei:

*Je kan beter een wolf van God zijn dan een lam
van Lucifer.*

Ze moet meteen aan die oude man denken Pope die haar die Pope die het geloof door haar strot heeft gedouwd. Die Pope die dacht dat ze niet voor zichzelf kon nadenken. Die Pope die dacht dat ze bezeten was omdat ze stemmen hoorde in haar hoofd. Die stemmen die niet uit haar kop weggingen. En haar tot het uiterste dreven. Elke keer opnieuw dezelfde stem die haar het bevel gaf om Maikel, haar Maikel te vermoorden. Dezelfde stem die Maikels vriendin Amy een hoer noemde en haar zo heeft overtuigd om ze te vermoorden op de meest vreselijke manier. Want stemmen horen is een ziekte van de duivel. Ze wist dat ze geen schizofreen was, maar de mensen hebben een bord voor hun kop. Allemaal hebben ze een bord voor hun kop. En die hulpverleners **DIE PILLENDOKTERS** een betonplaat eerste klas. Ze heeft alle medicijnen geslikt en er is zo een beetje alles in gespoten. Maar luisteren ho maar. Pope is precies hetzelfde luisteren ho maar, en maar zeggen God is goed God is goed. Maar ondertussen zoals die man in het park al zei: Ik heb hem verwekt in gerechtigheid en al zijn wegen zal ik recht maken. Hij zal mijn stad bouwen, hij zal mijn gevangenen loslaten! Niet voor prijs noch geschenk. Lucifer is ook gemaakt in gerechtigheid, Lucifer lichtbrenger onze eerste engel.

De eerste engel die tegen de almachtige God inging en naar de hel is verbannen. Je had hem beter naar de aarde kunnen verbannen lacht ze. Een grotere hel dan de aarde bestaat niet. Met de veel te egoïstische mensen. Met die ik doe alles altijd goed mensen. Met die schijnheilige mensen die zeggen dat God goed is.

En dat terwijl in God geloven de ergste misdaad is die er bestaat. Je wordt alleen maar teleurgesteld. Ik begin te geloven dat er geen God is. Ik begin te geloven dat er alleen maar kwaad op deze aardbol bestaat. Ik begin te geloven dat ik niet meer geloof. Eindelijk is Pope uit me verdoemde kop weg. Eindelijk geef ik hem en die pillendokters gelijk, ik ben de duivel en zo ga ik nu handelen ook. Fuck off iedereen ik pak jullie terug, ik ga mensen afmaken. Iets wat mijn lotsbestemming blijkt te zijn. Ik ga levens beëindigen voor Namtillaku.

**Ik vermoord ze! Ik vermoord ze stuk voor stuk,
*allemaal maak ik ze af!***

Dan hoort ze de stem weer lachen: *Marlari je bent lief
maar loop nu niet te hard van ssstapel hé!*

**Kop houden JIJ wil dat ik dat doe dus dan doe ik
dat. JIJ wil dat JIJ staat denk ik dan ook in voor de
consequenties? Ik heb gezien wat JIJ kan.**

Marl je loopt te hard van sssstapel. Denk nou eersssst na voordat je ietsss doet. Marl denk nu tochh na....

Nee ik denk helemaal nergens over na. Ik doe dit niet voor JOU niet meer vanaf dit moment doe ik het voor MEZELF.

ZZZelf weten Marl

HET IS MARIA ELIZABETH MARO!

De stem lacht ingetogen en is stil. Dan ziet ze iemand lopen achter in de duisternis en loopt ze snel op hem af. Ze denkt wat kan ik gebruiken? Ze kijkt een beetje rond maar vind niks. Dus besluit ze hem van achteren en trekt zonder na te denken zijn kop in zo een ruk naar beneden dan zijn nek knap zegt. Ze denkt mooi zo en loopt verder om te kijken naar nog een slachtoffer. Maar de man is niet dood, en kruipt achter haar aan. Ze trapt hem zes keer op zijn kop en schreeuwt **ZES ZES ZES ZES ZES ZES** bij elke trap. De lantaarns gaan voor een paar seconden aan. Zijn schedel ligt in drieën en er komt eerst geel groenig schuim uit zijn hersenpan. En dan gitzwart bloed. Het bloed is al opgedroogd voordat het eruit komt druipen. De man beweegt zijn vinger en heeft weer drie trappen te pakken. Ze schreeuwt **NEGEN NEGEN NEGEN** bij iedere trap. Ze wijst naar de man **EN NU BEN JE DOOD.**

Hij beweegt nog wat na in de vorm van een epileptische aanval voordat het licht langzaam uit zijn ogen verdwijnt. De stem lacht en zegt: **Dass een en nu nog een paar Maria, nu nog een paar.** Ze lacht en wijst omhoog daarna veegt ze haar gezicht af. Er komt een zwart goedje van haar gezicht af dat kookt op haar vingers. Ze kan alleen maar denken: Mooi zo!

Dag XII.

Hoofdstuk IV.

Lobo!

Wanneer zij naar haar handen kijkt walgt ze van zichzelf. Haar handen zijn helemaal zwart van die gast. Een kokend zwart goedje zit op haar knokkels. Ze heeft het gevoel dat ze dit al een keer meegemaakt heeft. Dit heeft ze al en keer meegemaakt met Maikel. Dat weet ze zeker. Maar waarom? Waarom hun waarom zij?

Dan hoort ze mensen, een groepje in de verte roepen **ALITHEA ALITHEA ALITHEA ALITHEA!** Dat woord stond op die dolk en dat riepen de mensen al. Daar moet ze meer van weten. Het woord heeft nog iets bekends iets van vroeger. Iets van Mark die klootzak, dan herinnert ze zich zijn dolk.

De dolk waarmee hij zo leuk Mike sneed, en bleef snijden.

Dezelfde dolk die zijn eigen einde betekende. Er speelt muziek in de verte en ze hoort een bekend nummer en denkt ze Mikey help me!!

Welcome to the kingdom.

I will run to the abyss. I will strip you of your bliss. I will consume your grace. I will leave you in this place. I never fail leaving a mark. I never fail dimming the light and leaving in the dark.

You'll never know what's wrong. You'll never know what's going on. To survive in this world, it ain't for everyone. To survive in this world, you need to be strong.

Who survives in this depraved world? The man who could? The woman who would? Only the strong. You knew it all along. People are here to stab you in your back... People run away never to come back! But you're welcome in the family, welcome in the kingdom!

Dat nummer hoorde ze voor het eerst toen Mikey geboren werd. En toen vond ze hem al mooi. Helemaal in gedachten loopt ze de muziek achterna. Verzonken in herinneringen denk ze terug aan de tijd dat Mikey nog een klein jongetje was en er verschijnt een lach op haar gezicht.

De lach wordt groter en groter elke stap die ze dichterbij de muziek zet, totdat ze er pal voor staat en er niemand meer in de wijde omgeving te bekennen is. Alleen zij en de muziek is wat er is overgebleven. Het maakt de donkere tijd die voor haar staat dragelijker. En het stilt de moordlust die in haar kop zit.

Namtillaku heeft haar uitgekozen maar waarom? Waarom zij? Uit iedereen waarom juist zij? Ze is veel op de proef gesteld, maar deze proef is gemaakt van vuur... Dit is niet zomaar iets wat ze heeft gedaan en niet zomaar iets wat ze nog moet doen.

Niemand mag een leven nemen. Niemand mag het recht in eigen handen nemen. Zelfs ik niet, zelfs ik niet.

Alleen de heer.

Als er zoveel kwaad is moet er toch ook iets puurs zijn? Ze hoort voetstappen in de verte, ze komen dichterbij het zijn er veel, en ze lopen synchroon en met veel. Ze maken geen geluid alleen de voetstappen zijn te horen. Elke stap lijkt door te dreunen tot in haar maag. Ze wordt misselijk en voelt zich draaierig. Ze krimpt in elkaar en valt op de grond. De voetstappen dreunen door en door totdat ze ze niet meer voelt. Haar gehele lichaam doet pijn maar de dreunen voelt ze niet meer.

Het lijkt net of haar organen stuk voor stuk afgestorven zijn. De lantaarns gaan een paar minuten aan. Ze hoest en er komt slijm naar boven, als ze dat wegveegt ziet ze dat het dezelfde zwarte kokende drab is als die gozer net had. Het borrelt op haar hand ze schrikt en veegt het panisch op haar T-shirt en broek af.

Het goedje vleet niet en valt in een kwikachtige substantie naar beneden op de grond. Waar het na borrelt en weg lijkt te rollen. Ze houdt haar handen voor haar ogen en begint te lachen. De lach wordt heviger en heviger totdat hij klinisch wordt en met een lange nasleep. Ze blijft lachen, hij wordt harder en harder, scheller en scheller. Ze begint lachend weer verder te lopen. Pas als ze bij een brugje komt stopt de lach. En wordt het een grinnik voordat ze helemaal niet meer lacht. Ze kijkt op het brugje naar beneden en denkt aan een spreekwoord die ze wel eens ergens opgevangen heeft:

Als je niet verder kijkt dan de brug lang is hoe kan je dan ooit het water zien?

Ze denkt wat betekende dat nou ook alweer? Door het denken hoort ze niet dat iemand haar besluipt. Ze hoort een harde krijs van een kraai achter en kijkt om.

De kraai vliegt naar beneden in een duikvlucht en valt iemand aan. De bomen kleuren zwart.

Er is geen groen meer te zien een geheel zwarte kleur beslaat de bomen. Ze loopt langzaam en bang achteruit, langzaam gaat de zwarte kleur weg en kleurt er weer groen in de bomen. De kraai die naar beneden is gekomen valt nog steeds de man aan. Totdat de man neervalt en de kraai haar kant opkomt. Ze rent weg de kraai vliegt over haar heen en ze voelt iets vallen op haar schouder. Het blijft even liggen, uit paniek veegt ze het weg. Het voelt vies aan terwijl de kraai terugvliegt naar de boom. Uit nieuwsgierigheid kijkt ze wat er ligt. Het voelde niet aan als poep, ze pakt het op door de aarde waar het inlag is het helemaal zwart geworden. Ze veegt de aarde van het langwerpige sompige ding af. En ziet al gauw dat het iets is wat ze totaal niet had verwacht. Ze verwachtte veel maar niet dat! Ze gooit hem weg en wrijft in haar haren. Op dat moment ziet ze de twee ogen weer. De blauw en de paarse. Ze hoor een grom en wanneer ze even weggijkt ziet ze een schim de tong oppakken en ze hoort smakken in de verte. De ogen kijken haar aan, en knipperen voordat ze in de verte verdwijnen.

De bomen kleuren weer zwart maar niet alleen de bomen voor haar maar nu ook de achterste en naast haar. Er is geen blaadje groen meer te zien wanneer de kraaien raven en roeken gaan krijzen.

Ze weet zich geen houding te geven en sluit haar ogen. De beesten krijzen hun longen uit hun kleine lijfjes. Ze voelt iets nats op haar wang en hoort iemand hijgen pal naast haar. Ze voelt de hete adem in haar nek. Ze durft niet te kijken wie of wat het is. Ze heeft ergens gelezen dat beesten zoals kraaien aanvallen op oogcontact. Maar die adem is niet van de wind. Zo warm is de wind niet. En zo constant is de wind ook niet. Ze hoort die duivelse stem weer.

Mari doe je ogen open. En kijk mij eens aan. je hebt te overhaassst gehandeld. Zie je nou wel, het iss wel moeilijk he? Moeilijker dan je oorspronkelijk dacht!

Nee ik kijk jou niet aan, vuil serpent. Ik kijk jou niet aan.

Zelf weten Mari! Zelf weten!

De beesten gaan tekeer zoals ze nog nooit heeft gehoord. Ze voelt de windvlagen van de neerstortende kraaien langs haar hoofd heen komen. Bij elke kraai voelt ze de wind langs haar haren. Ze loopt langzaam naar achteren en stapt met haar hak in een kuil in de grond.

Ze valt met haar hoofd naar achteren op het grind. Ze doet zonder een andere keus haar ogen open. Op dat moment vallen de kraaien massaal aan. Ze staat wankel op en hinkt snel verder. Aan de overkant staan de mensen op haar te wachten. Een hele groep, hoeveel kan ze niet precies zien. Ze hoort de mensen wel schelden en tieren in de verte. Ze hoort er een zeggen:

Kijk jongens ze is verzwakt, we pakken die trut!

Ze kan geen kant op met de pikkende kraaien die telkens harder lijken te pikken en bijten. Ze slaan zelfs met hun vleugels. En aan de overkant staan die scheldende idioten! Ze moet iets verzinnen maar wat weet ze niet. Ze kan alleen vooruit en niet naar achteren of naar de zijkant. Het enige bruggetje is naar de mensenmassa. Ze is afgepeigerd van het rennen en alles doet haar pijn. Haar organen maken het niet meer lang. Dat idee heeft ze ondertussen wel. Haar enkel doet pijn maar ze moet aan de kraaien ontsnappen. Een kraai pikt haar zo hard op haar schouder dat ze het bloed voelt druppelen. Ze slaat wild om haar heen maar de kraaien houden niet op en pikken alleen maar harder en harder. De putjes van de snavels vormen zich in haar benen tot haar hoofd. En de het bloed druppelt eruit. Steeds wilder en wilder slaat ze om zich heen als ze de brug wankel bereikt.

De beesten houden meteen op en vliegen terug. Ze kijkt achterom en ziet een hele zwarte lucht.

Alsof er gordijnen in het park hangen. De zwarte lucht verdwijnt en ze neemt opgelucht adem. Als ze aan haar verwondingen voelt ziet ze dat het geen bloed is dat naar beneden druppelt maar dat zwarte goedje. Ze probeert het panisch weg te vegen maar de zwarte balletjes komen net zo snel weer terug. Ze vallen op de grond en druppelen weer na. Overal waar ze kijkt ziet ze de mensen op haar wachten maar de brug komen ze niet op. De kraaien kwamen ook al niet verder dan de brug.

En begint nu eindelijk dat spreekwoord te begrijpen.

“Als je niet verder kijkt dan de brug lang is hoe kan je dan ooit het water zien?”

Op het bruggetje ben je het veiligst van alle plekken zo lijkt het. De beesten laten je met rust en de mensen komen er niet op. Ze kijkt onder het bruggetje en ziet dat er water onder de brug stroomt. Het is best een sterke stroming. Als ze weer opkijkt ziet ze dat de mensen pal voor de brug staan. Ze schreeuwen, schelden en gillen, maar de brug komen ze niet op. Ze blijven er pal voor staan. Maar ze komen de brug niet op. Ze zetten er nog geen voetje op.

Ze blijven er alleen maar voor staan. En ze kijken alleen maar naar haar. Meer niet ze kijken alleen maar. Hun ogen worden groen en veranderen snel in neongeel. Voordat ze beginnen te schelden en tieren. Dan keren ze zich tegen elkaar en slaan elkaar zinloos. Ze pakken stokken en takken en daar slaan ze elkaar mee. Ze bijten elkaar en breken elkaars botten. Er staat er nog maar één overeind en die vreet de anderen stukje voor stukje op. Ze ziet alles in afgrijzen gebeuren, eerst hoe hij een vinger opvreet en hoe hij zich in een nek vastbijt. Dan gaat hij voor de ingewanden van de dode gek op de grond. Hij verslikt zich bijna in de dikke darm van de half opgevreten dode gek.

Maar hij stikt in de nier van de dode man. De man spartelt op de grond en er komt groen schuim uit zijn bebloede mondhoeken. Voordat hij niet meer beweegt. Ze blijft nog even staan op het midden van de brug, voordat ze naar beneden loopt en twijfelend naar het bruggetje oversteekt. Ze geeft de man nog een trap om te kijken of hij echt dood is en als de man geen geluid maakt, loopt ze verder. Op het moment dat ze van het bruggetje verwijderd is hoort ze de zware duivelse stem weer:

Alari je eerssste opdracht iss op komssst! Ken je de weg hier een beetje? Of moet ik je helpen?

Ja ik ken de weg hier wel ja! Ik heb lang hier in Bomalen gewoond, dus ik weet alles hier wel te vinden!

Oke je eerste opdracht isss in het oude winkelcentrum, winkelcentrum Purgato Ssstratoriuss.. Weet je die te vinden?

Ja die weet ik wel te vinden dat is dichtbij een oude kennis van mij...

POPE dat isss waar je eersste opdracht over gaat Mari!

Nee allesbehalve hem, allesbehalve hem!

Ik zei al dat je eersste opdracht moeilijk ging worden Mari... Maar Pope isss dood alleen zijn zoon isss nog sspringlevend. Je voelt hem denk ik al in de lucht hangen of niet?

Of niet Mari?

Ze knippert met haar ogen en knikt haar hoofd ja. De stem lacht en is weg. Maria weet niet waar te beginnen en loopt dus maar naar het winkelcentrum, met de gedachte waarom ik in haar hoofd. Waarom nou ik? Ze doorkruist bijna heel Bomalen om bij het winkelcentrum uit te komen. Gelukkig is het maar een klein dorp. En het is rustig op de straat.

Ze vindt het vreemd dat het nu zo rustig is, heel vreemd. Dan ziet het overdekte winkelcentrum met de tekst:

**Welkom in het winkelcentrum Purgatorias.
Waar alles te koop is, koop nu loop de deal niet
mis...**

Ze loopt het winkelcentrum binnen. En weer rustig er zijn alleen vliegen en insecten voor de rest is er helemaal niets te bekennen. Geen kraaien of scheldende gekken. Helemaal niks, het is rustig. Zo rustig was dit winkelcentrum niet eens toen ik hier met kleine Mikey liep. Ze krabt zich achter haar oren in ongeloof.

Vrijwel meteen ziet ze waar de wezen moet. De kerk achter het winkelcentrum. Ze hoort die stem weer.

**Alari pass op meisssie deze kerk iss geen geheiligde
grond. Je moet je geloof terugvinden nu om te kunnen
overleven daarbinnen.**

Met knikkende knieën loopt ze naar binnen. Het is pikkedonker in de kerk wanneer ze de grote massief houten zware deur opent. De deur valt dicht met een knal, meteen kijken er tientallen neon gele puntjes haar aan. Ze ziet geen hand voor ogen alleen die ogen ziet ze.

Ze zet voorzichtig een stap vooruit en ziet dat de ogen haar volgen. De priemende loerende blik voelt ze tot onder het bot. De tientallen ogen bewegen snel heen en weer, heel snel. Het zijn nu alleen nog maar strepen in de gitzwarte kerk.. Ze rent bang naar voren terwijl de strepen van links naar rechts en van rechts naar links blijven bewegen. Elke stap die ze zet dreunt door en galmt na. Ze valt bijna over een kerkbankje en rent wankel verder. Ze voelt een natte hand in haar nek en ze hoort een zwoele stem.

Rustig maar we doen je niks Maria. Rustig maar ik weet dat je mijn vader hebt gekend. Rustig maar...

De ogen stoppen allemaal op hetzelfde moment met bewegen en kijken haar tegelijkertijd strak aan.

Maria's knieën begeven het zowat als de man haar naar het altaar begeleid en zegt:

*Jongens die vrouw is een van de sterkste vrouwen die er bestaan. Ze heeft de ziekte van de duivel overwonnen, met behulp van mijn vader. God hebbe zijn ziel. Ze heeft het ultieme offer moeten brengen in het proces. Maar net zoals haar man is ze wel dichterbij de **ALITHEA** gekomen. Laat je horen voor Maria Elizabeth Maro.*

De mensen juichen allemaal:

**ALITHEA ALITHEA ALITHEA ALITHEA
ALITEA. LEVE DE ALITHEA LEVE MARIA. LEVE
DE WAARHEID.**

Ze ziet wat glimmen achterin de kerk, iemand komt het brengen. Het glimmen wordt feller en feller. Totdat de man recht voor haar staat. En zijn nek net zo snel als eerst beweegt. Hij overhandigt de dolk aan haar. Ze pakt hem twijfelend aan.

Mannen ze heeft de dolk der waarheden aangepakt.

De mensen beginnen te klappen en joelen. Op het moment van het toppunt van angst steekt ze de dolk in de nek van de man.

Sorry, sorry, het spijt me, het spijt me echt.

De man maakt een gorgelend geluid en ze hoort hem vallen.

Op het moment dat de man de grond raakt beginnen de tientallen mensen te gillen.

Sorry, sorry, het spijt me, het spijt me echt...

Ze hoort die duivelse lach weer en het geblindeerde glas knapt. De glasscherven blijven bovenin de kerk hangen. En er komt een schaduw uit het plafond naar benden. Bij het altaar ziet ze pas wie het is als hij zijn ware gedaante aanneemt.

Hij houdt zijn vinger voor zijn mond en probeert de gillende mensen te kalmeren.

Ssssst ssssst. Word rustig allemaal... En luissster naar mij Namtillaku!

De mensen blijven gillen en worden niet rustig er staat er één boos op en loopt naar het altaar.

Zzzelf weten mannen!

Dan vallen de glasscherven naar benden met een hels kabaal. De scherven doorboren alles en iedereen. De tanden en ledematen vliegen door de kerk de slierten van weefsel en spier bedekken de halve vloer, en er begint een zwarte drab vloer te vormen. De zwarte drab wat de vloer overheerst heeft borrelt als lava. Dan gaat Namtillaku voor het altaar staan en zijn kaak ontwricht tot aan de grond. Hij maakt een slurpend geluid. En zuigt alle zwarte drab op als een industriële stofzuiger.

Als de vloer drabvrij is en de mooie marmeren vloer weer te zien is lacht hij en is hij weg met de woorden:

Goed gedaan Maria. Ik ben trotsss op je, binnenkort krijg je je nieuwe opdracht.

Ze buigt haar hoofd en zegt nog een keer:

Sorry het spijt me. Rust in vrede.

Ze loopt rustig maar verdrietig de kerk uit en loopt om de ledematen en weefsel en spieren heen. De grote stevige deur krijgt ze niet open. Ze ruikt een barbecue en schreeuwt: **LAAT ME ERUIT, LAAT ME ERUIT!** Als ze omkijkt zit ze dat er brand is uitgebroken bij het altaar. Alle kaarsen gaan aan op hetzelfde moment. En haar adem wordt in een moment plotseling afgenomen. Wanneer ze op de grond ademloos neerklacht komt Namtillaku's sinistere stem weer naar boven in haar hoofd.

Dit iss jouw vuurdoop Maria, kom je hieruit wil ik je in mijn team. Kom op je hebt wel voor hetere vuren gessstaan toch?

Ze kan geen adem meer krijgen en bij elke keer dat ze beweegt verliest ze haar moed. De kerk begint in te storten en de balken vallen naast haar. Ze hoort een klein stukje van blood on my knife in haar hoofd: **Where he rules for evermore.**

Nee dat gaan we niet doen. Ze staat op en ontwijkt de balken. Ze hoort Namtillaku lachen die duivelse sinistere lach. Ja lach maar dit gaan we niet doen. God vergeeft iedereen dus mij ook. Namtillaku's lach wordt harder en duivelser. Ze schreeuwt: **JA LACH MAAR DIT GAAN WE NIET DOEN GOD VERGEEFT IEDEREEN DUS MIJ OOK!** Haar ogen veranderen van kleur.

Het blauw is weg ze zijn helder paars en ze loopt met gemak naar de massief houten deur en daarna naar buiten. Ze kijkt omhoog en gilt:

KOM MAAR OP KLOOTZAK!

Namtillaku's duivelse lach verdwijnt in een respectvol applaus. Ze blijft omhoogkijken met ogen waar zelfs de grootste psychopaat nachtmerries van zal krijgen. Ze begint telkens harder te lachen totdat het een klinische lach wordt. Die heeft ze vaker gehad in het verleden. Er is een koelbloedige gewetenloze moordenaar geboren. Ze lacht telkens harder, deze lach gaat klinisch zelfs voorbij. Namtillaku wordt er zelfs bang van zo lijkt het. Hij is stil, geen lach of grinnik geen geklap of applaus. Helemaal niets gewoon stilte in haar kop. Lekker onvervalste stilte, geen gezeik of gecommandeer ze is op dit moment eigen baas. En dat zal die eikel weten ook. Ze loopt het terrein van de kerk af en loopt het winkelcentrum weer in.

Ze lacht:

PURGATORIAS? Oké maak je borst maar nat dan..

Ze pakt een lege fles van de grond en snijdt de elektriciteit kabels door dan snijdt ze de watertoevoer van het fonteintje in het midden van het winkelcentrum door, zegt: **Bye Bye** en wacht tot de twee kabels verbinding maken. Als het eerste vlammetje te zien is. Lacht ze weer zoals ze net deed. Het winkelcentrum gaat in vlammen op met haar er nog in. De ruiten knappen en het hout valt naar beneden. Er blijft niets van Purgatorias over wanneer ze ongedeerd naar buiten loopt en zegt:

**Zelfs het vagebuur houdt mij niet meer tegen.
Welkom bij het einde!**

Hoofdstuk V.

De Verdoeming.

Het winkelcentrum stort in elkaar wanneer ze wegloopt. En ze hoort gehijg van achteren aankomen. Als ze omkijkt ziet ze een gitzwart paard ze aait het paard en het paard galoppeert verder. Ze volgt hem de bossen in en komt bij een hut uit. Een hut gemaakt van takken. Er zit een kind in te spelen. Een normaal meisje, ze steekt haar hand naar binnen en vraagt het meisje. Waar woon jij lieverd? Het meisje wijst naar een berg. Hoe heet jij meisje?

Naomi mevrouw.

Naomi das een mooie naam. Het meisje lacht, en geeft Maria een hand. Ze loopt voorop en Maria volgt haar. Het meisje is niet erg spraakzaam maar dat hoeft ook niet, Maria voelt zich fijn bij het meisje.

Hier woon ik mevrouw.

Maria ziet niets anders dan bergen. Ze vraagt:

Waar dan lieverd?

Het meisje draait zich om en wijst naast haar.

Wanneer Maria naast haar kijkt en terugkijkt wordt ze in haar nek gebeten. Ze ziet twee bokkenogen haar aankijken. Ze kan niks meer bewegen en valt om. Dan gooit hij haar van de berg naar beneden. En beland in het beekje onder de berg. Ze ligt er half in maar heeft niks gevoelt van de val. Dan komt Namtillaku naar beneden in zijn schaduw vorm en vormt zich weer tot een wandelende nachtmerrie vlak voor haar. Hij pakt haar bij haar haren en legt haar met haar gezicht in het water. Dan loopt hij lachend weg. Ze voelt niks en kan zich niet bewegen of ademen maar de bokkenpoten kan ze goed horen. Er rolt door de trilling van de voetstappen van Namtillaku een kei naast haar hoofd in het water en in een uiterste inspanning kan ze haar hoofd erop krijgen, met haar neus net boven het water. Ze kan maar aan een ding denken.

DIT BETEKEND OORLOG!

Ze probeert haar adem zo langzaam mogelijk te reguleren. Hij mag haar niet horen ze moet als een verassing op zijn pad komen te staan.

En ze weet waar ze moet zoeken, in de kerk. Zij heeft die dolk nog, misschien kan dat hem wel dood maken.

Ze bedankt God in gedachten voor deze kans en staat stil bij Maikel en zijn vrouwtje. We komen er wel jongens en ze probeert te zeggen:

Dit houdt zo snel mogelijk op knul. Ik doe me best. Veni Vidi Vici Ego Maria Elizabeth Maro.

Maar het lukt haar maar half. Half maar genoeg om het verder in gedachten te doen. Er komt in uren niemand voorbij. Maar hoe lang ligt ze er al? Seconden duren minuten en minuten duren uren. Het water water wordt elke seconde kouder en kouder. Ze denkt dat ze verdrinkt en raakt bewusteloos door de kou van het stromende water langs haar gezicht. Het laatste wat ze denkt is: Niet hier! Wanneer ze met haar hoofd koppie onder in de kou gaat. Wanneer ze bijkomt is het licht gedoofd en schijnt de maan volledig. Haar ogen zijn weer zo paars als eerst. Wanneer ze uit het water klimt, haar haat nar deze serpent verwarmt haar tijdens de wandeling door het donkere lange koude bos. De wind snijdt door haar heen als een kapmes verwarmd op koudvuur. Ze blaast in haar handen om het warm te krijgen maar het lukt niet. Ze probeert vuur te maken en zelfs dat lukt niet.

Ze voelt een druppel vallen en denkt ook dat nog.
Ze begint te rennen. Dan ziet ze een opening en
kruipt ze naar binnen.

Ze moet door een lange donkere gang om in een
nog donkerdere plek terecht te komen. Er hangen
fakkels de beugel glimt in de veel te donkere kamer
ze pakt er maar één voor de zekerheid. Even later
komt ze in nog een donkere gang, ze volgt het
gangetje die telkens smaller lijkt te worden naar een
open verlichte plek. De fakkels staan hier aan, en er
staan mensen in zwarte jassen te zingen. Een soort
van keelschrapen zo lijkt het. Ze hoort een bekende
naam in het gezang naar voren komen:

Namtillaku...

Ze wil terug maar iemand heeft haar al gezien als ze
terug probeert te kruipen. En trekt haar aan haar
uitstekende voet naar buiten. Hij trek haar helemaal
de kamer binnen. Ze slaat wild met haar fakkel
rond. De mannen in de zwarte jassen lachen alleen
maar, mensen met een glimlach van oor tot oor
kijken haar aan als een stuk vlees. Ze probeert weg
te rennen maar de mannen hebben haar onder
dwang. Ze hoort een speaker:

***Hallo Maria welkom in onze veilige plek! Ik hoop dat u
het hier naar uwe zin hebt...***

Geniet van uw verblijf.

De mensen laten haar los en kijken haar indringend aan. Ze zeggen in koor:

WELKOM MARIA WELKOM, GENIET VAN UW VERBLIJF!

De mensen doen hun zwarte mantel uit en dansen om haar heen. Ze hebben een spierwitte huid met een kale kop. En hun ogen zijn gifgroen, ze zouden de donkerste plekken nog licht kunnen geven. Ze draaien langzaam om haar heen ze wordt er moe van, haar paarse ogen vervagen naar haar eigen blauwe kleur. Wanneer ze omvalt voelt ze nog een paar grijpende handjes. Haar ogen gaan langzaam weer los, ze voelt zich als vanouds. Geen gejaagd en overlevingsgevoel gewoon een lekker normaal gevoel. Ze staat op en moet plassen, ze zoekt de mensen om te vragen waar dat kan. Maar de mensen zijn weg, dan maar in de hoek. Wanneer ze haar spijkerbroek uittrekt. Voelt ze iets druipen, ze voelt iets nats. Iets vies, iets diks, iets, iets, iets....

Godveredomme!

Ze zit in de hoek met haar handen in haar haar met tranen in haar ogen. Te denken welke albino homo haar verkracht heeft.

Het waren er zoveel welke dan? Welke eikel heeft dat op zijn geweten? Misschien allemaal wel.... Ze heeft zich nog nooit zo vies gevoelt.

Orlog dit betekend ORLOG!

Op dat moment wordt het warm, heel warm. En er komt rook in de grot naar binnen. De rook kan niet ontsnappen dus wordt haar adem weer afgesneden. Ze heeft er schoon genoeg van. Al die rook en testjes. Ze gaat hieruit komen. Namtillaku moet dood. Ze beweegt rustig terwijl ze een uitweg zoekt. Maar de rook overmeestert de grot. De grot is helemaal wit van de rook wanneer ze zich eindelijk de uitweg herinnert. En haar weg door de smalle gangetjes voortzet. Ze probeert haar adem te reguleren wanneer ze bijna buiten is. Maar op het laatste moment lijkt ze bijna neer te klappen.

*De laatste meters, kom op de laatste stapjes, kom op.
Ik kan het, ik kan het...*

Het smalle gangetje wordt steeds kleiner en kleiner, totdat ze vast komt te zitten met haar voet. Ze ziet de vlammen buiten, het gehele bos staat in de fik. Ze voelt een trots gevoel over haar heen komen.

*Ik ben ver gekomen en kan nu als een trots vrouw
sterven.*

Trots wordt boos en boos wordt woedend.

Ik kom hier uit. Hoe dan ook niet op de ene manier dan
maar op de andere. Maar ik kom hieruit.

IK VERMOORD HEM!

Ze voelt zich oppermachtig, trekt haar spijkerbroek los uit het smalle gangetje, en kruipt verder. Ze ziet de vlammen dansen alsof het nooit iets anders heeft gedaan. Ze klimt uit de opening het bos in, en puft uit. Neemt diep adem en kijkt om zich heen opzoek naar een uitweg. Maar het is een en al vlam in het bijna afgebrande bos. Zelfs de maan is oranje-rood getint. Het water is verdampt, alleen het beekje stroomt nog maar. Dat verdomde beekje, waarom nou? Ze hoort hem hier, van bijna bovenin het bos helemaal stromen. Het water klinkt rustgevend tussen het knisperende hout. De rook deert haar niet meer. Het enige wat ze voelt is pure woede en haat. Haat naar iedereen op deze verdorven planeet maar vooral naar die fucking hagedis. Die klootzak, dat serpent! Die ketter, ze zal hem wel leren wie ze is! Ze loopt langzaam naar het beekje.

Geen zorgen ik heb alle tijd! Ik vermoord je gifspuwer, ik vermoord je. De tijd is mijn voordeel, dat zal jij ook zien
Namtilla kutje!

**Vooral jij gaat dat zien! Ik ben het laatste wat jij zien zult.
De dood is wat jij proberen zult.**

**Het einde is wat jij voelen zult. Mijn leven
is wat jij leven zult.**

Rust zacht lieve Namtillakutje..

Ze loopt naar het beekje waar ze de dood in de ogen keek een paar uur geleden. De bomen knisperen en de takken vallen. Zo ver ze kijkt is vuur, ze denkt:

**Waar vuur is, is wraak. En waar wraak is, is de
dood!**

Ze heeft één ding geleerd in al die tijd. En dat is dat ze nooit alleen loopt. Er is altijd wel iemand. Iemand in haar kop, iemand op straat, of gewoon iemand aan wie ze denkt. Ze lacht:

Een schizofreen is echt never nooit niet alleen!

Er vormt zich een gezicht voor haar ogen. Zomaar uit het niets. Een raar gezicht gemaakt van rook en damp. Ze ziet de bomen omvallen, en zelfs het beekje kookt. Het water borrelt en er vormen bubbels. Ze kijkt vertwijfeld om zich heen en denkt aan Mikey haar Mikey. Mikey en Mark haar haat wordt erger en erger als ze aan die klootzak denkt. Die eikel, die sla-grage mongool. Haar ogen branden en haar handen jeuken.

Haar ademhaling wordt telkens makkelijker
wanneer ze het lachende hoofd pal voor haar neus
ziet:

MARK!

Hij blijft lachen een glimlach van oor tot oor. Hij
zegt wat onverstaanbaars, en hij blijft
onverstaanbaar raaskallen. Het lijkt of hij stikt, maar
waarin kan ze niet zien. Zijn ogen veranderen in
bloeddoorlopen glazen knoppen. Zijn pupillen zijn
speldenpunten, ze weet niet wat of waar te kijken.
Dus kijkt ze weg dit heeft ze zo vaak gezien en
meegemaakt. Hij flipt dadelijk, ze gaat in de aanval
en slaat hem, maar ze slaat alleen rook. Gele rook
verspreid zich wanneer ze hem probeert te vloeren.
Maar het wil niet, hij gaat niet naar de grond.
Telkens als ze slaat en trapt dan slaat ze in de lucht.
Ze blijft het proberen terwijl Mark alleen maar lacht.
Hij daagt haar uit door knipogen te geven en te
zeggen:

Zzzie je nou je bent te ssslap...

Ze slaat wild om haar heen en let totaal niet meer
op de telkens verder verspreidende bosbrand.

Ze slaat onvermoeibaar om haar heen. Maar als de vlammen telkens dichterbij komen vervaagt de kop en is de kop van die sla-grage klootzak weg. Ze hoort hem alleen nog maar stikken. Ze lacht erom en denkt stik er maar lekker in vuil verstikkingsgevaar...

Het begint weer te regenen grote dikke druppels komen naar beneden. Ze vallen op haar hoofd en druipen naar beneden. Niet zoals een normale regendruppel, maar zoals een dikke siroop druipt het naar beneden. Ze kijkt omhoog om te kunnen zien wat het is, dit is geen normale regen. De druppels beginnen pijn te doen en branden in haar huid. Totdat ze gaten in haar huid branden. Ze schreeuwt en gilt het uit dit doet pijn. Dit doet pijn als ze nog nooit heeft gehad. De druppels zijn tegen de rode kant. Maar niet bloedrood. Het is een soort frambozensiroop wat naar beneden komt. Ze rent het gehele bos door als een kip zonder kop. En springt in het beekje, wat haar zo riep vanaf een afstand. De stroming hoorde ze van ver weg. Het klotsen van het water tegen de keien. Ze komt weer boven water en staat er versteld van dat de regen en het vuur gestopt is. Dan hoort ze de demonische duivelse stem weer:

**Hoe vond je het gevoel Maria? Voelde je je
sssterk? Voelde je je oppermachtig? Voelde je je
een moordenaarr?**

Voelde je de onmacht?

*Nee, nee ik luister niet naar jou! Nee nee ga uit me kop
weg. Ga uit me harses vuile gif spuwer.*

**Ga eruit of ik trek je ruggengraat door je strot
naar buiten! Ga eruit! Nu!**

**Ja dit wil ik, pure haat en woede dit wil ik. Dit
wil ik in mijn leger. Dit en dit alleen. Nkssss
anderssss dan dit!**

Nee nooit, nooit meer! Nooit meer dit gevoel!

***Je kan bechten wat je wilt, dit wil ik dusss dit
krijg ik!***

Maria zakt in elkaar met tranen in haar ogen, hij is
weer terug. Die serpent is weer terug. Die
wandelande nachtmerrie. Ze hoort hem lachen van
een afstand. En rent ernaartoe, maar zonder succes
hij is weg, ze hoort hem achter haar, voor haar en
naast haar. Hij blijft zich verplaatsen. En dan staan
hij door vieren gedeeld voor haar. Allemaal
dezelfde hagedis bokken staren haar aan. Ze hoort
de hoeven tikken in het afgebrande bos.

En de gele reflectie van de ogen is door het gehele bos te zien. Overal is hij, overal is die Namtillaku. Ze hoort raven krijsen en ziet kraaien vliegen. Hij zet zelfs dieren tegen haar op. Haar grootste nachtmerrie is werkelijkheid geworden wanneer ze dichterbij komen met de kraaien achter hun aan. Ze hoort iets van vroeger:

To stop the manipulative snake, cut off his head!

De serpente stoppen met lopen, met een lach in hun ontwrichte kaak. Ze schijt in haar broek van de angst, maar ze weet dat ze de dolk nog heeft en voelt wild in haar broekzakken. Ze voelt dat kleine scherpe ding in de hoek van haar bijna kapotte broekzak. Het kleine ding is helemaal hard van al het gestalten bloed wat er nog op zit. Ze schraapt het bloed ervan af, door de dolk erlangs te halen. Ze komt erachter dat het een scheermes is. De serpente komen weer dichterbij slissend met hun tong. Wanneer er één langzaam sluipend en loerend dichterbij komt steekt ze hem met het kleine scheermes. Het serpent gilt en de rest begint ook. Het is een gil die door merg en been gaat, van de vele hagedis slangenbokken. Haar oren gaan bloeden en ze smeekt:

Stop met gillen alsjeblieft stop met gillen...

De serpente n lachen en gillen door, ze hoort het minder en minder. Eén komt snel op haar af gerent haar ogen veranderen snel van het blauw naar helderpaars en ze raakt hem. Het serpent gilt en de rest begint ook weer. Maar Maria lacht erom... Het serpent gaat gillend naar de grond, en spartelt als een vis op het droge na. Dan ziet ze zwarte spul uit al zijn neus en ogen komen.

Voordat het zwarte spul hem opvreet, en er alleen nog maar een zwarte borrelende plas op de verkoolde takjes liggen. Ze kijkt ernaar en lacht:

Wie is de volgende?

De gillende serpente n bedenken zich en zijn weg, onder de maan die een telkens blauwer tintje lijkt te krijgen. Het zwarte borrelende goedje verdampt boven het zwart verkoolde bosje takjes. Ze kijkt de rennende slangen na en lacht weer even hysterisch als eerst. Het bos begint ook weer te branden, maar zij kan alleen maar lachen. Lachen van opluchting en lachen van haat. Haar gevoelens zijn weg, uit de weg geruimd door die Namtillaku.

Goed zo wordt boossss! Wordt lekker booss. Daar heb ik wat aan, iets anderssss niet...

Jouw haat heb ik nodig!

Geen zorgen vriend, je gaat het snel zat zien. je komt er nog wel achter. Kom maar op!

Ik weet alles al Mari, ik weet alles al! Jouw volgende opdracht is in aantocht!

Dan is de stem weg, een heerst de rust wederom in haar hoofd. Wanneer ze naar het brandende bos kijkt wordt het haar al snel duidelijk dat die serpente dezelfde hoeven als Namtillaku hebben.

En dat het bos daarom weer opnieuw is aangestoken. Die verdomde hoeven die vuursporen nalaten bij het lopen. Ze volgt de sporen, ze moet hier een eind aan maken. Maar ze komt wederom bij het beekje uit. Wanneer de vuursporen doven en wanneer haar vurige haat telkens meer gevoed wordt. Waarom telkens dit beekje? Waarom telkens deze marteling van onmacht? Ze gaat op haar knieën zitten en voelt in het water, wat brandt als zuur op haar handen. Ze lacht erom en spettert het water in haar gezicht. Ze kijkt lachend als een clown naar haar weerspiegeling in het pijnlijke water, en schrikt van wat ze ziet. Haar hoofd zit eigenlijk al onder de schubben. Haar ogen zijn helderpaars en haar haar is vet en verwaarloosd. Haar handen zijn niet hetzelfde als dat zijzelf ziet.

Hoe meer water zij in haar gezicht gooit hoe meer haren er in het water naar beneden zinken. Ze kan er alleen maar om lachen en denken.

Ik ben van hem, ik ben van Namtillaku... Hij heeft me, hij heeft me gemaakt, hij kan me breken. Ik ben van die verdomde Namtillaku.

Het lachen stopt geleidelijk aan, en ze is haar leven niet meer zeker, met Namtillaku moet zij een leven nemen. Maar misschien is dat wel goed. Want hoe meer kwaad ik doen zal, hoe eerder ik mijn laatste rustplaats vinden zal! Alleen ik hoop niet hier.

Overal maar niet hier, alsjeblieft niet hier! Niet in deze verdorven plek. Niet op deze verdorven aardbol.

**Fuck ik ben verdoemd, hij heeft mij
verdoemd!**

Haar hoofd gaat hangen en op het moment van berusting hoort ze de stem weer.

**Hier iss je tweede opdracht Maria. Weet je het
ssspeeltuintje te vinden, naasst je oude kerk? De
kerk van Pope?**

Ja dat weet ik, daar liet ik Mikey altijd spelen. Wat moet ik doen? Wat is de opdracht nu?

De opdracht iss sssimpel maar de uitvoering wat moeilijker! Je moet de kerk afbranden met het gelovige tuig er nog in! Hoe je dat doet is om zelf in te bullen!

Oké dan doe ik dat, is goed.

Niet zo down he meissssie! Gewoon doen de tweede valt altijd mee.

Oké is goed ik doe het op jouw manier. Ik zal branden, maar ik aanvaard het! Ik aanvaard alles wat je wilt!

De stem lacht en het is stil in haar hoofd.

Wanneer ze haar hoofd buigt en met haar ogen knippert is ze uit het brandende bos weg, en staat ze op een verlaten parkeerterrein oog in oog met een grote grommende Dobermann. De hond heeft het groene kwijl in zijn bek staan en kijkt haar agressief aan. Alsof zij zijn eerste maaltje sinds tijden is. De hond komt poot voor poot dichterbij. En likt zijn bek af bij elke stap die hij zet. Wanneer hij voor haar staat ziet ze dat hij onder de wonden zit, hij loopt ook een beetje mank. Maria kan veel hebben maar dit gaat wel erg ver. Die hond heeft moeten overleven om te kunnen overleven. Hij is geslagen en gebeten. Hij is getrapt en gestoken. Ze kan de wonden op zijn achterpoten en kop tellen.

De één nog dieper dan de ander. De ene geheeld terwijl de ander nog helen moet. Ze loopt bang achteruit. Wat als hij haar als bedreiging ziet, wat dan? Ze moet er niet aan denken, maar het zou wel een prachtkans zijn om Namtillaku af te kunnen komen. De hond kijkt haar indringend met zijn donkere vurige ogen aan. Hij begint te grommen het groene schuim valt vanuit de hoeken van zijn bek op de grond. Het schuim brand er een gat in. En er vormt zich een klein kratertje bij elke schuimdruppel die op de grond valt. De tegels knappen door tweeën wanneer het schuim erop valt. Het zand onder de tegels vormt een borrelende put terwijl de hond dichterbij komt.

Maria weet zich geen houding en zegt op een liefhebbende toon:

*Hey wat zie jij eruit. Wil je met mij mee? Ik denk dat we elkaar
wel gebruiken kunnen!*

De hond blaft en springt Maria tegen haar borst. Ze voelt de hete adem van het beest in haar gezicht. De hond blijft blaffen en laat zijn tanden zien. Zijn bek gaat telkens verder open. En er komt een gespleten tong uit. Maria verlamd van angst kan niks meer. Terwijl de hond lijkt te groeien.

Ze komt er snel achter dat haar angst het beest laat groeien. Ze schreeuwt bang:

**NEE GA WEG VIES DING, GA WEG DEMONISCHE
KUTHOND!**

Er vormen zich twee bekende ogen in de struiken verderop. Een blauwe en een paarse. Maria voelt zich sterk en pakt haar dolk stevig vast. De hond werkt haar naar de grond en wil haar bijten. Maar ze houdt zijn kaken in een stevige grip vast. De hond kwijlt en het groene schuim brandt gaten in haar kleren. Ze schreeuwt het uit van de pijn als het schuim ook haar huid bereikt. De schaduw komt langzaam dichterbij, maar kijkt nog toe vanaf een afstand en knippert met de mooie ogen.

Maria heeft de hond nog steeds vast en breekt de kaak van de hond. De hond jankt en deinst terug dan pakt ze de dolk weer vast en steekt die in de schedel van de hond. De hond piept en er vormen bulten op het lichaam van het beest. Voordat ze ontploffen en Maria onder het zwarte spul zit. Ze veegt het weg maar het lukt niet echt. Het olie dikke spul blijft zitten en baant zich een weg in haar wonden. Ze probeert het eruit te pulken maar het spul wordt in een keer waterdun en laat de wonden helen. Ze wordt licht in haar hoofd en valt neer, er gaan allerlei beelden door haar kop heen.

Heel veel bloederige beelden van mensen zonder ledematen en strottenhoofden tot onthoofde honden en geiten. Ze wil dit niet zien maar zelfs Namtillaku komt weer tevoorschijn. Die vuile serpent en hoe hij op deze wereld beland is.

Door haar haat naar Mark en Amy het meisje van haar Maikel. Doordat zij niet vergeven kon, maar dat God haar wel vergeven moest. Dankzij haar onvervalste haat is de wereld nu zo. Dankzij haar verslaving naar hulp. En door het eeuwige vinger wijzen.

Dankzij haar eeuwige oordelen is zij zelf veroordeeld tot een eeuwig leven. Ze weet het weer maar wil het zo snel mogelijk weer vergeten...

Hoofdstuk VI.

Moord Neigingen.

Ze sluit haar ogen. Dit wil ze niet zien, nu niet nooit niet. Maar zelfs met gesloten ogen gaan de beelden door. Hoe ze eerst Amy vermoorde en daarna haar Mikey. Hoe ze lachte toen Maikel het leven van zijn vader nam. Hoe ze Mark en Amy veroordeelde door wat hij deed en ho zij was. Dat zelfs Maikel het in haar oog van oordeel had gedaan. Dat haar hond Rocco werd afgenomen door haar eigen vader. En hoe vadertje tijd altijd al een rol in haar leven heeft gespeeld. Ze kwam alleen in slaap door de legende van vadertje tijd, die haar vader zo mooi vertellen kon. Dat haar sla-grage eikel van een vader helemaal eigenlijk niet zo een eikel was. Hoe hij er wel eens voor haar geweest was. Zoals toen met die vieze kleine ventjes in het clubhuis. Toen was hij er wel. Zoals toen, toen haar onschuld werd afgenomen door die dief. Die dief die haar tot stelen aanzette, en waardoor ze in de high intensive care kwam.

Doordat ze ontoerekeningsvatbaar werd verklaard.
Dat waren tijden dat die homo er wel was.

Het was en blijft mijn vader. Hij was lang zo slecht nog niet.

Amy bleek achteraf geen hoer te zijn. Iets wat ik heel lang gedacht heb. Iets wat iedereen dacht wanneer ze haar zagen. Ze was het niet! Mikey die zo heeft geknokt voor zijn perfecte leen terwijl dat al die tijd al buiten bereik was.

Hun waren nooit schuldig. Ik ben al die tijd de schuldige
geweest...

IK BEN DE SCHULDIGE. Ik heb dit verdient. Ik heb voor God gespeeld en dit is hoe hij mij straft. Ik heb dit verdient en niemand anders.

Goed 3330 Maria je snapt het. Dit isss jouw straf en dit is tevens jouw wederopstanding. Luissster naar mij oe wat ik 33zeg en je komt er wel. Gerssst je opdracht je bent diccchtbij. Voltooi de333e opdracht en dan praten we over hoe en wat!

Ze buigt haar hoofd en weet dat dit de enige manier is om verlost te worden. Ze loopt naar de speeltuin die op een steenworp afstand verwijderd is van het parkeerterrein.

Dag XIII.

Ze wrijft een keer met haar handen door haar haar en vraagt zichzelf af hoe dit zo ver kon komen. Hoe kon dit gebeuren? Hoe heb ik mij het oordelen eigen gemaakt hoe heb ik dit veroorzaakt? Waarom toch ik? Ze ziet het grote gebouw al naderen. De kerkklok slaat zes keer. Maar hoeveel mensen zijn erbinnen dan? Ze denkt er niet over na, ze pakt een lap van de grond en steekt die in een benzinetank van een auto. Ze trekt hem er na dertig seconden en veel afwegen en nadenken uit. Ze loopt ermee naar binnen en steekt alle gordijnen aan met de woorden:

Het spijt me God houdt van iedereen. En we verdienen allemaal een tweede kans, ieder mens verdiend een tweede kans!

De vlammen verspreiden zich snel in de goed gevulde kerk. De mensen blijven zitten terwijl de dominee gillend door de kerk heen rent. Als een kip zonder kop stoot hij de kandelaar bij het altaar om. En daarna volgt de rest al snel. Hij is de eerste die in de vlammen opgaat. Eerst zijn mantel en dan de rest, hij gaat op de vloer liggen. Hij rolt om op de mooie natuurstenen grond om de vlammen te stoppen maar het wil niet.

De vlammen doven niet. Een man vol geloof heeft de brandwonden van de duivel. De duivel heeft hem gebrandmerkt.

Helaas was zij de duivel die dat heeft gedaan.

Ze loopt snel de kerk uit, dan begint de rest ook te gillen. Net als die serpente van eerst gillen ze hun longen uit hun lijven. Ze kijkt uit het grote raam aan de zijkant van de kerk naar binnen, om te kijken of de schade niet al te erg is. Maar wat ze ziet gaat zelfs haar verbazing te boven. Ze ziet Namtillaku bij het altaar staan en zijn kaak is weer ontwricht tot aan de stenen vloer. De mensen is niks meer aan een grote zwarte plas en hij zuigt het zwarte goedje in een enkele slurp op. Dan likt hij zijn wangen af en knipoogt naar Maria die vol verbazing naar binnen kijkt. Ze ziet een schaduw in de vlammenzee naar haar toekomen door het kiertje van het raam. En ze voelt iets nats op haar wang. Dan vormt hij weer tot die nachtmerrie.

Goed gedaan Maria. Ik ben trotsss.....

Voordat hij zijn zin afmaken kan steekt ze hem met de dolk. Hij begint te gillen en veranderd wederom in een schaduw. Het licht wordt weer gedoofd en het enige wat overblijft is de pure zwarte duisternis. Ze hoort hem weer lachen. Dan komen er tientallen scheldende geel-oogjes haar kant op gelopen.

Ze vlucht weg maar waar moet ze naartoe? Ze ziet geen hand voor ogen en overal zijn die geel ogen. Ze weet niet veel alleen dat ze er nu moet staan! Ze moet nu knokken, of sterven tegenover een overmacht aan gele puntjes. Ze heeft één troef ééntje die ze haar Mikey ook heeft geleerd ze schreeuwt naar de lucht:

Heey Namtillakutje ik weet dat jij mij nodig hebt. Ik weet niet waarom maar jij voedt jezelf op de gelovigen! Jij hebt mij nodig om de kerken binnen te komen. Was als er een moord in is gepleegd heb jij de kracht om de geheiligde grond te betreden. Hoe je het went of keert III hebt III nodig.

Ze hoort getrappel achter haar en wanneer ze omkijkt ziet ze verlichte hoeven telkens dichterbij komen. De hoeven stoppen vlak achter haar, het vuur wordt telkens feller totdat er een gedaante gemaakt wordt uit het vuur van de hoeven en naar voren komt. De geel ogen blijven op een afstand en schelden en tieren op elkaar.

Kom op jongens maak hem af dan! *Ja dag ben jij levensmoe ofzo, weet je wel wie dat is? Nee wie is dat dan?* *Mongool dat je bent das Luci fucking fer, ik ben weg doe! doe!*

De geel ogen smeren hem als sneeuw voor de zon.

Ze ziet de puntjes verdwijnen in de duisternis. De gedaante staat oog in oog met haar en zegt op een zwarte donkere toon:

**GOED ZO JE HEBT HEM IN DE HOEK GEDREVEN.
KOM MAAR MEE, DAN GAAN WE NAAR HET
PARADIJS.**

Maria kijkt moeilijk in de slangenogen van de gedaante, en steekt de dolk meteen in zijn nek, buik en borst maar ze raakt alleen vuur haar handen verbranden bij elke keer dat ze hem probeert te steken. De gedaante lacht en trekt haar aan haar haren door de straat heen.

**JE BENT NIET SNEL VAN VERTROUWEN HÉ TRUT?
NOU WACHT MAAR DAN!**

Haar haren verbranden en haar hoofdhuid schroeit weg. Hij neemt haar mee naar de net afgebrande kerk en zet haar op een verkoold bankje. Wanneer hij door de kerk loopt hoort ze mensen gillen bij elke stap die de gedaante neemt. Er komt een schaduw naast hem staan. Het is Namtillaku en hij vormt zich naast zijn leider. De steeds groter wordende gedaante lacht en wijst naar Maria die stiekem probeert weg te komen. Er komen ijzeren pinnen uit de grond die haar benen doorboren.

Ze gilt het uit. Haar longen knappen zowat. Ze voelt op haar hoofd en haar haar is weg en haar schedel is verbrand. Ze smeekt: *Nee nee alsjeblieft niet meer. Alsjeblieft niet meer. Alsjeblieft haal het weg!* De gedaante geeft haar een keuze:

**VECHT AAN MIJN ZIJDE OF STERF IN DE MEEST
PIJNLIJKE MANIER DIE JE JE OOIT VOORSTELLEN
KAN. IK BEN DE HEERSER VAN DE DIEPSTE
KROCHTEN VAN DE HEL. IK BEN DE HEERSER VAN
PIJN. IK BEN DE GEVALLEN ENGEL LUCIFER. IK
BEN SATAN!**

*Oke, oke alles beter dan dit! Ik doe alles, maar haal
alsjeblieft de pijn weg!*

**OKE ZOALS JE MISSCHIEN WEL WEEET MOETEN
MIJN CONTRACTEN MET BLOED GETEKEND
WORDEN.**

*Alles wat je wilt maar haal de pijn weg. Alsjeblieft haal
het weg!*

De pinnen krijgen weerhaken, draaien om en gaan langzaam terug naar de ondergrond. Ze gilt bij elke beweging die de pinnen maken, bij elk stukje vlees dat de haken meenemen, bij elke beweging die zij maakt om los te komen. Maar de haken zitten te diep in haar vlees geworteld. En trekken langzaam aan haar vee van haar benen af.

Totdat er niks dan bot overblijft. Ze gilt bij ieder stukje dat er af wordt getrokken door de weerhaken. Zelfs als alleen het bot overblijft blijft die sadist maar aan die haken trekken. Ze wordt hees van het gillen maar een andere keus heeft ze niet. Dan bemoeit Namtillaku zich ermee.

Nu is het genoeg geweest! Ik weet hoe we haar kunnen ssstraffen maar niet zo! Niet zoalss dit! Dit gaat te ver!

**WAT STEL JIJ VOOR DAN? HET MOET WEL EEN
HEEL GOED VOORSTEL ZIJN MOCHT JE HAAR IN
LEVÉN WILLEN HOUDEN KNUL!**

Namtillaku buigt zijn hoofd en fluistert iets in de vurige kop van Satan. Satan begint te lachen, ze ziet het vuur uit de slangenogen schieten. Het vuur gaat verder en verder. Puur uit angst duikt ze smekend weg: *Nee, nee alsjeblieft, alsjeblieft, alsjeblieft, NEE ALSJEBLIEFT NIET NEE NIET DOEEN..*

Ze hoort het lachje van Satan en het wordt zwart voor haar ogen! Wanner ze haar ogen opent, denkt ze dat haar laatste uur geslagen heeft. Maar komt ze erachter dat ze al die tijd in de extra beveiligde kamer heeft gelegen. Ze krabt van opluchting achter haar oor het kan altijd erger.

Dag XIV.

Ze hoort de zware stem zeggen:

**Geen dank Mari, jij hebt op dit moment genoeg voor mij
gedaan. Maar ik kom terug!**

Maria zegt bang *Dank je*. Dan valt ze weer in slaap, om even later wakker gemaakt te worden. Er wordt op de glazen deur geklopt, ze gaat meteen instinctief achter in de hoek zitten. Er komt een man binnen met een glimlach op zijn gezicht.

Kijk eens Maria je zal wel trek hebben. Wil je eten?

Ze knikt hevig ja en valt meteen als het bord op de grond wordt gezet het bord aan. De man vraagt lachend: Wil je nog een bordje? Ze knikt hevig ja de man gaat weer weg terwijl de andere blijft staan aan de andere kant van de glazen deur. Hij wordt seconden later opgepiept er gaat een alarm. De man is weg. Ze ziet op het moment dat de man de deur uitloopt een schaduw door de gang vliegen. Ze hoort een bonk en ziet een straal bloed naar binnen vliegen. Even later komt de man die het eten brengt, hij stapt over de lijn van bloedspetters heen. Hij klopt op de glazen deur. Maria gaat weer in de hoek zitten. De man lacht en zet het bord eten neer.

Ze gaat snel op het matras zitten en eet het warme maaltje in een hartslag op. De man kijkt toe hoe ze geniet van het warme eten. Ze begint zich ongemakkelijk te voelen en draait zich om naar de beveiligde flatscreen. Ze wordt misselijk en rent naar de wc in de met de camera bewaakte badkamer. Ze buigt over de wc en laat het eruit komen. Het is een dikke zwarte drappige siroop. Het wordt moeilijker en moeilijker om het uit te kotsen, maar ze blijft het proberen. Dit spul moet eruit, dit spul moet er nu uit. De zware zwarte drab komt haar oren, neus en ogen uit maar niet uit haar keel. Ze begint te grommen en met haar keel te schrapen, maar het komt er maar niet uit. Niet daar terwijl haar zicht moeilijker en moeilijker wordt en haar gehoor ook telkens minder. Het enige wat ze nog kan is ruiken. Het ruikt als een bloederig zootje, zo metalig, zo veel ijzer. Ze wil haar hoofd buigen maar het gaat niet. De zwarte drab komt uit haar ogen als een lekkende kraan. Ze wordt met elke druppel dat eruit komt banger en banger. Is er wat ontploft heeft ze een interne bloeding dit is niet goed. Ze hoort de zware glazen deur sluiten en voetstappen dichterbij komen. Het is de man, hij kijkt haar heel indringend aan en wrijft over haar rug:

Goed zo kots het er maar uit. Goed zo Maria, goed zo.

Ze slaat wild met haar handen in de rondte maar de man gaat niet weg.

Ze schreeuwt:

**LAAT ME MET RUST! LAAT MIJ NU MET RUST
VUILE IDIOOT! Ga weg of betaal de prijs!**

De man lacht alleen maar en zegt zwoel: *Laat het eruit Maria laat het kind vrij. Laat het kind leven! Je bent gezegend!*

De druppels uit haar ogen worden heviger en heviger totdat er fonteintjes zwarte drab uitkomen. En fonteintjes veranderen in een seconde naar watervallen. Haar tranen heeft ze al jaren niet meer laten zien. Dit is erger dan die hysterische tranen van vroeger. Ze krijgt geen adem meer er zit een prop in haar keel die er niet uit wil komen. Haar ogen zijn zo beurs dat ze het kan ruiken. Dan niks helemaal niks de zwarte drab komt er nog steeds uit maar het deert haar niet, niet meer. De man wil weer over haar rug wrijven. Maar ze staat op en slaat de man tegen de grond, met een enkele vuistslag. Ze ziet niks door het druipende zwarte spul ze doet alles op reuk. Maar weet toch de man te vinden ze tilt hem op, en likt zijn wang. Ze gooit hem tegen het beveiligde flatscreen aan.

Dan gaat er een alarm en hoort ze rennende mensen. Ze blijft staan terwijl het zwarte spul maar doordruipt.

Het enige wat ze kan is gillen als de mensen binnenkomen. Ze voelt het zwarte spul haar keel verlaten, de prop is eindelijk weg. Alleen haar ogen blijven druipen. Niet meer zo hard als eerst maar ze druipen nog wel na. Ze ziet eindelijk weer een beetje maar ruikt genoeg, wanneer de mensen om haar heen gaan staan. Ze doet haar ogen dicht om niet te kijken wat er gebeuren gaat. De man heeft iets chemisch in zijn hand ze ruikt het maar al te goed. En hij komt langzaam dichterbij ze pakt het chemische spul in een ademhaling af. Wanneer ze kijkt wat het is, schrikt ze een spuit met zwarte drab, iets lichter dan wat er uit haar ogen kwam. Ze kijkt de man aan met een indringende agressieve blik. Maar de man schrikt meer van het feit dat haar ogen helderpaars zijn wanneer het druppelen stopt. Maria breekt de naald van de spuit af en vraagt:

Wie is er eerst? Eenmaal, andermaal....

Er rent een man weg en botst tegen twee anderen op die zich ook uit de voeten maken.

Verkocht...

De grote glazen deur slaat met een knal dicht die de mensen opsluit als ratten in een glazen kooi. De mannen kijken elkaar moeilijk aan, en ééntje grijpt naar zijn nek. Wanneer hij omvalt zien ze Maria met doodse paarse ogen hun lachend aankijken.

Ze grijpt de andere in zijn nekvel vast en breekt zijn rug door hem op te tillen en tegen het grote ventilatierooster van de glazen deur te duwen. Ze duwt twee keer en laat hem daarna los. Nog voordat hij de grond raakt is ze aan de andere kant van de kamer, waar er één via de andere deur probeert te ontsnappen. Hij doet de deur open en rent eruit. Maria staat hem in de gang op te wachten en trekt hem aan zijn arm mee de extra beveiligde kamer in. De man schopt en trapt slaat en scheld maar Maria laat niet los. Ze gooit hem naar binnen en laat de loden deur open.

Nog meer brijwillers? De deur is open!

De mannen gaan in de hoek achterin de kamer zitten en zeggen niks. Bang dat ze het licht zullen zien. Maria pakt de man die ze net naar binnen heeft gegooid net voordat hij ook in de hoek zit. De mannen bemoeien zich er niet mee, en houden elkaar bang vast. Ze trekt hem mee naar de deur en vraagt:

Je wou eruit toch?

Dan duwt ze zijn hoofd tussen de deur en deurpost en slaat de deur 6 keer dicht. Ze schreeuwt:

Zes zes zes zes zes zes!

Terwijl de schedel van de man in vier stukken op de grond valt en het dikke rode bloed de kamer kleur geeft. Ze kijkt naar de andere drie mannen en knipoogt naar ze voordat ze naar buiten loopt door de grote glazen deur. Ze kijkt nog eens om en ziet de eerste man dwars door de beveiligde flatscreen hangen. En de rest van de mannen juichen. Ze loopt een deur door waar ze tientallen jassen zien hangen. Van die zwarte mantel jassen die die idioten in die grot ook aan hadden. Die verkrachtende idioten! Ze hoort een deur dichtslaan, blind van haat loopt ze er naartoe. Ze ziet al gauw dat de mannen uit de extra beveiligde kamer zijn weggerend. Ze zijn bang door de andere deur gerent. Ze ziet dat ze hun best gedaan hebben om over de stukken schedel te stappen. Maar ze kan het spoor volgen door de bebloede voetstappen te volgen naar een uitgang, en niet zomaar één. Een nooduitgang naar een verwoeste wereld. Een uitgang naar hoe de wereld nu is! Een duistere bloedhete droge plek.

Ze ziet slangenmensen kronkelend naar haar toe lopen, en schaduwen vliegen snel om haar heen. Ze

kijkt alleen maar, voor de rest niks. Het heeft geen invloed meer op haar. Ze loopt rustig de pikzwarte straten door met alleen schaduwen die met haar meelopen, en alle licht opslokken in het proces.

Ze hoort mensen gillen en wanneer de kant van de mensen opkijkt ziet ze de slangenmensen omgekruld om andere mensen en het leven langzaam wurgend wegnemen. Op het laatste moment dat het licht uit zijn ogen verdwijnt, dat laatste moment, krijgt ze tranen in haar ogen. En buigt ze haar hoofd. Dat is het moment dat ze de schaduw hoort lachen voordat hij het licht opslurpt totdat er niks meer overblijft dan de pikzwarte leegte in een verlaten wereld. Het wordt warm om haar heen en warm veranderd in bloedheet. Elke stap die ze zet wordt zwaarder dan die daarvoor. Haar voeten smelten vast op het hete asfalt. Het asfalt smelt vast om haar voeten. Ze veegt het zweet van haar verbrande hoofd. Het blijft maar lopen, het zweet gutst haar af. De zoute druppels doen pijn op haar nog niet helemaal geheelde hoofdhuid. Ze staat wankel op haar voeten en dondert zowat om van de hitte. De zon schijnt niet in de duistere verlaten pikzwarte wereld. Het gesis van de slangenmensen hoort ze maar al te goed.

Hun lijken geen last te hebben van het smeltende asfalt en glibberen er makkelijk overheen. Ze doet

haar best om los te komen en krijgt haar schoenen uit. Ze rent snel over het bloedhete gesmolten papje wat ooit een weg was. De stukjes steen en aarde branden zich vast in haar voeten wanneer ze de bosjes in lijkt te springen.

De takjes prikken haar overal en knappen af in haar gezicht. Het lijken wel kleine spelden bij elke keer dat ze geprikt wordt. Ze kijkt om opzoek naar de slangenmensen maar die zijn nergens te bekennen. Het enige wat ze hoort is gesis en het kraken van takjes achter haar. Ze hoort gesleep en gegil. Dan hoort ze een krakend geluid. Een geluid van een stikkende man klinkt achter haar. Wanneer ze omkijkt ziet ze niemand maar ze weet dat hij er is. De ogen van de man voelen als messen in haar rug. Ze voelt de ogen dwars door haar heen gaan. Het geluid komt elke seconde dichterbij hij loopt moeilijk. Het klinkt een beetje als een klompvoet, of een houten been. Ze wordt bang van het geluid niet van de man, maar de gedachte aan de man. Ze ziet een glimmend dingetje een klein ding in de pikzwarte straat. Het dingetje komt dichterbij en zweeft wat om haar heen.

Het dingetje komt haar vaag bekend voor wanneer hij achter blijft hangen in de lucht, en er een schaduw omheen vormt. Ze smeekt:

Vadertje tijd, vadertje tijd, laat deze vloek ophouden. Ik heb ervan geleerd de tijd is rijp. Mijn oude leven is voorbij!

De schaduw lacht op een sinistere toon. Het metalige ding veranderd van metalig in houtskool, en het ding valt op de grond.

Wanneer ze het oppakt brand het zwarte verkoolde ding in een moment in haar hand. Het zwarte ding wordt bloedrood, en hij verwaterd in haar handen. Het dikke rode bloed smelt samen in de wond wat het kooltje achter gelaten heeft. Ze is meteen weer terug toen haar leven helemaal omgegooid werd. Hoe Mark haar Mikey telkens op het bed vastpinde om te straffen. En toen zijn dolk liet botvieren op Maikel's rug. Elke keer zes tot negen sneden. Ze hoorde meteen hoeveel als Mark schreeuwde:

**OH JONGEN VIND JE HET LEKKER? OKE
JONGEN, NU NOG MAAR ZES VIJF VIER DRIE
TWE EEN....**

Met de negen keer was het erger, maar na het aftellen was het meteen voorbij.

Dan hield hij eindelijk zijn muil, en liep hij weer naar beneden. Elke keer keek hij trots, en zei hij tegen Maria:

Hij heeft weer geen kik gegeven! Geweldige vent is het! Ik ben blij dat het onze zoon is...

Dan lachte hij weer zo trots als een pauw op zijn eigen zoon. En alleen dan, als Maikel niks deed en niet gilde ook al ging hij door een echte hel. Maikel heeft toen iets geleerd wat zijn opa, haar vader tegen hem zei:

Knul heb jij gehoord van de boeman? Die bestaat echt. Jij kent hem, jij woont met hem! Maar als je niet bang bent voor de boeman, verliest hij zijn broodnodige invloed. Tuurlijk mag je bang zijn, iedereen is weleens bang... Ja knul ik ook! Maar wat ik mijzelf heb aangeleerd is ik laat mijn angst niet merken.

HOEVEEL HIJ OOK SLAAT, TRAPT, SCHELD OF SCHREEUWT:

**Nooit gillen voor de boeman! Nooit doen knul!
Als je dat doet krijgt hij invloed op jou! Als hij
zijn invloed verliest veerlist de boeman vanzelf.**

Ik weet dat jij anders bent knul. Ik zie het in je ogen, ik zie het aan hoe je van je afkijkt soms. Doe het niet Mikey, doe het niet Mikey. Beloof me dat knul!

Toen zijn opa doodging heeft hij zijn belofte verbroken. Die wijze man was zijn enige veilige plek. Omdat de boeman daar niet komen kon. Zijn opa had het huis beveiligd met van die kruiden en

wierook. Daar hield de boeman niet van, dus kwam hij ook niet binnen. Hij kreeg het besef dat Mark zijn boeman was toen hij niet op de begrafenis van zijn opa was. Maar toen hij met mamma naar huis ging ja toen zat hij er weer met de opengebroken sealtjes al op tafel. De flessen lagen door de gehele woonkamer.

Meteen toen ze binnenkwamen trok hij Maria naar hem toe en trok haar mee naar boven. Maikel zag die verdomde dolk glimmen achter zijn riem. Zijn moeder gilt en gilt maar voordat Mark iets doen kon, trok hij hem van haar af. Hij had haar al op de stoel op zolder vastgebonden en had zijn dolk al in zijn hand. Wanneer Mark de grond raakte staat hij meteen weer op en slaat Maikel bijna achterin de zolder. Maria schreeuwt:

LIEVERD NEE, NEE NIET MIJN JONGEN!

Mark die haar lachend aankijkt en uitdagend zegt:
Wat dat mietje? Hou je meer van hem?

Maikel loopt met een lach naar zijn vader, wanneer Mark weer slaan wil valt hij om.

Wanneer hij op de grond ligt ziet Maria Maikeltje met een groot mes in handen staan. Dan trekt hij de vloekende Mark van de trap af naar hun slaapkamer en bind hem vast op zijn bed. Mark op

zijn buik liggend tierend daagt hem uit, maar Maikeltje lacht alleen maar. Hij trekt het shirt van zijn vader omhoog. En begint zijn vader te snijden met zijn eigen dolk. Hij schreeuwt:

Zes zes zes zes zes zes

Mark gilt en schreeuwt: **STOP HOU OP!**
HOERENZOON STOP HIERMEE!

VUILE BASTAARD VAN EEN ANTICHRISTUS!

Dan veegt hij het bloed van de dolk en zegt oh nee pa we zijn nog niet klaar! Hij zet de dolk onderin de rug van zijn vader en begint rustig te snijden. Dan begint hij te steken. Telkens dieper en dieper, het bloed druipt van zijn lichaam naar beneden op de vloerbedekking onder het bed. Hij ziet het druppelen dan lacht hij hysterisch en schreeuwt tijdens het snijden en steken:

Negen negen negen negen negen negen negen negen negen!

Doei pappa, rust in stukjes!

Dan komt Maria naar de slaapkamer gelopen en zegt als een grapje: *Je bent een stukje vergeten mijn lieve antichristus...*

Maikel loopt rustig naar beneden en gaat rustig tv kijken. Maria ziet hem nog spelen met de dolk en terwijl zij het bloed opruimt hoort ze de deur en is Maikel weg... Het enige wat zij uitbrengen kan is:

Faciam Te Diabolí Semen

Dan ziet de donkere straten en wereld van nu weer. En voelt ze zich schuldig ze kon het elke keer stoppen maar ze was te egoïstisch. Namtillaku heeft gelijk dit heb ik verdiend!

Sorry Mikey, het spijt me!

Ze hoort de duivelse stem weer lachen. En begint de onmacht weer te komen, in de gitzwarte straten vol moordenaars en demonen. Een duister bestaan zonder een sprankje licht is wat haar te wachten staat. In een wereld vol opjagen en moord neigingen wat veranderd in onmacht en zelfmoord verlangens. Wanneer ze de slangenmensen weer hoort sissen. Ze rent snel over de straat naar een open stuk ze hoort de slangenmensen achter haar aan glibberen. Ze ziet eindelijk de maan weer schijnen in de verte.

Ze heeft een bloedrode kleur en de open vlakte wordt zo goed als verlicht. Maria ziet een half opgevreten lijken berg. De slangenmensen komen dichterbij elke adem die ze neemt komen ze

dichterbij. Ze ziet ze glibberen als ze achteromkijkt. De slangenmensen zien eruit of dat ze uit de nachtmerrie van een kind komen. Ze zijn naakt, hebben stijl lang haar met een platte kop, en schubben over hun hele kop en lichaam. Hun benen zijn een slangen lijf en zo bewegen ze ook, alleen sneller. Ze ziet dat hun ogen balkjes zijn de maan verandert hun ogen van geel naar rood. Tijdens het achterom kijken valt de berg lijken om en komt er een oude bekende uitgekropen. Hij rent achter haar aan met volle snelheid.

NEE PA, NEE NIET DOEN. NEEEEE!

Haar vader komt snel en schreeuwend achter haar aan gerent.

MARIA HIER KOMEN!

Ze loopt hard weg, maar het lijkt wel of haar vader harder rent. De maan lijkt boos te kijken wanneer ze omhoogkijkt. En de slangenmensen achtervolgen haar ook nog. Het lijkt net of die dingen niet moe kunnen worden. Maar zij is kapot en bekaf valt ze neer. Happend naar lucht probeert ze weer op te staan. Haar vader buigt over haar heen.

Hij kijkt schuldig van zich af en fluistert wat onverstaanbaars. Dan wordt het zwart voor haar ogen. En is het laatste wat ze hoort haar hartslag in

haar hoofd en de sissende slangenmensen die haar bereikt hebben. De wereld begint te draaien er is niks meer dan zwart, gewoon zwart. Heerlijk rustig en kalm. Eindelijk niks aan de hand, gewoon lekker harmonieus slapen. Maar het heerlijke rustige gevoel is gauw voorbij als ze haar ogen langzaam opendoet en zich vastgebonden aan een stoel in een snikhete verlichte kamer vol bloedspetters bevindt. Het tikt en kraakt overal en er komen langzaam waterdruppels naar beneden vallen op haar hoofd. Eén voor één in een langzaam tempo. Het tempo is 1,2,3 daar is er weer één. 1,2,3 en weer één. 1,2 1,2 1,2,3 1,2 kut het tempo is veranderd.

De seconden duren serieus uren wanneer het tempo telkens maar veranderd. Er komt een angst dat er iets boven in een zolder of op een kamer naar beneden komt donderen. Er is geen kraan te zien waar die druppels vandaan komen is een raadsel. Hoe meer ze denkt hoe gekker ze wordt. En hoe agressiever ze wordt. Ze beweegt zich met al haar kracht. De stoel beweegt niet en de ty-rabs zitten strak om haar armen en benen heen. De stoel zit vastgeschroefd in de grond met bouten zo groot als haar hand.

Ze hoort de slangenmensen sissen vanaf een afstand. Haar gehoor wordt met de seconde beter. Ze let op alles in de kamer, elke millimeter scanned

ze op een uitweg. Maar er is niet eens een deur. Hoe is ze hier gekomen dan? 1,2,3,4,5 kut hou op met tellen. Houd op met tellen! 1,2,3 nee houdt op! 1 houdt op houdt toch op, alsjeblieft houdt op. Ze telt maar door er moet toch een patroon aan vast zitten? Dat moet! Er loopt geen één parallel met de ander er moet een patroon of connectie zijn dat moet! Ze blijven vallen in een moeilijk tempo. Een idioot moeilijk tempo. Ze hoort een klok tikken, hij klinkt ver weg maar ze kan hem goed horen. Het getik komt telkens dichterbij ze focust zich puur op het getik van de klok. De druppels vallen op haar gezicht en druppelen langzaam naar beneden. Ze krijgt moeite met ademen en het lijkt of ze stikt. Maar waarin? Er zit niks in haar mond haar keel is misschien wel droog maar dat is het, dat is alles. Alles begint te zweten de druppels is het enige wat haar een beetje afkoelt. Totdat zelfs die warm worden. Een bloedhete druppel valt op haar wang, ze schudt wild haar hoofd terwijl hij naar beneden druipt. Hij wordt telkens kouder totdat hij van ijs lijkt en ze hoort wat op de grond vallen. Als ze naast haar op de grond kijkt ziet ze een kies een zwarte kies. Maar die lag er net nog niet, waar komt die vandaan?

Alweer zo een hete klote druppel deze valt op haar hoofd. Hier zit wel meer tijd tussen dus deze zijn

makkelijker uit te houden. Ze is allang blij. Dan hoort ze de klok slaan. De klok slaat zes keer maar gaat verder en verder twaalf, dertien dan is het stil. Ze is helemaal van de wereld, en bedenkt zich dat dit de hel is. En dat ze dit verdiend heeft, ze heeft slechte dingen gedaan en daar moet je voor boeten. Iedereen moet boeten voor zijn zondes en ik ook. Ze is alleen in de kamer die telkens heter lijkt te worden. Alleen met haar gedachtes en die verdomde waterdruppels die maar blijven vallen zonder een waarschuwing of patroon. Ze hoort een bekend nummer van vroeger beginnen. Van die artiest: *THE ALFA*.

MAANLICHT

Maanlicht op de open weg. Eigen drank in mijn fles. Ben op weg naar de eindeloze mogelijkheden op mijn fiets. Wanneer ik de duivel zie uit het niets. De heer wil mij niet vergeven. De duivel laat ik beven. Het onrecht kan ik niet vergeten.

Geen weg terug. Geen eindeloze vlucht. Geen lasten op mijn schouders. Schaduwen hebben me rug. Haat naar me ouders. Snel vooruit niet meer nadenken.

Niet meer denken aan het verleden. Dromen voor de toekomst. Maar leven in het heden. Mensen horen mensen praten.

*Mensen zien mensen moeten mij alleen laten.
Mensen lopen op een belichte weg. Ik sta door de
duisternis terecht.*

*Geen idee wat er allemaal gebeurt. Geen idee of ik
het wel of niet haal. Geen idee wat te doen. Geen
idee wat gebeurt er allemaal. Waar ik ook loop
waar ik ook sta. Overal laat ik mijn sporen na.*

*Ik ben een kerel die je niet vergeet. Ik ben een echte
problemen magneet. Meer dan mijn hele leven sta
ik alleen.*

*Als kleine jongen met de beste bedoelingen
verraden. Mensen kijken niet en mensen luisteren
niet mensen praten. Iedereen weet het beter om te
oordelen. Hun zijn in het nadeel want ons geeft het
de voordelen.*

*Mensen weten niets mensen weten alles. Mensen
zijn blind maar zien. Mensen zijn doof maar horen.
**Ik zie maar ben blind. Ik hoor maar ben doof. Ik
weet alles maar ondertussen niets.***

Het nummer speelt opnieuw, maar er klinkt iets
tussendoor. Iets anders een ander bekend nummer
ook van dezelfde artiest. Ze hoort niks anders en
zelfs de druppels houden op.

*Geen weg terug. Geen eindeloze vlucht. Geen lasten
op mijn schouders. Schaduwen hebben me rug. Haat
naar me ouders. Snel vooruit niet meer nadenken.*

*You have the evangelist religious and other scum.
You have the street walker and the night crawler.
You have the beggar and the priest. You might have
God on your side but I know the beast.*

*Geen idee wat er allemaal gebeurt. Geen idee of ik
het wel of niet haal. Geen idee wat te doen. Geen
idee wat gebeurt er allemaal. Waar ik ook loop
waar ik ook sta. Overal laat ik mijn sporen na.*

*Everyone has their own stories to tell and soul to
sell. And everyone goes to the kingdom of hell,
where he rules for evermore.*

*We all have our price; everyone lies and everyone
dies. Everyone knows the lore. Everyone has their
own stories to tell and soul to sell.*

*Welcome to the crowded place we call home,
welcome to the kingdom of hell. Another poor
human with a dead soul to sell. With fortune fame,
comes torture and pain. And everyone goes to the
kingdom of hell, where he rules FOR EVERMORE!
Everyone goes to the kingdom of hell. You can't
return to the life of the living. Everything you ever
want is to return this hell that's been given. But our
savoir will accept this return nevermore.*

*And everyone goes to the kingdom of hell WHERE
HE RULES FOR EVERMORE.*

*Welcome to the crowded place we call home,
welcome to the kingdom of hell. Another poor
human with a dead soul to sell. With fortune fame,
comes torture and pain. Even if you want to escape
just remember you've been warned your entire life.
So, if you want to place the blame; look in the
reflection of a mirror and say the same. Everyone
joins our kingdom sooner or later: everyone places
the blame on our savior. When you're here you can
return nevermore.*

Your stuck with him for evermore.

*Mensen weten niets mensen weten alles. Mensen
zijn blind maar zien. Mensen zijn doof maar horen.
**Ik zie maar ben blind. Ik hoor maar ben doof. Ik
weet alles maar ondertussen niets.***

Dan is het weer net zo stil in de snikhete kamer. En komen de druppels ook weer terug. Het enige wat ze nu hoort is het getik en gekraak van de warmte in de kamer. Ze voelde zich even weer als vanouds ze had het onmogelijke gecreëerd een paradijs in de hel. De seconden en minuten verstrijken langzaam ze hoort alleen de klok slaan als er een uur voorbij is maar timen lukt niet.

Ze is alleen met haar gedachten en de druppels op haar hoofd. Langzaam maar zeker verliest ze haar

mentale gezondheid, maar zolang ze kan vechten tegen haarzelf zit ze goed. Maar wanneer de uren verstrijken verliest ze telkens meer haar gezondheid. En denkt ze telkens meer aan Maikel en Mark. De druppels worden heviger met elke gedachte aan hun. Ze vallen overal, wanneer ze Maikel die verdomde drugs weer ziet gebruiken. Hij is net zoals zijn pa dacht ze toen. Veel zakjes sneeuwvlokken en grassprietjes vitaminepilltjes zo noemde hij het. Elke keer opnieuw veranderde hij. Elke keer opnieuw in een agressieve man, elke keer. Maakte niet uit wat hij gebruikte. En hoe zijn vrienden daar misbruik van maakte. Hoe vaak hun hem dingen hebben laten doen die onvergeefbaar in de ogen van God maar vooral haar waren.

Elke keer met het bloed aan zijn klauwen als hij weer thuiskwam. En de zooi die hij erbij gebruikte, hij kon toen geen wit shirt aan, nooit! Want wit werd altijd rood. En bij rood kwam het veel besproken spijt. Iedereen weet het beter te verwoorden dan de ander. Maar het maakte Maikel kapot. Niet zo zeer de spijt maar hij kon er niet mee leven dat hij zichzelf niet vergeven kon. Haar woorden waren altijd:

Kijk naar je vader en oordeel voor jezelf...

Het besef kwam snel dat haar Mikey juist te veel naar zijn vader gekeken heeft. Ze kon hem ook geen ongelijk geven. Maar leuk was het ook niet. Pas toen hij Amy leerde kennen toen wou hij zijn leven pas beteren, eerder niet. Zo koppig als hij toen was:

Nee ma dit is een goed meisje. Nee ma ik gebruik het nu niet meer! Geloof me toch ik gebruik niet meer!

Maarja zoals zo vaak wordt iedereen wel eens teruggetrapt naar het verleden. Dat is Maikel wel zo vaak gebeurt, te vaak om eerlijk te zijn. Zijn vrienden konden er niet mee leven dat hij een ander pad koos en wouden hem terug. Wat het hem koste was een heleboel stress en verdriet. Hoe meer ze er over nadenkt hoe meer ze Mikey begrijpen kan. Niemand vindt het leuk om bedreigt te worden. En niet alleen hem maar ook Aims en haar. Vooral haar. Toen bijvoorbeeld een paar van zijn vrienden voor de deur stonden om haar te waarschuwen dat Maikel weer eens opgepakt was, wist ze eigenlijk al genoeg. Dit waren geen vrienden, dit waren krimi tieners. Ze hoort de klok weer slaan automatisch telt ze mee 1, 2, 3, 4, 5, 6 ah zes keer dus ik zit hier nu.... **Het was net dertien!** De klok gaat verder 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7. **Weer dertien.** Dan knippert het licht in de krakende kamer en komen er meer waterdruppels naar beneden. Zoveel dat ze denkt dat ze verdrinkt.

Het water is ijs en ijskoud, ze haalt adem met diepe zuchten. Elke zucht wordt dieper en dieper. Totdat ze in ademnood komt en naar adem slaakt. Er wordt gesproken in een kamer naast haar, ze herkent de tekst.

Want indien gij den mensen hun misdaden vergeeft, zo zal uw hemelse Vader ook u vergeven. Maar indien gij den mensen hun misdaden niet vergeeft, zo zal ook uw Vader uw misdaden niet vergeven.

Ik ben gered, Ik ben gered, Ik ben gered! Dit is het woord van God!

Ze begint weer net zo hysterisch te lachen. De wegen van onze heer zijn ondoorgrondelijk. Ze hoort gerommel de deur gaat langzaam open. Ze ziet een helder licht: *Ja neem mij mee mijn heer, NEEM MIJ MEE NAAR HET PARADIJS!*

**Oh dussss nu wil je wel meewerken? Goed 330
Alari! Heel goed!**

Nee niet jij, nee nee niet jij. Alsjeblieft niet jij...

*Alari ik heb je geholpen he. Ik heb jou gered.
Aanvaard mijn hulp!*

Nee ik wil het niet, ik doe het niet. Ik wil het niet, ik doe het niet. Ik wil het niet, ik doe het niet.

**Niet van jouw vuil serpent niet van jou! Nooit
meer van jouw Namtillaku, jij hebt mijn leven
berneukt!**

Zelf weten Mari!

De stem lacht de kamer begint te trillen en het kraken wordt heviger dan eerst. Er komen barsten in de muren. De stukken beton vliegen haar om haar harses, totdat de kamer instort en er een stuk beton van het plafond naar beneden komt zetten. Ze ziet een veel te grote betonblok naar beneden vallen en denkt nu houdt het op. Ze doet haar ogen tevreden dicht maar er gebeurt niks, geen pijn geen licht helemaal niks. Ze schreeuwt boos omhoog:

***Help me dan, help me godberedomme dan
eindelijk.***

***Laf mietje! Ik bid niet meer naar jou! Ik
zou bijna denken dat jij mij dit aangedaan hebt...***

Namtillaku lacht vanaf een afstand in de verwoeste kamer.

DAAR GA JE MARI!

Er komt nog een stuk beton naar benden gevallen
ze gilt en voelt nog een enorme pijnscheut voordat
Het zwart wordt. Ze hoort een duivelse lach op de
achtergrond. En het wordt bloedheet om haar heen.
Ze hoort dat verdoemde nummer weer
voorbijkomen. Blood on my knife en ze schreeuwt
**NEE NEE NIET WEER DAT NUMMER NIET
WEER. IK GA NIET NAAR DE HEL.** Ze hoort een
bekende stem die zegt: **DOE JE OGEN EENS OPEN
MARI, KIJK EENS OM JE HEEN MARI... WAAR BEN
JE MARI?**

Ze kijkt om zich heen en ziet vrijwel meteen de
metalen pinnen en zwarte aarde haar omsingelen.
Het vuur wat uit de fakkels uit de muur komen is
het enige wat licht geeft. Ze ziet overal de slang
demonen haar slissend uitdagen. Ze likken hun bek
en kijken haar indringend met hun gele spleetogen
aan. De één nog enger dan de ander, en allemaal
met een doel:

Haar nog dieper de afgrond intrekken. Totdat ze de
grond niet eens meer zien kan. Totdat ze gek van
haar verleden en fouten wordt. Eén ding is zeker ze
zit in de hel! En hier gaat ze niet zomaar uitkomen.
Niet zonder een gevecht tegen de demonen maar
vooral tegen haarzelf.

De hel bestaat echt dus moet de hemel ook echt bestaan, daar is ze van overtuigt. Maar om het paradijs te bereiken moet ze nu vechten. Ze trekt aan de metalen pinnen om uit de kooi te kunnen komen, maar de pinnen blijven staan. Elke keer dat ze eraan trekt buigen ze om en sluiten haar nog verder op. Ze hoort voetstappen dichterbij komen. En ziet de grootste angst van haar en menig mens weer staan Satan in zijn eigen territorium! Hij lacht en doet de pinnen smelten met gewoon één simpele aanraking van zijn grote klauwen gemaakt van blauw vuur.

**WIL JIJ VRIJ ZIJN MARI, WEES MAAR VRIJ ONTDEK
MIJN KONINKRIJK MAAR. GA JE GANG, VEEL
PLEZIER!**

Hoofdstuk VII.

Geuwig lijden.

Wanneer ze wegrent uit de kooi en nog eens bang omkijkt, valt ze om met pijn in haar buik. Ze staat panisch op en probeert verder te rennen maar de pijn is te hevig en brengt haar langzaam naar de zwarte grond. Ze tilt haar shirt een stukje op en ziet al snel een klein handje verschijnen onderin haar buik. De slangenmensen komen telkens dichterbij maar opstaan kan ze niet. Ze gaat liggen maar weet zich geen andere houding te geven dan de foetushouding terwijl de slang mensen om haar heen cirkelen. Ze hoort een lieve kalme stem in haar hoofd die kalm zegt:

Maria luister alstublieft naar mij! Niet bewegen wat je ook doet niet bewegen. Dat is niet goed voor haar! U wilt toch niet dat ze doodgaat hé? Laat mij u een verhaal vertellen. Wij zijn hier om u te helpen.

Luister goed naar wat ik u zeg, misschien kunt u dan winnen van hem...

Maria valt met hevige pijn in slaap van de rustige woorden en hoort het verhaal aan terwijl ze rustig wegdroomt.

*Dit is het verhaal van **Namtillaku**! Zoals wij het gehoord hebben namaten de jaren. Maar we beginnen bij **Etana**.*

Namtillaku

*Heel lang geleden waren er twee wezens. Een slang en een arend in vriendschap verbonden. En een band met elkaar afsloten in loyaliteit. De slang en de arend kregen allebei jonge kinderen. Maar de arend was hongerig zo hongerig dat hij de kinderen van de slang opat. De slang zoekt na een lange lijdensweg en als allerlaatste hoop bij **Utu** de zonnegod die haar aanraadt de arend in de val te lokken. Door zichzelf te verbergen in het karkas van een sterke os. En te wachten tot de vogel nadert om hem dan te pakken. Zogezegd zo gedaan de val lukt en de slang verminkt de arend zodanig dat hij niet meer kan vliegen of staan. En daarna gooit zij de arend in een put. Op dat punt verschijnt **Etana** de koning van **Kish**. Hij verlangt vurig naar een zoon. Daarvoor gaat hij te rade bij **Utu** de **zonnegod**. Die ook door de arend te hulp wordt geroepen.*

*Die denkt ik zal van twee verlangens en twee vragen een enkele oplossing maken. **Utu** zegt tegen **Etana** dat de oplossing erin zou bestaan de vruchtbare levensboom te vinden. Die zich in de bovenwereld bevindt daar waar alle goden wonen. Om een zoon te kunnen verwekken. Maar om zich in dit voor stervelingen onbereikbare oord te begeven raadt **Utu** hem aan de arend uit zijn put te halen en zijn wonden te verzorgen. En hem dan om hulp te vragen bij het zoeken naar de vruchtbare levensboom.*

*De arend wil hem in eerste instantie niet helpen. Na lang smeken van **Etana** zegt hij ja. **Etana** vliegt na een lange smeekbede op de rug van de geheelde arend naar de boven wereld.*

Na een lange vlucht ziet hij zelfs het water en de aarde onder hem niet meer. Als hij daar aankomt. Ontmoet hij er de vrouw der vrouwen de godin van de vrouwelijkheid.

*Aan wie hij de gave van de vruchtbare levensboom vraagt. Zij stemt hierin toe. Met de gave van de vruchtbaarheid kan **Etana** zich van nageslacht verzekeren. Maar de terugweg was niet te doen omdat de arend was gevlogen. Hij riep en hij riep maar de arend was er niet meer, en kwam ook niet terug. **Utu** liet vanuit de hemel een zonnestraal schijnen en **Etana** zag een uitweg waarmee hij naar beneden kon lopen. Een hele hoge en lange trap die helemaal tot aan onder reikte. Hij liep vol plezier de trap af en werd uitgeroepen als koning van **Kish** toen hij beneden kwam. Hij zocht de mooiste vrouw uit om zijn koningin te worden en daarmee te regeren over **Kish**. Maar vooral om een mooi kind op deze wereld te kunnen zetten. Maar het kind was net zo verminkt als de arend was voordat hij hem hielp. Hij deed zijn best om de baby zijn wonden te verzorgen. De vrouw die hij had uitgekozen walgde van het kind ze vond hem niet mooi genoeg om haar zoon te mogen zijn. **Etana** was kwaad heel kwaad, en sloeg haar om haar kop twee tikken maar bij het eerste was het al bekeken. En gaf zijn vrouw het leven. Hij vroeg een god om hulp de god: **Namtillaku!** Maar de god deed meer dan helpen met de wonden.*

Etana zag de wonden verdwijnen maar toen *Namtillaku* vroeg om de waarheid waarom de koningin dood was, loog *Etana* om er zelf niet slecht op te staan. *Namtillaku* was daar niet van gediend en zei als jij het leven wil leiden zoals jij denkt geef ik jou nog een kans om eerlijk te zijn.

En weer loog *Etana*, meteen toen *Etana* loog kwamen de wonden terug. En verdoemde *Namtillaku* de baby tot leven in eeuwigheid.

De baby moest eten van de dood om te kunnen blijven leven want als hij doodging of besloot egoïstisch zijn eigen leven te nemen ging er een stuk van de wereld dood. *Namtillaku* die door *Marduk* verbannen werd tot een leven in *Aralu* de beneden wereld zoals je die nu ziet. Werd met de tijd onzekerder van zijn kracht en zichzelf. Totdat hij de kracht kreeg om door de sluier van de levenden en doden te kijken, en hij het leven op de tussenwereld zag. Het leven op tussenwereld vond hij wel wat. *Namtillaku* bedacht een list om uit *Aralu* weg te komen. Hij smeekte bij *Marduk* en bood zijn excuses aan. *Marduk* die zijn ongehoorzaamheid en arrogantie vergaf gaf hem een keuze.

Jij mag pas naar de aarde als u vergeven kunt! Wanneer u niet vergeven kunt blijft u voor eeuwig hier...

Namtillaku dacht dat dat simpel was vergeven. Hij dacht dat maar gewoon een woord was zoals zoveel. Dus zei hij tegen iedereen die hem pijn gedaan heeft in *Aralu* en de bovenwereld: *Ik Namtillaku vergeeft u. Maar zo simpel was het niet. De andere goden besloten over hem heen te lopen.*

Namtillaku besloot naar de godin *Namma* te gaan de schepper van hemel en hel. *Namma* de slang besloot hem nog een kans te geven.

*Zij is immers ook verraden door haar beste vriend. Maar wel op een voorwaarde: Denk goed na wat je gaat doen en verraad mij niet! **Namtillaku** boog voor haar en bevond zich op aarde. Hij hoorde **Namma's** stem alleen nog maar gillen toen **Marduk** haar kop eraf hakte. Iedereen heeft het gehoord alle goden maar alleen **Namtillaku** kan het **Marduk** niet vergeven.*

*Jij bent **Etana's** vrouw en je draagt **Namtillaku's** kind in je! De enige manier om **Namtillaku** te verslaan heb ik u net gezegd doe ermee wat u wilt.*

Wanneer Maria haar ogen weer langzaam opent, ziet ze dat de slang mensen weg kronkelen. Ze voelt meteen weer een pijn op haar buik. En denkt aan haar Maikel of hij wel een goede vader was. Hij kon vroeger al zo goed met kinderen overweg. Hoe was hij tegen zijn eigen zoon? Hoe was hij tegen zijn Justin? Ze hoort iemand lachen en ziet een schim naar haar toe lopen. Ze probeert op te staan maar de pijn is te hevig. De schim komt dichterbij tot dat hij pal voor haar staat:

*Ik was goed voor Justin ma. Ik heb mijn best gedaan in dat eventjes dat ik met hem had! **Werd wel eens tijd dat je over je kleinzoon nadacht, of niet?** Weet je dat verhaal van **Namtillaku** geld ook voor jou hé! Jij moet ook eens beginnen te vergeven! Wil je echt weten wat Justin voor jongen is?*

Ja Mike ik wil dat echt weten! Hoe was hij Mikey?

Nee ma niet was, is! Justin leeft nog. Maar hoe hij is, hij is echt een rebel geworden in de jaren zonder zijn vader en moeder.

Waren jullie goed Mike? Waren jullie goed voor hem?

Meteen als Maikel wat zeggen wil gaat hij schreeuwend en tierend in vlammen op. Ze schreeuwt **NEEE MIKEY NIET WEER!** En hoort:

**IK HOUD NIET VAN MADEN IN MIJN ETEN! ZE
LATEN HEEL JE GERECHT VERROTTEN.**

Ze probeert weg te rennen maar de pijn is nog steeds te hevig. Ze gaat door haar knieën en met haar handen in haar haar vraagt ze zich af waar ze dit aan verdiend heeft. Maar daar geven die verdomde stemmen geen antwoord op. Niemand niet! Terwijl ze hunkert naar dit antwoord. Zou het nu echt door Mikey en Amy komen? Of door Justin of Francis? Of door allebei of door iets anders? De vragen maken haar kapot vanbinnen terwijl de pijn ook alsmaar erger wordt. Ze tilt uit paniek haar gescheurde shirt op en ziet haar buik bewegen. Geen zwangere buik, nog niet. Welke pijn zou ik dan krijgen? De gedachte alleen is al ondragelijk wanneer ze verder kruipt. Er moet een uitweg zijn dat moet gewoon. Maar helaas is het nog een verre zoektocht.

Ze herpakt zichzelf en denkt aan iets wat haar vader altijd zei:

Pijn zit alleen in je kop. Pijn en angst. Maar angst is de moordenaar van het verstand! Wordt vooral nooit bang voor de pijn. Dat gaat je breken.

Daar is zij nu ook achter. De angst voor de pijn heeft haar gebroken! Ze durft niet meer verder te lopen. En ze voelt haar buik groeien. Geen benul van tijd het blijft hier zo donker. Gitzwart, zonder een sprankje licht. Alleen maar van de fakkels en het vuur wat omhoogschiet zo nu en dan. Hoe lang zit ik hier al? Dit is erg, dit is heel erg! Hoeveel dagen zijn er voorbij? Hoeveel dagen moet ik hier nog uitzitten? Ze staat langzaam op en loopt verder. Ik kom hieruit. Ik kom hieruit. **Ik kom hier uit!**

Ze ziet een blauw en paars lichtje in de duisternis verschijnen. Ze hoort wat ze voor het laatst zei:

Mi llamo es Nilai. Iré si me necesitas!

De lichtjes komen dichterbij, meteen als ze de ogen ziet vormen gaat er een vlaag van opluchting van haar af. Ze is gered in ieder geval voor nu. Zo trots als het maar kan loopt Nilai naar haar toe. Ze staat naast haar en huilt naar de lucht. Al snel komt er een gehoor, tientallen wolven huilen terug.

Maria lacht en blijft lachen totdat de lach weer net zo hysterisch als eerst wordt. Haar buik scheurt open en er druipt bloed naar beneden, maar zij blijft maar lachen en lachen. Het doet geen pijn zegt ze met een lach op haar gezicht. Ze gaat op haar hurken zitten en perst: Het doet geen pijn. Dan perst ze nog een keer: Het doet geen pijn daar is het hoofdje. En nog een keer de laatste keer het kind valt er zachtjes uit. Ze lacht kalm: Het deed geen pijn. Het kind begint te huilen, en ze ziet dat het een meisje is. Weet jij nog een mooie naam Nilai? Chantal hoort ze in haar hoofd. Ja natuurlijk dat is een hele mooie naam ja "Chantal". Nilai huilt, een moment later komen de wolven naar haar toe gelopen. Bij aanzien van Chantal huilen ze allemaal tegelijk. Er komen raven naar beneden gevlogen en het lijkt net of ze naar de kleine meid buigen. Zelfs de duivel lijkt respect te tonen naar het pasgeboren kind in het pikzwarte landschap. Wanneer Maria het kind oppakt denkt ze terug aan een droom eentje die ze al vergeten was. Hoe Maikel ook zoiets als dit heeft meegemaakt Maikel en Amy, Justin en Francis, maar ook Chantal. Hoe ze van een verhuizing naar het einde van de aarde gingen en verder dan dat. Ze denkt na hoe kwam dat toch? Dan herinnert ze het kind weer het verminkte kind die net zoals zij een vloek van Namtillaku te pakken had.

Maar dat kind ging dood zij niet al is de dood wel heel aantrekkelijk nu. Het leven laten tussen de duivels en demonen, om dan naar het paradijs op te stijgen. Maar iets zegt haar dat dat niet zo makkelijk gaat. Niet nu! God heeft zijn handen van mij afgetrokken. Hij stond helemaal niet aan mijn kant. Hij heeft mij nooit gesteund. Mij niet Mikey niet en zijn gezin ook niet. Ik ben de schuldige niet, dat is God!

**IK VERVLOEK JOU ALMACHTIGE HEER, POPE ZEI
HET AL HEEL LANG GELEDEN IK BEN GOD IKZELF.
NIET JIJ, OF WAT DAN OOK IKZELF BEN GOD!
IKZELF HEB DE KRACHT OM TE STRAFFEN EN DE
KRACHT OM....**

Te vergeven...

Natuurlijk dat moet ik doen maar hoe? Ze moet denken aan de Bijbelse tekst in de kamer waar ze zat:

*Want indien gij den mensen hun misdaden vergeeft,
zo zal uw hemelse Vader ook u vergeven.
Maar indien gij den mensen hun misdaden niet
vergeeft, zo zal ook uw Vader uw misdaden niet
vergeven.*

En de veroordeling van Namtillaku:

Gij zult moorden voor mij Namtillaku, pas dan zal ik Namtillaku uwe ongehoorzaamheid vergeven.

En het verhaal van de slangenmens:

*Jij mag pas naar de aarde als u vergeven kunt!
Wanneer u niet vergeven kunt blijft u voor eeuwig hier..*

Alles draaide om vergiffenis. Deze hele hel draait om vergiffenis. Waarom kon ze dat niet eerder begrijpen? Ze snapt het nu, maar waarom wil een demoon of god zo graag vergeven worden? Heeft hij zoveel verkeerd gedaan of begrijpt iedereen hem gewoon verkeerd? Het is geen gewetenloze duivel! Al ziet hij er zo uit en gedraagt hij zich zo. Het leven op aarde heeft hem gewoon gehard. Zoals zovelen voor hem.

**Hij is niet de enige...
Maar zeker ook niet de laatste.**

Ze kijkt om zich heen en zelfs deze plek is zo erg nog niet. Ze kan zich niet voorstellen om hier nog veel langer te blijven, maar zelfs het eenzaamste duisterste plekje heeft iets rustgevends, iets harmonieus en iets vredigs. Hier is het leven rustiger en gemoedelijker dan waar zij vandaan komt en waar mensen alles blijven kapotmaken voor poen of macht.

Hier is geen oorlog of onderscheid, hier is het leven normaal zoals het hoort. Zelfs de grootste duivel of demon heeft gevoel dat is wel gebleken. Een verstoten god of aardsengel die in de verhalen oh zo erg zijn zijn zo erg nog niet.

Chantal begint te lachen en Maria voelt een last van haar schouders afvallen. Al is het hier nog zo verdomde zwart en goddeloos. Hier ben ik liever dan waar ik vandaan kom. Waar mensen over je oordelen zonder je te kennen. Hier voed ik jou liever op, dan weet ik dat je goed terecht komt. Dit is in zeker opzicht het paradijs.

Het paradijs voor jou en mij lieverd, we hebben hier geen onderscheid. Hier heerst geen macht, geld is hier niet belangrijk. Ik kan mijn fouten goedmaken met jou. Een tweede kans op een presenteerblaadje!

Dank je wel **Samtillaku**, dank je wel **LUCHER** hier heb ik heel lang om gevraagd. Een tweede kans om goed te maken wat ik fout heb gedaan.

Dolgelukkig loopt ze met Chantal in haar armen door de zwarte aarde. Helemaal alleen, alleen met haar baby. Ze is een trotste moeder van een beeldschone dame. Ze hoort het gekronkel van de slangenmensen achter haar. Maar schenkt er geen aandacht meer aan. Ze is geworden waar ze altijd voor gevreesd heeft:

De koningin van de hel, en ze is er trots op.

Het lijden is veranderd in leiden, en het vechten en rennen is veranderd in rechtvaardig leven. In een fractie van een seconde is alles omgedraaid. Maar wel in goede zin. Zo kwaad is het hier allemaal niet. Ze wrijft over haar buik en komt erachter dat haar wond geheeld en verdwenen is. Zelfs het littekenweefsel wat er hoort te zitten, zit er niet. Chantal die haar moeder verliefd aankijkt met haar grote blauwe ogen, lacht zoals ze nog nooit gehoord heeft. Zo een onschuldige schaterlach van een klein klein meisje in zo een donkere duistere plek die hun vanaf nu thuis noemen. Gelukkig loopt ze verder met haar kind in haar armen door het zwarte landschap opzoek naar een dak boven hun hoofd.

Ze hoort mensen juichen en schreeuwen, dus besluit ze om er maar eens te kijken. Meteen als ze het terrein van de juichende mensen opkomt kijken ze allemaal tegelijk haar kant op en wenden hun blik niet af. Ze hebben allemaal lange zwarte jassen aan en roepen haar met de woorden:

**OH LYRIANNE, OH LYRIANNE, WAT HEBBEN
WIJ LANG GEWACHT OP JOU!**

Ze grijpt Chantal stevig vast en loopt verder maar de mensen blijven maar schreeuwen naar haar:

**OH LYRIANNE, OH LYRIANNE, WAT HEBBEN
WIJ LANG GEWACHT OP JOU!**

Er is niks waar ze zou kunnen schuilen, dus
probeert ze rustig verder te lopen. Maar wanneer
Chantal gaat huilen worden de mensen boos:

**LYRIANNE LYRIANNE KOM HIER, KOM HIER,
ALLEEN WIJ KUNNEN VOOR JOU ZORGEN,
LYRIANNE KOM.**

Ze worden achtervolgd door langzaam lopende
mensen. Die met hun slome manier van lopen hen
nog lijken in te halen. Met veel kracht loopt Maria
door, bij elke stap lijkt het meer kracht te kosten om
vooruit te komen. Totdat ze met haar benen in het
zwarte zand lijkt vast te smelten.

Ze heeft voor hetere vuren gestaan maar dit is een
kut manier.

Niet zo, niet zoals dit. Niet nu, ik zal er voor je zijn
meisje. De mensen lopen gewoon langzaam door
maar zij lijkt elke stap verder in de grond te
zakken...

***LYRIANNE KOM BIJ ONS, LYRIANNE KOM BIJ
ONS WONEN HIER OP DEZE MOOIE PLEK.***

Maria uit een uiterste inspanning lijkt uit het
zuigende zand te kruipen en schreeuwt:

**JULLIE KRIJGEN HAAR NIET. ZE IS VAN
MIJ! ZE ZAL NOOIT VAN JULLIE WORDEN...**

Of wel Tallie?

Ze hoort een donkere zware lach in de verte, die telkens dichterbij lijkt te komen. Elke keer dat die verdomde lach dichterbij komt wordt het donkerder op haar pad. De fakkels en het vuur dooft er is niks meer dan de leegte. Gewoon oneindige leegte, maar ze is niet alleen. Ze heeft Chantal bij haar, de oogjes van Chantal lijken te verkleuren. Ze geven licht één blauw en één paars oog die licht geven in het donker en haar het pad wijzen naar onderdak. Het is een soort ingestorte brug. Maar ze zullen het redden, ze gaan het redden. De onschuldige schaterlach van Chantal laat het vuur in haar moederhart weer branden. Terwijl de lach maar dichter en dichterbij komt. Als hij pal achter hun klinkt draait Chantal haar hoofdje 360° graden om en kijkt hem recht aan. Maria hoort een gil en een kries, de fakkels gaan weer aan en het vuur komt weer uit de grond. Dan begint Chantal te huilen als een wolf. Maria hoor het gestamp en gefladder van tientallen wolven en raven achter haar. Die de lach langzaam weggagen in de telkens lichter wordende puinbak. De mensen in de zwarte mantels en jassen zijn ook gestopt met roepen en joelen en keren ook om. Wanneer Maria achter haar kijkt ziet ze de beesten zittend op haar wachten.

Elke stap die ze met Chantal zet komen de beesten dichterbij. Als zij er één zet zetten de beesten er twee. Wanneer de beesten dichtbij genoeg zijn gekomen vliegen de raven op en de wolven rennen naar de donkere schuilplek onder de brug. De wolven gaan allemaal tegen elkaar aanliggen en maken een grommend geluid alsof ze waken in de duistere nacht vol angst en onmacht die haar nog te wachten staat. Ze houdt Chantal stevig vast en kroelt wat door haar zachte haartjes. De naam Lyrianne gaat niet uit haar hoofd ze blijft er maar aan denken.

Wie is of was dat? En wie geeft hun het recht om **Chantal** zo te noemen? **Chantal** is geen *Lyrianne*.

Elke gedachte aan die naam maakt haar misselijk. En waarom kunnen alleen hun voor haar zorgen? Nee dat kan ik ook! Dat kan ik ook, en ik zal het laten zien ook! Chantal wordt een grote stoere meid dat kan ook niet anders als je ziet waar ze opgroeit een hel, maar lang niet zo erg als waar mamma vandaan komt lacht ze zachtjes. Chantal knijpt met haar ogen en ze krijgt haar normale kleur weer terug terwijl ze naar haar moeder kijkt.

De wolven grommen nog zachtjes vanuit de veilige donkere plek. Maria kan zich alleen nog maar dingen afvragen:

Waarom noemde die zwarte jassen haar dochter
Lyrianne en waarom zijn de dieren normaal en
kronkelen er slangenmensen rond?

Dingen die ze niet begrijpen kan. Alles ziet eruit als een hel maar ze voelt het niet zo. Dit voelt als thuis, samen met Chantal, haar thuis. Een rustgevende plek vol dood en verderf, oordeel en straf. Maar voor haar een nieuw begin, een nieuwe start een nieuwe kans. Ze loopt trots verder met Chantal in haar armen en denkt voor de eerste keer in een lange tijd weer aan de toekomst. Want wat een mooie toekomst hebben hun nog voor zich. De zware duivelse stem is weg en haar leven is nog beter dan vanouds. Chantal merkt het ook het voldaan gevoel. Maar dat is van korte duur wanneer ze ineens een opgejaagd gevoel ervaren. Maar er is niets of niemand in de wijde omtrek te zien. Ze horen de wolven huilen in de verte en huilen wordt janken. Ze horen de raven krijsen en dan niks, helemaal niks dan een doodse stilte. Er heerst een bang gevoel bij Maria en Chantal brabbelt blij Satana Satana Satanana. Maria wordt alleen maar banger bij elke Satan die Chantal zegt.

Maar Chantal gaat vredig door bij elke Satana die ze uitspreekt wordt haar taal duidelijker te verstaan en zij blijer. Maria hoort voetstappen achter haar dichterbij komen, maar nog steeds niemand te zien.

De voetstappen worden telkens luider en de grond begint te trillen. Maria rent weg maar overal waar ze heen rent volgen die voetstappen haar alsof ze vast zit in het labirint en de Minotaurus haar volgt. Ze weet hoe dat verhaal afliep maar nee niet deze keer. Minotaurus of Satan ze krijgen haar niet, ze krijgen Chantal niet. Ze hoort woorden achter onduidelijk en niet thuis te brengen in het begin, maar ze worden elke keer duidelijker. De woorden vormen een zin en komen met elk woord dichterbij. Terwijl Maria nog steeds voor het onschuldige leven van haar baby rent. De stem klinkt bekend. Ze heeft hem eerder gehoord de stem van Lucifer klinkt:

**JA REN WEG, REN WEG ZOALS JE ALTIJD HEBT
GEDAAN. VROEG OF LAAT VOEG JE JE BIJ ONS
REN MAAR WEG MARIA...**

De bekende stem begint te lachen zoals ze nog nooit een lach heeft gehoord. Hij gaat door merg en been. Hij gaat tot onder haar bot en daar voorbij. Het enige wat Maria overheeft is een ijskoud en doodsbang gevoel.

Ze rent rechts en links maar ontsnappen aan de stem kan niet terwijl het telkens donkerder wordt. De grond barst open en er komen vlammen uit. Ze ziet tientallen zwarte schimmen verschijnen. Het

zijn de zwarte jassen en ze lijken haar te omsingelen. Er is geen ontkomen aan, ze staan overal. Ze gooien met stenen en schreeuwen naar haar en Chantal:

**WELKOM IN HET SCHADUWRIJK MARIA!
GEEF LYRIANNE AAN ONS ALLEEN DAN
KAN JE OVERLEVEN.**

Ze voelt een steek in haar hoofd en voelt over haar verschroeide huid maar haar hoofd kan ze zich niet druk om maken niet nu! Eerst Chantal in veiligheid brengen. Die zwarte jassen staan overal wat moeten ze toch van haar? De zwarte jassen komen stapje voor stapje dichterbij en de kring krimpt. Maria rent bang rond maar er is geen ontsnappen aan ze. De cirkel wordt elke seconde kleiner.

Dan zijn ze ingesloten door die zwarte jassen. En loopt er één naar voren met een mes in zijn hand. Hij kijkt Maria dreigend aan:

GEEF LYRIANNE AAN ONS!

Hij komt dichterbij en schud met zijn hoofd. Het gaat snel zo snel dat het lijkt of hij vegen creëert.

Hij houdt het mes naar voren terwijl hij langzaam naar voren loopt. Zijn hoofd lijkt telkens harder te schudden totdat zijn nek breekt. Ze hoort een tik en ziet zijn hoofd hangend tot aan zijn schouderbladen

doorschudden. Hij probeert zijn kop met zijn handen weer op zijn plaats te zetten. Daarna hoort Maria weer een bot breken en valt de man net voor haar op de grond. Er komt een man van achter aangeslopen en trekt Maria op de grond terwijl de rest van de zwarte jassen nu ook dichterbij komen. Ze zoekt naar Chantal en ziet haar staand met een helderblauw en paars oog op de man aflopen. Maria schreeuwt:

*NEE NIET DOEN MEISSIE, ALSJEBLIEFT NIET
DOEN.*

Dee Tallie ga terug.

Hoofdstuk VIII.

Een Nieuw Begin.

Chantal brabbelt wat en kijkt naar de man die op de grond ligt, het hoofd valt van de man en hij gaat kort daarna in vlammen op terwijl het lichaam van de man Maria probeert te steken. Halverwege Maria valt het lichaam om en komt er een zwarte drab uit zijn verwondingen. Iedereen die ermee in aanraking komt smelt weg. Ze ziet het zwarte goedje branden in de armen en benen van de rest van de zwarte jas bende. De huid schroeit langzaam weg terwijl het spierweefsel lijkt te smelten. Langzaam raken de armen los van het lichaam en vallen op de grond om verder te smelten tot er niks over is. Chantal ziet het allemaal gebeuren en kan niks anders dan lachen. De man bovenop Maria lijkt bang te zijn voor de kleine meid, met een trillend handje probeert hij Maria te snijden maar het lukt hem niet. Hij gooit al zijn kracht erin maar het lukt hem niet. Dan draait hij het mes om schreeuwt:

NEE!

En steekt zichzelf in zijn middenrif. Hij gorgelt wat onverstaanbaars en wijst naar de kleine meid terwijl hij langzaam het leven vaarwel kust. Zwart spul lijkt te borrelen in zijn mondhoeken en dreigt naar beneden te druipen. Maria duwt de man van zich af, dit wil ze niet ze wil geen arm of been missen. Er valt in het moment drie druppels op haar arm. Ze wrijft het panisch weg, het is zo dik als een druppel olie en ze lijkt het in haar huid te wrijven... Ze probeert het weg te vegen met haar shirt, het is geen veeg wat op haar shirt zit maar kleine zwarte balletjes. Die op de grond vallen en nog wat na borrelen om daarna gaten in de grond te branden. Ze kijkt bang of haar arm er nog aan zit. En begrijpt niet dat het haar totaal geen pijn gedaan heeft. Er slaat een klok zes keer in de verte. Eindelijk weer een klok. Een nieuwe dag, een nieuw begin.

Dag XV.

Het wordt ineens pikkedonker en ijskoud wanneer ze Chantal oppakt en wegloopt. Ze hoort die verdomde lach weer, die enge duistere satanische lach. Ze ziet twee gifgroene ogen verschijnen. Het is het enige wat ze te zien krijgt in de veelte donkere omgeving.

Ergens moet toch licht zijn? Zelfs de fakkels zijn weer gedoofd. De lach begint sadistische trekjes te krijgen en de ogen komen alsmaar dichterbij. Chantal begint wild te bewegen in haar moeders armen. Maria probeert haar te kalmeren, maar ze blijft maar doorgaan met bewegen. Ze lijkt bang te zijn van de uitdagende ogen. Maria probeert alles op alles te zetten om haar niet te laten vallen, en zet haar op de grond neer. Op dat moment hoort ze die stem weer:

DIT IS DE BESTE KEUS GEWEEST.

De voetstappen komen in een noodgang dichterbij. Maria ziet vuursporen vormen alsof iemand een lijn benzine in de fik gestoken heeft. Meteen als ze Chantal pakken wil wordt ze door die klootzak meegesleurd. Chantal gilt nog een keer daarna is het doodstil... De fakkels gaan langzaam weer aan, de omgeving wordt weer verlicht. Wanneer Maria achteromkijkt zoekend naar Chantal ziet ze de tientallen wolven achter haar staan. De voorste krijgt een blauw en een paars oog en gromt naar de rest. Dan keren ze om en lopen met hun kop omlaag weg. Ze denkt meteen sorry Nilai, ik heb me best gedaan. Langzaam maar zeker wordt de gehele omgeving verlicht door de fakkels.

Maar het is leeg, gewoon leeg er is niks meer behalve de woestenij en puin. Das alles er is niks en het voelt ook niet meer hetzelfde. Haar kindje is afgepakt door het grootste kwaad ooit bestaan. Welke idioot jat nu een baby? Dat zie je alleen maar bij maar bij mensen. Maar mensen doen dat soort dingen alleen voor geld of macht. Hij heeft geen geld nodig en macht slokt hem op. Doet hij dit nu voor de lol? De gedachte waarom in deze stille plek maakt haar gek. Ze voelt een nat plekje op haar hoofd en kijkt blij om zich heen vragend om regen. Maar het regent niet, dat kan maar één ding betekenen de waterdruppels zijn terug. Een puur gevoel van onmacht overvalt haar als ze terugdenkt waar het mis ging. Haar gedachten gaan uit naar haar meissie, en hoe ze nu alleen en verlaten bij hem is. Er klinkt iets in de verte een gezang dat door de woestenij naar voren komt. Een prachtig gezang van eer en pijn. Het klinkt als het keelschrapen van een oude man en tegelijkertijd het gehuil van een baby, haar baby! Ze volgt het geluid met pure overgave. Totdat ze licht ziet in de verte, een fel uitnodigend licht roept haar naar zich toe wanneer ze dichterbij komt. Vol verlangen komt ze aan op de verlichte plek die zelfs het koudste hart kan laten smelten. Er liggen slangenmensen in de hoek te slapen onder het genot van het vlees op het vuur.

Er staat een kind boven een gat in de grond naar haar te wenken en wijzen. Maria komt langzaam dichterbij terwijl het gezang doorgaat. Ze loopt langzaam en angstig naar het kind en staart nieuwsgierig in het gat. Ze komt er al snel achter tot haar afgrijzen dat het gat gevuld is met een dikke bloedrode substantie dat heel veel van bloed weg heeft. Het kind praat in tongen en wijst naar het gat. Maria verstaat er niks van en vraagt:

Wat bedoel je precies lieverd?

Het kind kijkt haar indringend aan en duwt haar hoofd in het gat. Het gat lijkt telkens dieper te worden. Maria begint al snel beelden te zien in het rode bloed dat begint te koken. Dan wordt ze met haar kop in het bloed gedrukt, het enige wat ze het kind nog hoort zeggen:

Paradotheíte stí dýnamí tou sataná!

Ze ruikt het vlees aan het spit schroeien terwijl ze onderdompelt in de krater gevuld met heet bloed.

Lucht happend hoort ze Mark zeggen:

Judas ik zal je krijgen. Ik pak je terug, voor wat jij mij hebt aangedaan.

Het kind klinkt als een mokerslag wanneer hij zegt:

Páradósie, párradóssie Maria!

Ze wordt verder en verder het gat in getrokken door handen die zich lijken te vormen door hard gestalten bloed en weefsel, achtergebleven van de ledematen die nog in de krater rondrijven. Ze probeert zich los te wurmen maar de grijpende handen zijn te sterk, terwijl het bloed om haar heen zo hard als cement wordt en haar ogen langzaam sluiten. Ze hoort de stem van het jongetje zeggen:

Geen zorgen Maria we zijn nog niet klaar! We kunnen hier eíndeloos mee doorgaan en jou miljoenen doden laten sterven.

Het kind en Satan lachen in koor terwijl Maria vol ongeloof haar laatste adem uitblaast en wenst op een beter bestaan. Het wordt pikke donker maar de zucht voelt ze nog goed, de bekende zucht als de ziel het lichaam verlaat. Er vormt zich een klein lichtpuntje, maar niet voor lang, in een ogenblik is het weg. Het enige lichtpuntje wat ze in een lange lange tijd gezien heeft. Een puntje van een warme maaltijd in de donkere wintermaanden. Haar enige hoop op een normaal bestaan. Bang en boos tegelijk staat ze daar in haar grootste angst tot nu toe.

De beruchte leegte, er is niks helemaal niks behalve zwart wanneer ze de stem van Namtillaku weer hoort:

Gij zult voor tijd een uitzondering wezen. Gij zult voor eeuwig leven. Gij zult moorden voor mij Namtillaku, pass dan zal ik Namtillaku uwe ongehoorzaamheid vergeven.

Ten altijd uitkijken voor het sschaduwrijk. Wanneer gij sssterft raakt de aarde een ssstuk leven kwijt! Gij Maria Elizabeth Alaro bent bij deze veroordeeld tot een oneindig leven!

Er vormen zich twee ogen in de zwarte oneindigheid. Van helemaal achterin komen ze zwevend naar haar toe. Ze heeft er geen gevoel bij, geen angst of berouw alleen maar woede oneindige woede. Wanneer de ogen voor haar stoppen en het gehele lichaam zichtbaar wordt grijpt ze de nek van de verschijning vast en knijpt ze koelbloedig het leven uit de verschijning weg. Er gaat niks door haar een als hij gorgelend het leven laat en voor haar voeten neervalt. De zwarte drab druipt uit zijn mondhoeken. Het enige wat ze kan is kijken hoe hij er druipend bij ligt en lachen. Al snel komen er weer pinnen uit de grond naar boven en wordt ze erdoor doorboord. Ze knippert niet een keer terwijl ze naar beneden wordt getrokken.

Haar blik is ijskoud wanneer ze door de leegte terug de hel ingetrokken wordt. Haar enige gevoelens zijn haat en woede bij aanzien van de woestenij, en de gedachte dat Satan en Namtillaku nog krijgen wat ze verdienen. Ze gaat de dienst terug bewijzen, die gedachte maakt haar blij. Ze krijgen wat ze verdienen:

DAT BEN IK ZE VERSCHULDIGD!

Lacht ze hysterisch terwijl ze door de hete zandbak van de hel loopt. Iedereen had het oordeel over haar klaar toen ze nog leefde, Mark, Mikey, de burens en mensen die haar niet eens kende. Iedereen maar vooral die pillendokters. Die verdomde pillendokters, de een wist het beter dan de ander te vertellen en opschrijven in haar dossier. Vind je het gek dat ze Onbekende Neigingen heeft ontwikkeld.

IK PAK ZE TERUG, ALLEMAAL PAK IK ZE TERUG...

DAT BEN IK ZE VERSSCHULDIGD!

Haar woede veranderd in pure hat, haat naar hem en haar, haat naar ieder fucking een. Haat naar Mark en de pillendokters, maar nu zelfs ook haat naar haar eigen zoon. Dankzij hem is ze zo verdorven geworden, zo verdomd alleen geraakt, de wereld vervreemd. Alles dankzij dat opvliegerige slap aftreksel van een pleurisjonk.

IK PAK JE TERUG, IK PAK JE TERUG KLOOTZAK....

Dat ben ik je verschuldigd!

Haar ogen vragen rust maar haar gehele lichaam vraagt oorlog. Maakt niet uit hoe, als ze het maar krijgt. Ze heeft genoeg aan haar blote klauwen en dat zullen ze zien. Haar gehele lichaam doet pijn maar ze loopt verder. Ze zal wel moeten om hun de wederdienst te bewijzen! Ze hoort iets in de verte lopen, haar mondhoeken verdwijnen langzaam in haar jukbeenderen wanneer ze ernaartoe loopt. Het ding loopt weg maar ze blijft hem volgen, ze voelt en ruikt de angst van het ding, hoe dichterbij ze komt hoe meer ze het proeven kan... Totdat het ding stopt met lopen en blijft staan. Ze staat oog in oog met hem, een uitgemergelde oude man. Terwijl haar lippen haar tanden blootgeven en ze lachend naar hem toe loopt en zachtjes geruststellend zegt:

Alles komt goed mannetje, ik verlos je!

De man kijkt haar aan en gaat op zijn knieën zitten. Zijn ogen spreken niet van angst, niet meer wanneer Maria zijn nek omdraait met haar blote handen en hem een kus geeft op zijn voorhoofd. Zijn ogen worden langzaam dof en ze ziet het kleine lichtpuntje weer wegvliegen.

Geen dank graag gedaan!

Haar verlangen om te verwoesten of doden is nog niet gestild met deze oude man alleen. Met haar hoofd omhoog vol trots loopt ze verder. Maar als ze een baby hoort huilen in de verte smelt haar koude gelaat om en denkt ze aan Chantal. En hoe zij haar doet denken aan haar eigen Mikey. Het gehuil wordt gevuld door een angstige gil, dan is het stil, stil op de verwoeste vlakte. Ze hoort kettingen achter haar kletteren en snapt al snel dat de pinnen haar weer komen ophalen, maar angst heeft ze niet, niet nu, die baby heeft haar nodig! Ze hoort een gezang van verderop komen en zet het op een rennen. Achter haar komen de pinnen uit de grond en achtervolgen haar bij elke stap die ze zet. Maar ze moet naar die zingende eikels ze zal moeten. Ze zal er komen één pin schaaft haar been terwijl de ander vast in haar schouderblad zit met een weerhaak. Ze trekt zichzelf los met een snelheid dat het geen pijn doet. Ze voelt haar inmiddels kapotte shirt nat worden, maar ze blijft rennen. Het gezang lijkt van alle kanten te komen en het lijkt telkens verder van haar vandaan te gaan. Ze geeft niet op deze spelletjes kent ze nu wel. Ze doet haar ogen dicht terwijl ze rennen blijft en ze lijkt in het moment door de lucht te zweven. Ze lokaliseert het geluid alsof het vlak naast haar is en bukt.

Ze voelt wind langs haar rug en hoort de kettingen een ander grijpen, blij staat ze op en doet haar ogen open. De kettingen hebben vier van die zwarte jassen te pakken. Maar haar ook en wanneer de zwarte jassen worden meegetrokken wordt zij uit elkaar gescheurd door de weerhaken. Ze ziet haar armen vallen en ze wordt op haar knieën gebracht terwijl er een weerhaak in haar schedel wroet en haar schedel uit elkaar trekt. Ze ziet de halve hersenpan vallen voor haar ogen en er vallen kleine stukjes weefsel met het haar er nog aan en hersenen op de grond. Ze valt neer en voelt haar lichaam nog wat naschokken dan gaan eindelijk haar ogen dicht. En wordt ze wederom gewekt, uit haar eeuwige slaap. Ditmaal door een klinisch lachende Satan die maar al te veel plezier heeft in haar lijden. Ze staat op en heeft geen pijn maar die lach van die idioot gaat niet uit haar kop. Die uitdagende neerbuigende fucking lach van hem blijft steken als een vinylplaat dat ook kan. Ze krijgt hetzelfde verlangen om hem kapot te maken weer. Alweer wordt ze verteerd door haar haat naar iedereen. Alweer is ze hier de enige die ze vertrouwen kan.

**IK MOORD ZE ALLEMAAL UIT EN IK BEGIN KLEIN
MAAR EINDIG GROOTS!**

Terwijl de cynische lach maar doorgaat en doorgaat en haar tot onder haar bot irriteert.

Het enige wat ze wil is hem tot zijn val brengen maar dat is niet zo makkelijk als het misschien wel in haar hoofd klinkt. Hij is hier de baas, hij en Namtillaku maken hier de dienst uit. Hoe pak je dat aan? Hoe vermoord je de duivel en de koning van de hel zonder zelf doelwit te wezen? Maarja dood kan ze blijkbaar niet.

**DAT HEEFT DIE NAMTILLAKU MIJ AANGEDAAN!
DEZE VLOEK OM NIET DOOD TE KUNNEN GAAN IN
DE HEL!**

En dat kind heeft dit in gang gezet, dat kind bij die krater toen ging ik voor het eerst dood.

Toch.....

Die lach gaat maar door en door een plaat waar geen einde aankomt en telkens maar harder gaat, harder harder harder en harder. Met haar handen voor haar oren stort ze in elkaar maar het helpt niks. Haar ogen veranderen in een helder paarse kleur en haar oren beginnen te bloeden. Ze hoort een hoge piep zoals een hondenfluitje ook heeft. De piep wordt hoger met elke druppel bloed dat uit haar oren druipt, totdat ze niks meer hoort. Haar ogen verwateren en doen pijn, het begint als een brandende pijn alsof ze een peper in haar ogen wrijven. Al snel wordt het een stekende pijn en vergaat haar zicht.

Maar de pijn blijft doorgaan. Angstig loopt ze over het hete zand, en valt ze neer. Haar handen en gezicht verbranden haar shirt lijkt in de fik te staan en ze ruikt verbrand haar. Het doet pijn op haar hoofd en het brandt in haar neus. De geur wordt zo erg dat het lijkt of dat er zwavel in de fik staat. Hij is dichtbij, ze kan hem ruiken. Panisch voelt ze in het zand naar iets wat ze gebruiken kan. Maar er ligt niks, niks van waarde en niks wat ze gebruiken kan. Ze probeert op te staan maar het lukt niet er ligt iets zwaars op haar benen dat alsmaar zwaarder wordt en haar doorbloeding afsnijdt. Ze voelt het nu ook naar boven circuleren ze hoort een sissend geluid en wordt op haar wang gelikt.

**NEE GA WEG JULLIE STONDEN AAN MIJN KANT,
JULLIE STONDEN TOCH AAN MIJN KANT?**

Ze ruikt de zwavel haar verteren, haar hele lichaam staat in de fik, maar ze voelt er niks van ze ruikt het alleen. Terwijl haar adem langzaam door de geur afgesneden wordt en ze opgeslokt door het slangen mens wordt. Dan hoort ze die verdoemde lach weer en ademt ze haar laatste adem uit met de beruchte zucht.

Hoofdstuk IX.

Hopeloos.

Het duurt even voor ze weer wakker wordt maar ze weet dat ze wakker wordt vroeg of laat. Ze ziet terugblikken van vroeger en sluit zich ervoor af. Ze heeft iets anders te doen dan terugdenken aan toen. Ze moet overleven in een ongoddelijke wereld, de beneden wereld zoals dat slangenmens het noemde... Die Namma afgezanten die haar voor de laatste keer vermoord hebben, hadden het erover. Het verhaal van Namtillaku Namma en Marduk speelt zich overnieuw af in haar hoofd. *Misschien werkt dat wel misschien wel.* Dan wordt het verlicht en brandt de zon hevig op haar gezicht. Ze ziet Maikel in de tuin met een voetbal spelen pratend tegen zijn denkbeeldige vriendje. Hij roept: **Heey pass die bal terug.** De bal rolt terug uit het niets Maria staat ervan te kijken.

Hoe kan dat? Dat jonk is de duivel, dat kutjonk heeft duivels bloed.

*Zie je nou wel je kan het wel... Waarom dacht je dat je het niet kon? We kunnen samen voetballen, dat zei ik toch?
Geloof me dan ook eens!*

Maikel heeft een heel verhaal met een uit zichzelf rollende bal. Maria kijkt vol ongeloof toe hoeveel plezier hij heeft met zichzelf. Maar als Mark thuiskomt uit de kroeg slaat haar gedrag om en doet ze meteen haar beklag. Mark loopt boos naar buiten en schreeuwt:

**HEY HIER BEN IK NIET VAN GEDIEND ZOEK
EENS WAT VRIENDEN! WAT ECHTE
VRIENDEN.**

Maikel schopt de bal weg en loopt naar binnen wanneer hij zijn moeder passeert kijkt hij haar aan met neon gele ogen. Maria grijpt hem meteen in zijn nekvel en sluit hem gillend en schreeuwend op in zijn kamer. Als het stil is komt Mark naar boven en gaat Maikel meteen in de verre hoek van zijn kamer zitten met zijn handen over zijn knieën.

Sorry pappa het spijt me het zal niet meer gebeuren.

**ACH HOUD TOCH JE MUIL KUTKIND!
Je hebt geen vrienden en waarom? Je hebt geen
waardigheid en trots waarom?
*Jij bent geen man! Jij zal nooit een man worden!***

Dan hoort Maria Maikel schreeuwen:

**HOUD OP, NEE PAPPA, AUW HOUD OP NEEE
PAPPA NIET DOEN...**

Ik zeg toch niet doen eikel! Wacht maar!

Dan hoort ze Mark gillen en is het stil. Ze hoort de blote voetjes van Maikel van de trap afkomen. Hij blijft even wachten bij de laatste paar treden. Maria kijk bang naar de trap. Hij zingt wat, iets onverstaanbaars. Maria komt dichterbij maar bij het aanzien van haar jongen krijgt ze kippenvel over haar gehele lichaam. Hij zit onder het bloed en schubben zijn ogen zijn gele bok ogen geworden. Bang probeert ze weg te rennen maar alle deuren slaan dicht en op slot. Maikel gilt de ramen sneuvelen ervan. Maria springt uit het raam en rent schreeuwend en gillend door de straat. Ze ziet Maikeltje achter haar aankomen met het lichaam van een slang kronkelend. Ze roept en gilt maar niemand helpt tientallen gele ogen van achter de ramen van de burens volgen haar terwijl Maikel haar inhaalt en langzaam wurgt, met de woorden:

**HEB JE NU GENOEG GEZIEN MARI OF WIL JE NOG
VAKER DOODGAAN?**

Terwijl ze haar ogen sluit! Beseft ze zich dat dit een onmogelijke opgave voor haar gaat worden. En de woorden van Namtillaku die haar achtervolgen:

Ten altijd uitkijken voor het schaduwrijk.

*Wanneer gij sterft raakt de aarde een stuk leven
kwijt!*

Hoe zou het nu met de aarde zijn? Ze is al een paar keer gestorven. Hoe is het nu met de wereld? Gaat door haar hoofd wanneer ze langzaamaan bijkomt van de schrik. Haar wenkbrauwen fronsen en haar gedachtes gaan met haar aan de gang. Is er nog een hel? Is dit het schaduwrijk maar? Ze is zo verteerd door alle stress van het moment, woede en haat dat ze niet nadacht!

Wie niet sterk is moet gemeen zijn en wie niet gemeen is moet leren!

Is ze de lessen van haar eigen vader vergeten? Leren is wat ons mens maakt. Ze is blind geweest door de hebzucht en machtsvertoon van de mensheid. Leren is wat ons mens maakt, wie kan leren van hun fouten zal nooit een gevecht verliezen! De aarde zal kapot zijn daar is ze van overtuigd, ze heeft zoveel onverklaarbare dingen gezien dat dat ook wel waar zal zijn.

Als het schaduwrijk bestaat bestaat er ook een vredige plek. Ze hoort die baby weer en ziet het kleine lichtpuntje in de lucht, hetzelfde lichtpuntje als eerst en bij die oude man. Het puntje vliegt om

haar hoofd en ze ademt het in. Meteen denkt ze aan hoe Chantal hier helemaal alleen ronddartelt. Meegenomen door die eikel. Ze denkt meteen terug aan die elektriciteit monsters:

Waar zouden hun nu zijn? Hun zouden me kunnen helpen!

Terwijl de baby door huilt ze knijpt haar ogen dicht, en voelt gewoon dat ze dichtbij is. Ze is bijna bij haar kleine meid. Het is een gevoel als geen enkele, een warm trots gevoel, maar een angstig gevoel. Ze moet naar Chantal al zou het haar dood weer worden, ze moet het proberen. Maar het verlangen is ook weer terug, het verlangen om goed te doen. Heeft dat lichtpuntje daar iets mee te maken? Ze wordt gek van de liefdevolle gedachten en moederliefde die door haar heen gaan. Ze moet naar Chantal, maar het gevoel van haat en woede was veel lekkerder. Geen genade en wroeging met wat je deed maar vooral geen spijt van het leven geleid. Het leven wat hun geleden hebben achter haar kunnen laten. En geen vragen over wat als? Wat als ik het anders gedaan had wat dan?

Wat als ik ingegrepen had? Stel dat ik dat gedaan had! Stel dat... Gaat door haar hoofd wanneer ze haar weg naar haar kleine meid voortzet. Weer hoort ze de kettingen achter haar maar dit keer is ze

niet bang. Ze staat toch weer opnieuw op, ze gaat toch weer opnieuw dood. Maar weet in ieder geval waar ze wezen moet! Bovenal is haar hoofd is op dit moment een radar. Al snel komen de pinnen rondom haar de grond uit en omsingelen haar. Er komt vuur uit de punten en de weerhaken klemmen in haar vlees. Ze ziet de vuursporen weer vormen en naar haar toe komen. Terwijl de weerhaken zich telkens vaster wroeten in haar vlees. Dan na een lange lijdensweg vol pijn ziet ze hem. De slang der serpente Namtillaku. Hij kijkt haar indringend aan en geeft haar een keus:

**Hoeveel wil je nog lijden Mariaa? Zzzie dan in wat u
ssteeddsss fout doet. Zzie het toch eens in!**

**Ik heb geleerd ik heb gehoord en gezien hoe
Marduk jou verraden heeft. Ik heb de laatste gil
van Namma gehoord. En ik weet dat jij geen
kwade God bent.**

Ik Maria Elizabeth Maro vergeef jou Namtillaku!

Namtillaku lacht en knippert met zijn ogen. Met elke keer worden zijn ogen normaler en zijn schubben gaan weg totdat hij er staat in zijn echte vorm. Hij knikt vol goedkeuring met zijn hoofd:

Die zag ik niet aankomen dank u wel!

De pinnen gaan terug de grond in en de vlammen zijn weg. De grond kleurt weer bruin en het gras is weer groen.

Ik moet u nog één laatste dienst bewijzen!

Lyrianne Lyrianne kom hier!

Chantal komt eraan gelopen en zegt goed zo mamma! Er gebeurt wat in de verte er vormt zich een gedaante die dichterbij komt gelopen. Dan blijft hij stilstaan en verlicht zijn lichaam. Wanneer ze goed kijkt ziet ze Maikel staan haar Maikeltje. Hij zegt:

Goed gedaan mam, je had wat hulp nodig hier en daar maar goed gedaan! Eindelijk begreep je het.

Maar, maar hoe kan dat dan? Mikey? Nee Mikey?

Ja mam jouw Mikey! Heb je nog pijn?

Nee het is weg, het is weg Mike! Het spijt me, het spijt me zo...

Is al goed ma, hier maak kennis met Amy Justin Francis en Chantal! We vergeven je! Je hebt je fout goed gemaakt!

Ze pakt Maikels hand en ziet een helder licht. Ze lacht en zegt:

Ja dank je Mike we hebben het gered, jij ook.

Chantal is iets gegroeid en vrolijker dan ooit lacht de half jaar oude baby naar haar. Dan verdwijnen ze en brandt de zon en de maan samen op het grasveld dat zijn normale kleur heeft teruggekregen. En lopen de mensen als vanouds naar het winkelcentrum voor de dagelijkse boodschappen. Geen benul van wat zich ervoor heeft afgespeeld. Terwijl ze gemoedelijk hun dagelijks dingen voortzetten.

Het einde!

Nawoord!

Nou dat was weer een legende die je erbij schrijven kan. Maar ééntje met een happy end zoals ik al een beetje voorspeld had in het begin. Ik hoop dat jullie ervan genoten hebben en het moraal goed is doorgekomen. Het maakt niet uit hoe iemand eruitziet of gedraagt we zijn allemaal gelijk. Geen veroordeling kan zo zwaar wegen als die je net hebt gehoord of gelezen. Met onmacht wat centraal stond in een uitzichtloos bestaan vol dood en verderf. Maar zelfs het grootste gevaar een vrouw met Onbekende Neigingen en later Moord Neigingen die de hemel betreedt doordat ze vergeven kon. Die haar ziel verloren is en teruggevonden heeft door te denken aan de lessen van haar vader en eigenlijk het gevecht op te geven. Want mensen als we niet allemaal opzoek zijn naar iets om te concurreren of af te troeven gaat de mensheid nog best wel. Eerlijkheid moet voorop staan in je leven en dat wist Maria ook. Alleen zoals we allemaal weten is ze er vaak door op haar muil gegaan. Maar ze bleef vechten voor haar zoon en voor haar baby, ook al was haar ziel pleite.

Moord Neigingen we hebben het allemaal ooit eens!

Maar gebruik ze voor de juiste redenen!

Dankwoord

Allereerst wederom jullie de lezer. Ik ben blij met iedereen die geïnteresseerd in mijn werk is. Dus dank jullie wel allemaal stuk voor stuk. Zonder hun fans zijn schrijvers helemaal nergens!

Dank je wel!

Ten tweede en laatste mijn lieve moeder, die net als iedereen veel fouten gemaakt heeft. Maar die mij nog iedere dag steunt en mijn grootste fan is alsof **IK** nooit wat fout gedaan heb. Die mijn iedere fout vergeeft en mij vasthoudt als **IK** dat nodig heb. En iedereen heeft het wel eens nodig. Moederliefde is iets wat je tegenwoordig niet meer zo vaak tegenkomt echte moederliefde dan wel.

**DUS MAMMA IK HOU VAN JE EN DANK JE
WEL VOOR ALLES WAT JE VOOR MIJ
GEDAAN HEBT!**

Namtillaku heeft gekregen waar hij om
vroeg.

Vergiffenis voor zijn fouten en gooit het nu
om een andere Boeg.

Namtillaku is veranderd in iets wat hij
Vroeger haatte.

Een Gezegende ook al is hij verraden.

Namtillaku zal zijn fouten Nooit vergeten
noch Verhalen.

Maar dat hoeft ook niet want zonder het te
vergeten kunt u ook worden Vergeven!

Alleen de echte Namtillaku's onder ons
begrijpen dit, Want vergeving is leuk maar
het betekend ook een **nieuw begin!**

Wanneer u door het Schaduwrijk loopt en
het licht weer ziet, begint altijd een nieuw
Gewin.

Pas als u Opgeeft met goede bedoelingen
zal u inzien, dat u het ook Verdient.

*Gij zult voor tijd een uitzondering
wezen. Gij zult voor eeuwig leven.*

*Gij zult moorden voor mij
Namtillaku, pas dan zal ik
Namtillaku uwe
ongehoorzaamheid vergeben.*

*Ten altijd uitkijken voor het
schaduwrijk.*

*Wanneer gij sterft raakt de aarde
een stuk leven kwijt!*

*Gij bent bij deze veroordeeld
tot een oneindig leven.*

†Getekend Namtillaku†

Notities...

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

Tot de volgende keer!

